RACHEL LEE

Aleasa regizorului

Traducerea și adaptarea în limba română de:
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, nu mai fii atât de încuiată la minte! spuse Alan, străbătând furios camera în lung și-n lat, de parcă mișcarea l-ar fi putut ajuta să risipească tensiunea nervoasă care pusese stăpânire pe el.

Dacă asta era dorința lui, se pare că efectul dorit se lăsa așteptat. Brusc, se opri, aruncând o privire plină de furie tinerei înalte și mlădioase care stătea la fereastră.

– Nu te mai comporta de parcă am fi niște străini. Doar am trăit sub același acoperiș în ultimele luni, zise el. Spuneai că sunteți amândouă leftere?

Tânăra ridică din umeri, aruncându-i o privire care trăda emoții amestecate.

– Știi prea bine că așa stau lucrurile, zise ea pe un ton ușor răgușit, întorcând capul suficient de mult încât lumina soarelui de primăvară să-i transforme părul castaniu-roșcat în unul cu

irizări de metal.

– Atunci, ai cu siguranță nevoie de altcineva cu care să împarți apartamentul, insistă Alan.

– De parcă n-ai ști și asta ? îi replică ea cu răceală, deși era pe punctul să aibă o izbucnire nervoasă.

Insistența lui Alan începea s-o obosească, dar nu lăsa să se vadă nimic din tulburarea lăuntrică. Bărbatul își trecu mâna prin păr.

– La naiba! Oare cum să te fac să înțelegi ? Ești atât de rece. Mă înnebunești. Cum anume să te conving? o întrebă el, începând din nou să se miște de colo-colo.

Claire îl privi cu o umbră de tristețe în ochi. Certurile dintre ei erau tot mai dese și mai aprinse, iar subiectul discuției era întotdeauna același.

Alan se opri în dreptul ei, făcând disperate eforturi să-și controleze vocea.

– Ai nevoie de un alt coleg de apartament. Sunt îndrăgostit de tine. Nu văd de ce n-aș putea să mă mut eu în locul prietenei tale.

Claire își dădu seama că Alan îi vorbește ca unui copil recalcitrant. Era pe deplin conștientă de faptul că ținea morțiș s-o enerveze. De fiecare dată când se înfuria era și mai vulnerabilă, dar astăzi n-avea deloc intenția de a-i permite s-o scoată din sărite.

– Cred că ți-am spus deja că nu sunt încuiată la minte, spuse ea, desprinzându-și privirea de a lui și aruncând-o pe fereastră, deși era profund tulburată de ultimatumul pe care i-l dăduse Alan

Crosby.

Știa prea bine că acesta considera căsătoria drept ceva demodat și părea incapabil să înțeleagă că ea nu va deveni niciodată amanta lui. Poate că era o persoană de modă veche, dar voia să fie foarte sigură de propriile simțăminte înainte de a se dărui unui bărbat.

Își îndreptă din nou privirea spre el, studiindu-l cu o obiectivitate de care nu se credea capabilă în urmă cu numai câteva săptămâni. Era un bărbat atrăgător și aveau multe puncte în comun, dar certurile frecvente stricaseră baza relației lor, iar ea nu-l mai vedea într-o lumină favorabilă.

– Uneori, mă întreb dacă ești adevărată, îi întrerupse Alan șirul gândurilor, prinzând-o de umeri și scuturându-i ușor. Pari reală și așa te și simt, dar uneori mă întreb dacă se află ceva dincolo de înfățișarea asta frumoasă. Ești ca de gheață. De-abia aștepți să vorbești despre sentimentele tale, dar când trebuie să faci ceva în privința asta, nu mai ești la fel de dornică. Arăți de parcă ai fi făcută din foc, dar cred că acesta e ambalat în gheață.

Se opri, privind-o scrutător, ca și cum ar fi vrut să-i citească gândurile.

– Chiar nu ții la mine? o întrebă el furios. Să înțeleg că până acum te-ai prefăcut?

– Nu, protestă Claire. Știi prea bine că nu-i adevărat. Țin foarte mult la tine, Alan.

El schiță un zâmbet care părea mai mult o strâmbătură. Claire regretă imediat aceste cuvinte. Era pe deplin conștientă că Alan

dorea s-o audă spunând că e nebună după el, dar era cu neputință una ca asta. Nu credea în așa ceva. De fapt, în timp ce vorbea cu el, își dădu seama că n-a fost niciodată îndrăgostită nebunește de el, așa cum crezuse cândva. Fusese ceva trecător, ceva care acum nu mai conta. Uitându-se la el, își dădu seama că nu-i poate spune acum adevărul. În schimb, își ridică mâinile a implorare.

– Alan, am mai discutat despre asta...

– La naiba, așa e! zise el prinzând-o de umeri. Sunt nebun după tine, Claire, dar n-am de gând să aștept la nesfârșit. Asta e ceea ce vreau, zise el sărutând-o cu pasiune.

– Nu face asta, zise Claire, desprinzându-se din brațele lui. Să nu mai îndrăznești să faci așa ceva, adăugă ea cu răsuflarea tăiată. Încep să cred că am făcut amândoi o greșeală. Se pare că nu vrei să înțelegi și punctul meu de vedere.

– Nici tu nu vrei să-l accepți pe al meu, spuse Alan printre dinți.

Claire îl fulgeră cu privirea.

– Se pare că în ultima vreme nu te interesează decât sexul. Încep să cred că e singurul lucru pe care ți-l dorești de la mine, conchise ea.

– O, Doamne ! Ești o frigidă ticăl... se opri el brusc și clătină din cap de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce aude. Suntem împreună de luni bune, dar n-am ajuns nicăieri. Crezi că dacă sexul ar fi fost singura mea preocupare, m-aș mai învârti pe aici? Crede-mă, aș fi plecat de mult. Dar îmi răcesc gura degeaba, nu?

o întrebă el.

Spunând acestea, își luă haina de pe scaun, vârându-și mâinile în ea cu o violență deplasată.

– Maturizează-te, Claire! Trăiești în trecut. Ai mentalitatea unei femei de acum douăzeci de ani. Ar fi cazul să revii cât mai repede cu picioarele pe pământ înainte de a-ți da seama că viața a trecut pe lângă tine. Nici n-o să simți cum au trecut anii, zise el din ușă. Sună-mă când te vei fi săturat să trăiești în acest turn de fildeș. Am să fiu mai mult decât încântat să te ajut să trăiești din nou printre oameni.

Claire tresări ușor când bărbatul părăsi încăperea, trântind ușa. Răsuflă ușurată, dar în același timp simți un oarecare regret văzându-l de la fereastră cum se îndepărtează. Își dăduse seama de ceva vreme că relația lor se va sfârși, dar cu toate acestea plecarea lui lăsa un gol în viața ei. Erau prieteni de prea multă vreme pentru a nu-i simți lipsa.

Pentru a nu fi cuprinsă de depresie, se duse și deschise radiocasetofonul ei vechi plasat într-un colț al camerei. Era conștientă că n-avea niciun rost să-și plângă de milă. Un timp, se crezuse îndrăgostită de Alan, dar acum totul se sfârșise. Scoțând un oftat, se duse și luă o casetă cu melodii de pe etajeră. Ea și colega ei de apartament, Lynn, aveau o mulțime de casete. O introduse în casetofon și imediat începu să se audă un cântec disco antrenant. Claire începu să danseze, tot trupul mișcându-i-se într-un ritm alert. Muzica o vrăji atât de mult, încât n-o auzi pe Lynn intrând înăuntru. Abia când se termină caseta o

văzu pe Lynn stând în pragul ușii și privind-o amuzată.

– Nu-mi spune, Claire! Lasă-mă să ghicesc. Ți s-a oferit un rol principal în comedia pentru care ai dat probă azi-dimineață, zise ea zâmbind și aruncându-și neglijentă geaca matlasată pe scaun. Mm, dar e cam frig aici, constată ea, dând drumul la căldură. Serios vorbind, dulceață, ai obținut rolul sau stăm la fel de prost ca și până acum?

Claire ridică ușor din umeri, după care se așeză pe covor. Cearta cu Alan o făcuse să uite de celelalte probleme, dar acum toate reveneau ca un fel de răzbunare.

– Da, la ambele întrebări, zise ea strâmbându-se.

– Explică-te! îi ceru Lynn.

– Rolul e mult mai prost plătit decât a fost cel din "A douăsprezecea noapte". Mă tem că suntem falite, Lynn. Am refuzat rolul, mărturisi ea ca pentru a se scuza. Probabil am să regret mai târziu, dar rolul era atât de prost plătit, iar rolul atât de mic. Asta fără a mai pune la socoteală faptul că aș fi fost nevoită să plec în turnee. Și apoi, în curând o să fie și audiția pentru "Mireasa distrugătorului de corăbii"... Poate că sunt prea optimistă, dar dacă aș reuși să obțin un rol cât de mic, în film, ne-am mai redresa cu banii.

Chiar dacă era dezamăgită de ceea ce auzea, Lynn nu lăsă să se vadă.

– Nu-ți mai face atâtea griji, draga mea. Sunt convinsă că ai luat cea mai corectă decizie. Singura problemă e ce vom mânca săptămâna asta.

– Păi, în dimineața asta mi-am luat ajutorul de șomaj.

– Tot e ceva, zise Lynn strâmbându-se. Tu măcar ai câștigat ceva bani în ultimele trei săptămâni, ceea ce e ceva. Eu n-am avut decât două oferte în modeling în ultimele două luni. Cred că am făcut o prostie renunțând la postul sigur de secretară pentru o profesie nesigură.

– Nici nu poți să faci mare brânză în trei luni într-o asemenea meserie, zise Claire oftând.

Îi era cu neputință să nu se simtă vinovată. Lynn se învinovățea pentru situația lor, iar ei i se oferiseră două posibilități de rotunjire a veniturilor, dar le refuzase pe amândouă.

– Alan a trecut pe aici mai devreme, adăugă Claire, oarecum temătoare. Lua din nou în calcul posibilitatea de a veni să locuiască în acest apartament.

– Și nu dorea să doarmă în camera liberă, nu? remarcă Lynn, ca o femeie de modă veche.

– Nici nu știi câtă dreptate ai, dar mă întreb dacă am procedat corect refuzându-i oferta. Am avut o dispută aprinsă, dar mă gândesc că dacă i-aș fi spus că o să mă mai gândesc, tot ar fi venit.

Cuvintele acestea o șocară întrucâtva pe Lynn.

– Nu te sacrifica pentru mine. Știi foarte bine că nu l-am simpatizat niciodată și presupun că dacă s-ar fi mutat aici, s-ar fi ținut scai de tine. Iar dacă îți închipui că ar putea sta singur într-o cameră, te înșeli. Să fiu sinceră, sunt surprinsă că ai reușit să-l ții oarecum la distanță atâta vreme. E clar că e nebun după

tine, conchise Lynn, strâmbându-se. E singurul aspect care-l mai reabilitează în ochii mei.

– Cred că ai dreptate, zise Claire oftând, care în pofida a tot ce se întâmplase, ținea la Alan și nu voia să-l rănească. Ne-am simțit bine împreună, șopti ea cu regret. Dincolo de asta, poate fi foarte drăguț și atent. Poate că și eu am fost cam rece cu el.

– Prostii! i-o tăie imediat Lynn. Dacă te-ai fi comportat altfel, nu s-ar mai fi obosit atât cu tine. Ce-ai zice să bem o cafea? propuse ea ridicându-se. Trebuie să fac ceva ca să mă încălzesc. Vino și tu în bucătărie, să mai stăm de vorbă în timp ce pun de cafea.

Claire se supuse, urmându-și prietena în bucătărie.

Apartamentul era mic, format din două dormitoare, un hol, o bucătărioară și încă un dormitor și mai mic Era situat într-o zonă nu tocmai centrală, cam deteriorat, dar chiar și așa pe chirie se duceau toți banii pe care-i câștigau, dacă se întâmpla să-i câștige. Cu toate acestea, era căminul lor, mai ales de când mama lui Claire se recăsătorise și se stabilise în America de Nord. Claire îl plăcea pe tatăl vitreg, dar nu fusese niciodată ispitită să-i însoțească. Era hotărâtă să continue cursurile de actorie și, deși mama ei încercase s-o facă să se răzgândească, în cele din urmă îi acceptase decizia.

Prin intermediul tatălui vitreg, Claire o cunoscuse pe Lynn. Era vechi prieten cu părinții lui Lynn, iar când aceștia au aflat că își caută o colegă de apartament, i-au recomandat-o pe Lynn. La început, Claire era oarecum reticentă, dar acum se felicita pentru

decizia adoptată. O privi cu afecțiune pe Lynn. Era o prietenă excelentă și se simțiseră minunat împreună de când locuiau în același apartament. I-ar fi displăcut profund să fie nevoită să se mute într-un loc mai ieftin.

Lynn se întoarse cu fața spre ea, pregătindu-se să toarne cafeaua în cele două căni roșii.

– N-ai de ce să fii îngrijorată, Claire. Nu te mai învinovăți atât! Sunt sigură că ai luat o decizie corectă astăzi. Ar fi fost o prostie să accepți un rol atât de prost plătit, chiar dacă n-ar fi existat perspectiva aceasta a audiției pentru un rol în film. Ai depășit faza de a accepta orice numai pentru a căpăta experiență.

– Dar nu și faza de a accepta ceva de lucru pentru a avea ce mânca, răspunse Claire pe un ton sumbru.

Lynn se strâmbă din nou, în timp ce-i întindea cana cu cafea fierbinte. Nu fi prostuță, draga mea, zise ea, zâmbindu-i vesel. Nu te mai perpeli atât, o imploră ea. Bea-ți cafeaua și vorbește-mi despre audiție. Parcă o să aibă loc vineri, nu ?

– Mda, la zece, zise Claire, sorbind din cafea. Ca de obicei, sunt nervoasă, dar Mike mi-a promis că o să vină să mă ia, așa încât n-o să am probleme ca să ajung acolo.

Soția lui Mike, Joan, era una din cele mai vechi prietene ale lui Claire. Fuseseră colege de școală, dar păstraseră legătura și după ce Claire se înscrisese la cursurile de artă dramatică. Mike se nimerise o dată pe la ea, iar Joan trecuse pe acolo. Așa se cunoscuseră, iar în mai puțin de două luni se căsătoriseră. Claire nu prea credea în dragoste la prima vedere, dar era gata să

admită că așa ceva se potrivește în cazul celor doi.

Lynn vorbea în continuare despre audiție, iar Claire se străduia să se concentreze.

– Sunt multe candidate pentru acest rol?

– O, numai vreo cinci sute de alte tinere pline de speranță ca și mine, presupun.

Lynn râse și-și scutură capul.

– Lăsând gluma la o parte, Claire, cred că ai tot atâtea șanse ca oricare altă concurentă. Ești foarte talentată. Trebuie să fii conștientă de asta și arăți atât de... se opri ea, ridicând expresiv din sprâncene. Oare care e cuvântul pe care-l caut?

– Habar n-am, dar cred că am să-l aud curând.

– Sexy, ăsta e cuvântul! își tachină ea prietena.

Cum expresia întipărită pe fața lui Claire era mai mult decât grăitoare, Lynn râse din nou și adăugă :

– Asta ar trebui să te ajute, nu?

Claire ridică din umeri.

– Poate că da, însă majoritatea directorilor caută mult mai mult de atât. Și oricum, nu sunt genul de persoană care să-și complice viața inutil.

Claire își dorea să aibă succes, dar prin forțe proprii, nu pentru că vreun nemernic de director vrea să se culce cu ea. Un asemenea gând îi dădea fiori. Un asemenea gen de viață ar fi distrugător. Magia celebrității era foarte mare, dar nu atât de mare încât s-o facă să renunțe la principiile ei.

Lynn îi privea în continuare fața gânditoare, zâmbindu-i larg.

– Unii dintre directorii ăștia tineri sunt mai degrabă atrăgători, adăugă ea.

– Cei care vor să le treci prin așternut nu fac, cu siguranță, parte din această categorie.

– Dacă nu mă înșel, Jake Svenson e cel care regizează acest film, nu-i așa? o întrebă Lynn. L-am văzut odată la televizor, avea niște ochi pătrunzători, nu glumă! Grozav! conchise ea, întinzându-se cu voluptate.

– Nu știu prea multe despre el, zise Claire râzând, dar știe să-și aleagă scenariile. Ăsta are tot ce vrei: aventură, iubire, violență.

– Și sex? întrebă Lynn ridicând ușor din sprâncene.

– Da, admise Claire, pe un ton amuzat. Acțiunea e plasată în Cornwall, la sfârșitul secolului al XVII-lea. Un întreg sat este implicat în distrugerea și prădarea corăbiilor care trec pe acolo. Povestea este axată pe ideea că atacatorii îi ucid pe toți cei care supraviețuiesc distrugerii corăbiei. Un fel de distrugere a probei, dacă pot să mă exprim astfel.

– Încântător! zise Lynn, strâmbându-se.

– E mai degrabă înspăimântător, zise Claire ridicând din umeri. Oricum, se pare că o tânără franțuzoaică reușește să ajungă la țărm, iar tânărul care o găsește îi cruță viața. Acesta se îndrăgostește de ea, iar în cele din urmă, aceasta devine mireasa din titlu. Sunt câteva nume mari în distribuție, fapt care ar trebui să asigure filmului un mare succes de casă, chiar dacă povestea nu e atât de ispititoare. Richard Angrams îl interpretează pe șeful

bandiților, iar Marianne Lejeune pe stăpâna conacului care se îndrăgostește de el. Un casting de zile mari, ce mai! Roagă-te ca directorul de casting să fie sensibil la ochii verzi și părul roșcat.

– Mă rog, Claire, crede-mă! A sosit vremea să ai parte de succes. Numai Dumnezeu știe cât ai muncit pentru asta.

Claire porni casetofonul și se ridică, oftând ușor. Voia să mai asculte încă o dată caseta pe care erau înregistrate niște voci care vorbeau așa cum se vorbește prin Cornwal. Era conștientă că o înnebunise pe Lynn în ultimele zile cu mania ei de a tot asculta caseta, dar măcar avea satisfacția că accentul ei va fi unul foarte apropiat de acela al personajului pentru care urma să dea probă. Evident că asta nu-i dăduse mai multă încredere în ea însăși. Dimpotrivă chiar. Era atât de nervoasă, încât uneori îi era aproape cu neputință să se concentreze mai mult de câteva minute.

La fel, nici faptul că era singură în apartament nu-i era de prea mare folos. Lui Lynn i se oferise pe neașteptate posibilitatea de a lucra toată ziua pentru o firmă de tricotaje și plecase la studio de la opt și jumătate. Claire se bucura pentru ea, deși în dimineața aceea ar fi avut nevoie de prezența ei. Oftă din nou și întoarse

caseta. Era un adevărat noroc că Mike va veni s-o ia. Prezența lui o va mai calma puțin.

Aruncă o privire scurtă ceasului și constată dezolată că mai rămăsese prea puțin timp până la sosirea acestuia, iar ea nu era gata. Se duse repede în dormitor, oprindu-se în fața oglinzii pentru a vedea cum arată. Imaginea pe care i-o trimise înapoi oglinda era a unei tinere înalte, îmbrăcate cu o pereche de pantaloni crem și cu o bluză din mătase de culoarea căpșunei. Arăta bine, dar acum nu era momentul pentru a se admira în oglindă. I se părea că are sânii prea proeminenți, iar ochii verzi păreau a promite ceva pentru care nu se simțea pregătită să împlinească.

Chiar în clipele acelea când se examina în vechea oglindă pătată din cauza trecerii timpului, auzi claxonul zgomotos al unei mașini. Reveni imediat cu picioarele pe pământ. Tresări, spuse ceva printre dinți și se grăbi să coboare în sufragerie. Deschise fereastra cu zgomot și-și simți părul dus de vânt. Scoase capul afară.

Așa cum presupusese, Mike tocmai cobora din mașină. Privi spre ea, călăuzit probabil de zgomotul pe care-l auzise mai devreme și-i zâmbi într-un fel prin care își arăta aprecierea față de felul în care arată.

– Vin imediat, se grăbi ea să spună.

Nu așteptă decât să-l vadă că dă din cap a încuviințare pentru ca imediat să închidă fereastra. Urcă din nou în dormitor pentru a-și lua haina și fu imediat jos. Se îmbrăcă repede cu haina din

piele de oaie, ținând într-o mână fularul și ieși valvârtej din casă. Încuie și puse cheia în poșetă, iar după aceea coborî scările, îndreptându-se spre mașină.

Ajunseră la audiție mult mai devreme, dar holul era deja plin de lume. Când deschise ușa, lui Claire nu-i veni să-și creadă ochilor. După socotelile ei, erau cel puțin câte cincisprezece candidați pentru fiecare rol. Starea ei de spirit se reflectă imediat în expresia abătută a feței.

– Fruntea sus! îi șopti Mike. Putea fi și mai rău.

– Pui pariu? îl întrebă Claire, rotindu-și din nou ochii prin încăpere, nevenindu-i să creadă. Personal, nu cred că mai poate încăpea cineva înăuntru. Cred că am muri cu toții asfixiați. O fi și asta o modalitate de a-i secătui de forțe pe toți cei care vor să-și încerce norocul într-ale actoriei. Pentru numele lui Dumnezeu, de unde au apărut atâția oameni? Eu una n-am crezut niciodată că există atât de mulți actori în țara asta.

– Nu-i chiar totul pierdut, zise cu veselie Mike. Am mai tras și eu cu urechea și, din câte am putut să înțeleg, jumătate dintre cei de aici au venit pentru rolurile de dansatori. Știi prea bine, e vorba de marele bal de la începutul filmului...

– Chiar și așa, mi se pare că sunt prea mulți, i-o întoarse ea. Nici la concertele de la școală nu era o așa îmbulzeală.

– Ești o rea! zise Mike, zâmbind. Dezbracă-te de haină pentru ca după aceea să mergem să ne înscriem pe listă. Poate o să spună să plecăm și să revenim după-amiază.

– De ce-ar face-o? zise ea, ridicând ochii spre cer. Nu ne

plătesc. Noi suntem cei care ne irosim timpul. Îmi pare rău, Mike! Sunt, într-adevăr, rea. Înainte de a veni aici, eram atât de tensionată și de nervoasă, încât acum mă comport ca o scorțoasă.

– Calmează-te! o dojeni ușor Mike. Relaxează-te și n-ai cum să greșești. Va fi de-ajuns să-l privești o singură dată pe directorul de casting și va fi fascinat, crede-mă.

– Ce bine-ar fi ca lucrurile să fie atât de simple, zise ea, aruncându-i o privire de femeie oarecum demodată. Crezi că mai există pe lumea asta directori de casting care pot fi impresionați într-o lume atât de sofisticată? După mine, nu mai pot fi surprinși de nimic.

– Dar vor accepta să le arătăm de ce suntem în stare, adăugă Mike, făcându-i complice cu ochiul. Haide, Claire! Scoate-ți haina și să ne comportăm ca niște profesioniști care realmente își doresc aceste roluri.

Claire își roti din nou ochii prin hol când se întoarse de la garderobă. Văzu câteva chipuri care îi erau cunoscute. Probabil veniseră pentru aceleași roluri. Priveliștea era una deprimantă. Se întrebă dacă peste zece ani viața ei se va derula în același fel, adică alergând de la un casting la altul pentru vreun rolișor mărunt.

Încercă furioasă să nu se mai gândească la un asemenea scenariu pesimist.

După ce ieșise din încăpere, apăruseră câteva figuri noi și tinere, așa încât îi fu destul de greu să-l descopere pe Mike. În cele din urmă, constată că acesta era așezat în același loc și că

vorbea cu Alan Crosby. Pentru câteva clipe, stătu ezitând în pragul ușii, pe deplin conștientă de faptul că o asemenea reacție e ridicolă. Dacă era să se gândească bine, făceau parte din aceeași breaslă și aveau prieteni comuni. Nu putea să-l evite la nesfârșit. Începu să meargă, simțindu-și picioarele grele, de parcă ar fi fost un înotător care se luptă să nu capituleze din cauza epuizării. Își compuse o mină zâmbitoare.

Era prins în conversația cu Mike, dar de îndată ce o zări, privirea i se lumină.

– Claire, mă bucur să te văd, zise el prinzând-o de umeri și sărutând-o pe gură, înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă. Arăți minunat, constată el. Ca întotdeauna, de altfel.

– Mu... mulțumesc, abia reuși să îngaime Claire.

Ce putea spune? După câte se părea, în pofida ultimei confruntări pe care o avuseseră, Alan nu-și dăduse seama că relația lor se terminase și că explicațiile nu prea își mai aflau rostul.

– Ești de mult aici? reuși ea să-l întrebe. Eu și cu Mike de-abia am sosit.

– Cam acum o jumătate de oră, răspunse el încruntându-se, deoarece simțise reținerea din vocea ei. Ce se-ntâmplă cu tine, Claire? Ești foarte tăcută. Doar nu vrei să spui că mai ești supărată pe mine, nu?

Claire își dădu seama că sosise momentul să-i spună adevărul. Trase adânc aer în piept.

– Ți-a spus Alan care sunt ultimele noutăți?

Claire se simți rușinată să constate că intervenția lui Mike îi luase o piatră de pe inimă.

– Nu. Despre ce e vorba?

– Se pare că și Alan a tras cu urechea la ce se petrece pe aici și a aflat că dansatorii și coregraful vor fi duși în altă parte. Bieții de ei!

Se pare însă că intervenția lui Mike nu era și pe placul lui Alan care dădea semne tot mai mari de enervare.

– După câte se spune, directorul a comandat la doi dintre angajați să transfere bună parte din ei. Cu cât se va petrece mai repede asta, cu atât va fi mai bine, completă el, ridicând vocea din pricina iritării. M-am săturat până peste cap să-mi tot pierd vremea la fiecare audiție la care particip. Era și momentul să fim tratați ca niște ființe umane, nu ca o turmă de oi. Ar trebui să ne adunăm cu toții forțele și să vedem ce e de făcut. Cam jumătate din personalul care lucrează pentru aceste companii de film ar trebui scuturat puțin.

Claire și Mike se priviră scurt. Alan era binecunoscut pentru vederile sale radicale, dar în clipa aceea n-aveau nevoie de asemenea complicații. Dincolo de asta, nu toate audițiile se desfășurau în acest fel. De obicei, participa un număr redus de oameni. Agentul lui Claire o prevenise de la bun început cu privire la mersul lucrurilor în această lume. Privi nervoasă în jurul ei. Tonul ridicat al vocii lui Alan atrăsese deja mai multe priviri curioase. Remarcă imediat pe cei doi bărbați care se aflau în pragul ușii, iar atitudinea lor o făcu să-și dea seama că erau din

branșă. Claire constată cu neplăcere că bărbatul mai înalt acorda un interes mărit vorbelor lui Alan.

Mai aruncă o privire în direcția lor. Ochii de un albastru rece ai bărbatului erau îndreptați tot în direcția lor, ceea ce o determină pe Claire să se simtă extrem de vulnerabilă. Bărbatul era înalt și oacheș. Asprele trăsături ale feței îi dădeau un aer neobișnuit. Nu era chipeș, dar ar atrage imediat privirile asupra lui la o întrunire. Îți dădeai seama de la o poștă că e arogant. Claire îndrăzni din nou să se uite la el pe sub gene. Nu era nicio îndoială că acesta o fixa cu privirea. Avea senzația că ochii de gheață ai acestuia încearcă să pătrundă în partea cea mai tainică a ființei ei, de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile cele mai ascunse. Se simțea dezgolită și lipsită de apărare.

De-abia reuși să tragă aer în piept, nedorindu-și decât să întoarcă spatele și să plece. Exact asta făcu, în pofida protestelor lui Alan. Nu-și dorea decât să stea cât mai departe de ochii aceia reci și aproape ucigași. Cu cât se gândea mai mult la acel bărbat, cu atât devenea mai furioasă. Oare cum îndrăznea s-o privească în acel fel? De parcă era un nimic. Era evident că Alan nu dăduse dovadă de mult tact când rostise acele vorbe, dar nu se putea spune că n-avea dreptate. Iar dacă se adeverea gândul ei, anume că bărbatul acela lucrează pentru compania de film, ar fi făcut mai bine dacă, în loc să tragă cu urechea la ce spun ceilalți, ar da o mână de ajutor pentru ca treaba să meargă mai repede.

Abia când ajunse în mijlocul holului, încetini pasul. Își dădu seama că atât Alan, cât și Mike o urmaseră. Alan părea buimăcit,

iar Mike amuzat.

– Ce s-a întâmplat? Ți-a plecat stăpânul? o tachină el într-un fel căruia nu prea aveai cum să-i reziști. N-am știut că ești atât de disperată să capeți averea lui.

– Nătăflețule! i-o întoarse Claire, zâmbind. Era un bărbat la ușă numai ochi și urechi la fiecare cuvânt scos de Alan. Sunt sigură că lucrează pentru compania de film.

– Ei, și? Doar am vorbit serios, zise Alan.

Claire constată cu un cinism care nu-i stătea în fire că tonul vocii lui nu mai era la fel de radical ca mai devreme.

– Știu că ai vorbit serios, dar acum ar fi cazul să te potolești, dacă vrei să obții un rol în film.

Alan era în continuare furios și era evident că nu dădea doi bani pe cei care-l criticau, cu atât mai puțin pe Claire, dar nu spuse nimic pentru a obiecta.

Claire îndrăzni să privească din nou în jurul ei. Era la fel de multă lume înăuntru, deși dansatorii plecaseră deja. Constată, tot mai nervoasă, că audiția începuse deja. Întrucât veniseră relativ târziu, ea și cu Mike mai aveau de așteptat, dar aspectul acesta n-o ajută prea mult. Singurul lucru bun în toată povestea, era că Alan va intra înaintea lor. Claire își dorea cu disperare ca acesta să plece cât mai repede, pentru că se săturase de el. Îi aruncă o privire fără a încerca să înțeleagă ce spune, întrucât expresia feței lui era mai mult decât elocventă. Nici ei nu-i plăcea să aștepte, dar era conștientă că existau o mulțime de probleme cu producția, mai ales că filmările vor începe peste câteva

săptămâni. Totul era foarte greu.

– ... e de-a dreptul nepoliticos! zise Alan.

Claire nu auzise decât aceste ultime vorbe și, în mod deliberat, își acoperi urechile. Bietul Mike, își spuse în sinea ei. Probabil se plictisește de moarte. Îi aruncă o privire. Chiar dacă se plictisea, o ascundea destul de bine. Știa că fuseseră colegi la școală. Probabil se obișnuise cu izbucnirile lui de furie.

O altă persoană fu chemată la audiție, iar Claire putu să vadă o brunetă mlădioasă croindu-și drum prin mulțime și îndreptându-se spre sala unde era așteptată. Calmul și stăpânirea de sine o făceau să pară foarte frumoasă. Claire se surprinse gândindu-se că și-ar fi dorit să aibă și ea măcar jumătate din încrederea pe care o avea tânăra respectivă în ea însăși.

Acum, audițiile se țineau într-o încăpere mai mică, iar Claire încercă să se consoleze, cu gândul că măcar nu vor fi foarte mulți martori care s-o urmărească interpretându-și rolul. Asta fără a mai pune la socoteală faptul că erau vreo zece roluri feminine. Încercă să gândească pozitiv, spunându-și că avea o oarecare șansă, în pofida mâinilor umede și a picioarelor înțepenite care o trădau. Încercă să pară cât mai stăpână pe sine, iar când Alan fu chemat, îi ură din toată inima succes. Spre deosebire de ea, Alan nu părea copleșit de audiție. Își dădu seama de asta după felul în care își ținea umerii.

Când se întoarse, mai devreme decât se așteptase Claire, nu mai era la fel de sigur pe el. Era cert că audiția nu se desfășurase sub cele mai bune auspicii.

– N-am niciun motiv de bucurie, zise el prăbușindu-se pe scaunul de lângă ea, dar la fel de furios. Erau trei tipi înăuntru, dar păreau atât de ocupați să vorbească între ei încât nu m-au ascultat deloc.

Claire nu-l putea învinovăți că e furios. Fusese neliniștită de la bun început, dar experiența lui Alan îi dădu lovitura de grație.

Se făcuse foarte cald, iar faptul că erau atât de mulți oameni acolo mărea și mai mult temperatura. Se simți cuprinsă de amețeală în timp ce se ridica de pe scaun, de-abia ținându-se pe picioare. Mike se ridică și el imediat și exclamă :

– O, Doamne! Arăți groaznic!

– Mulțumesc foarte mult, zise ea zâmbind ușor. Nu-ți face griji, adăugă în timp ce-și dădea părul la o parte, e vorba ca de obicei de teama pe care o resimt de fiecare dată înainte de a urca pe scenă.

– Vrei să mă duc să-ți aduc ceva? Un pahar cu apă? Sau o cafea? Am văzut o femeie care vinde așa ceva.

– Nu, mulțumesc. Trebuie numai să respir puțin aer rece. E prea multă lume aici.

– Vin și eu cu tine, se oferi Mike imediat. Aproape n-ai loc să te miști aici și mi-ar face bine o scurtă plimbare.

Alan, care nu spuse nimic până atunci, se ridică și el.

– Eu oricum trebuie să plec, zise el. O s-o însoțesc pe Claire.

Alan era foarte insistent, iar Claire îi aruncă o singură privire lui Mike, prin care îi dădea de înțeles că se va duce singură. Pe Alan îl privi cu disperare.

– Ești foarte drăguț, dar n-ai de ce să te deranjezi. Totul o să fie în regulă. O să-mi facă bine să rămân puțin singură.

Își dădu seama că și-a răcit gura degeaba, întrucât Alan o ținu pe-a lui.

– Prostii! Vin cu tine, decretă el.

Claire era sigură că nu fusese atent la niciuna din vorbele pe care le rostise. Voia să vină cu ea și pace. Își spuse în sinea ei că e un porc nesimțitor. Cu toate acestea, n-avea cum să-l evite decât dacă făcea o scenă.

– Bine, vino, dacă vrei, spuse ea în cele din urmă, cu un oftat.

Se simțea prea lipsită de puteri să se certe cu el acum. Nu stau prea mult, îl anunță ea pe Mike.

– Ai grijă, îi spuse acesta, privind-o compătimitor.

Claire îi spusese că avusese mai devreme o dispută aprinsă cu Alan. Probabil își dăduse seama cum trebuie să se simtă, dar n-o putea ajuta în niciun fel. Nu protestă când Alan o luă de mână, urmându-l resemnată spre ieșire.

Capitolul 2

Cei doi bărbați a căror prezență o bulversase într-o asemenea măsură pe Claire dispăruseră, iar aceasta răsuflă ușurată. Nu și-ar fi dorit să iasă pe ușă sub privirile de gheață ale acestora, cu atât mai mult cu cât Alan o ținea strâns de braț, de parcă ar fi fost proprietatea lui. Îi era cu neputință să scape de el, deși tare mult ar mai fi vrut să aibă parte de un răgaz pentru a reflecta. Era foarte important să fie într-o formă cât mai bună la audiție.

Era atât de absorbită de propriile gânduri încât nici nu-și dădu seama când ajunseră afară. Alan o ținea în continuare foarte strâns de braț, dar acum Claire dădea semne de împotrivire. Începea să înțeleagă că situația va fi mult mai dificilă decât crezuse.

– Ți-am spus că vreau să iau o gură de aer proaspăt, zise ea. Nu pe-aici ar fi trebuit s-o luăm.

– Vreau să vorbesc cu tine, Claire. Nu durează mult, zise

trăgând-o după el.

Claire nu voia să-l urmeze, dar ce-ar fi putut face? Era mai puternic decât ea și o prinsese de braț cu toată forța. Se uită cu tristețe la bărbatul acesta chipeș, întrebându-se cum de-i trecuse prin cap că s-ar putea îndrăgosti de el. Își spuse în sinea ei că era un mare egoist, că nu se gândea decât la el. Nici măcar n-o întrebase cum se simte. Mike fusese cel care se arătase îngrijorat.

Probabil dacă ar fi refuzat să-l urmeze de când erau pe coridor, ar fi venit după ea și-ar fi luat-o, insistând că vrea să-i vorbească. Închipuindu-și una ca asta, mai că-i veni să chicotească și pe față i se ivi un zâmbet ușor.

Probabil nu trecuseră decât câteva minute de când ieșiseră afară, dar avea senzația că se scurseseră ceasuri bune. Nu putea să-și dea seama unde vrea s-o ducă Alan, așa încât încetini în mod deliberat pasul. Acesta se întoarse cu fața spre ea, vizibil iritat.

– Vreau să mă întorc, insistă ea. Mă simt mult mai bine.

– Nu durează mult, îi zâmbi el, încercând în acest fel s-o convingă. M-am gândit că, dacă găsim o cameră liberă pe undeva, ne-am putea așeza pentru câteva clipe să ne relaxăm.

– Prefer să mă întorc pe hol, insistă Claire.

– Nu-i nevoie, zise el deschizând o ușă și întorcându-se cu fața spre ea, de parcă ar fi fost un magician care a scos un iepure din pălărie. Putem intra aici.

– Nu cred că se cuvine să facem așa ceva, zise ea înfruntându-l din priviri.

Ca de obicei, încerca s-o scoată din sărite și nu-i plăcea deloc

asta.

– Știi foarte bine că n-avem voie să intrăm aici.

– Ce obiecție ni s-ar putea aduce? o întrebă el, încercând să pară cât mai drăguț cu putință. Nu te mai comporta ca un iepuraș fricos. Nimeni n-o să treacă pe aici. Și chiar de-ar face-o cineva, ce mare brânză? zise el, ridicând din umeri. Mă îndoiesc că ar exista ceva demn de furat pe aici.

Claire ezita în continuare.

– Nu-mi place, spuse ea pe un ton șovăitor.

Era conștientă că lui Alan nu-i plăcea timiditatea ei, dar obiecția ei nu era legată numai de pătrunderea într-un spațiu interzis. Pur și simplu nu dorea să fie singură cu el într-un asemenea loc, dar nu-i putea spune una ca asta. În schimb, oftă din greu.

– Nu se cuvine să intrăm aici. Putem să ne întoarcem și să stăm de vorbă chiar la intrare. Nu ne-ar auzi nimeni. Dacă sunt chemată la audiție? Mike n-ar avea cum să mă găsească aici.

– Stai liniștită, o să aștepți foarte mult, se grăbi Alan s-o asigure. Trebuie să vorbim serios, Claire. Lucrurile nu mai pot continua în acest fel.

Spunând acestea, îi prinse degetele între ale lui și aproape o obligă să intre în acea cameră cu el. Alan închise ușa în urma lor. Claire privi în jurul ei. Simți cum inima îi stă în loc în fața priveliștii care se întindea în fața ei. Numeroase haine și jachete erau aruncate pe masa aflată în mijlocul încăperii. Se întoarse cu fața spre Alan și-l privi cu neliniște.

– N-ar fi trebuit să intrăm aici, spuse ea. Camera asta e folosită pe post de garderobă. Dacă vine cineva aici, o să creadă că scotocim prin buzunarele hainelor.

Alan râse într-un fel care o scoase din sărite pe Claire.

– O, Doamne! Domnișoara își face griji pentru niște haine vechi, în vreme ce eu încerc să-i spun că o iubesc.

Își înclină capul pentru a-i săruta cu pasiune degetele de la mână.

Chiar dacă s-ar fi aflat în situația de a-i face aceeași mărturisire, momentul era cât se poate de prost ales. Încercă să-și retragă mâna, dar acesta o ținea strâns.

– Alan, strigă ea, vreau să plec. Chiar nu înțelegi? Suntem într-un loc interzis nouă, iar eu n-am deloc chef să fiu găsită aici.

Schiță un gest ca pentru a o lua din loc.

– Plec, fie că vii și tu, fie că nu.

Însă Alan o prinse din nou de braț.

– Trebuie să stăm de vorbă, Claire, insistă el.

Încercă din nou să-și elibereze mâna, dar își dădu seama că-i tremură. Își spuse în sinea ei că se comportă prostește. La urma urmei, Alan era un vechi prieten. Știa că n-are de ce să-i fie teamă de el, însă cu toate acestea încercă o senzație neplăcută văzându-l cum o privește.

– Alan, te rog, nu acum! Trebuie să mă întorc la audiție.

– La naiba cu audiția, decretă el cu asprime. Te iubesc, Claire. Chiar nu înțelegi?

Claire începea să-și piardă răbdarea, așa încât încercă din nou

să scape din strânsoare.

– Nu cred că mă iubești. Dacă m-ai iubi, m-ai ajuta să obțin acest rol, nu mi-ai sta în cale.

– Relația noastră este mult mai importantă decât afurisitul ăsta de film.

– Poate pentru tine, Alan, dar nu și pentru mine. Dacă ar fi urmat ca tu să dai audiția, sunt sigură că ai fi privit lucrurile cu totul altfel.

Claire regretă imediat că rostise aceste cuvinte. Fața lui Alan se încordă din cauza furiei. Își așeză mâinile pe umerii ei și o strânse atât de tare încât o duru.

– Dă-mi drumul, protestă ea. Ești ridicol.

Alan părea că n-o aude, dar o privea cu ochi rătăciți.

– Sărută-mă, Claire. Spune-mi că încă mă mai iubești.

Claire își dădu capul la o parte, încercând cu disperare să scape.

– Alan, lasă-mă în pace, strigă ea din nou. Nu face asta!

Era practic imobilizată la marginea mesei de trupul lui masiv. Era neîndoielnic că o dorea, însă dorința lui îi trezea repulsie și teamă. Nu suporta să fie atinsă în acest fel.

Printr-o mișcare bruscă și violentă, se smulse din brațele lui, dar cum era mai puternic și mai rapid o trase înapoi spre el, nepăsându-i că o lovise. Simți cum încearcă să-i descheie nasturii de la bluză și încercă să protesteze din nou, însă Alan își lipi buzele de ale sale. Se împotrivi sărutului acestuia, uimită că altădată îi plăcuse să stea în brațele acestui bărbat. Îl ura cu toată

ființa ei. Fusese un gest prostesc să se încreadă în el, dar acum era prea târziu pentru asemenea considerații.

Era atât de cufundată în propriile gânduri, încât nici măcar nu auzi ușa deschizându-se. Își dădu însă seama că Alan n-o mai strângea la fel de taew. Simți că acela era momentul potrivit pentru a fugi, așa încât din doi pași se afla deja aproape de ușă, nedându-și seama că Alan rămăsese stană de piatră. Se împiedică de ceva mare și greu. Când ridică privirea, șocul ei fu fără margini. Își simți brațele prinse cu o putere la fel de mare ca aceea a lui Alan.

– Nu se poate! exclamă ea. Iarăși dumneata.

O pereche de ochi albaștri și reci erau pironiți asupra ei, încercând parcă să-i citească în adâncul sufletului. Expresia întipărită pe fața bărbatului o făcu să tremure. Probabil că un om cu trăsături atât de aspre nu era niciodată blând, constată ea în treacăt.

– Cine naiba ești? Și ce cauți aici? o întrebă el.

Claire îi răspunse aproape mecanic.

– Ni... nimic special. Nu făceam nimic.

Spre marea ei rușine, vocea îi tremura, dar nu numai vocea, ci întregul corp. Fu nevoită să facă un efort supraomenesc pentru a înălța capul și a-i înfrunta privirea. Văzându-i ținuta dezordonată, bluza descheiată din cauza luptei pe care o dusese cu Alan, bărbatul o măsură disprețuitor din priviri. Atitudinea aceasta avu un efect contrar asupra lui Claire: o înfurie. Nu va vărsa nicio lacrimă, își spuse hotărâtă în sinea ei. Nu-i va da satisfacție acestui

bărbat nesuferit. Își încleștă buzele și-și înălță capul.

– Dă-mi drumul, îi ceru ea.

Încercă să se elibereze, însă acesta o strângea cu prea mare putere.

– O să-ți dau drumul când vreau și când o să fiu pregătit. Iar asta nu se va întâmpla înainte de a-mi da o explicație plauzibliă pentru faptul că vă aflați aici.

Claire era conștientă că par suspecți, doar rostise și ea acest gând mai devreme. În condiții normale, și-ar fi cerut scuzele de rigoare, explicându-i că se aflau acolo din cauza slăbiciunii ei de moment, dar privindu-l, își dădu seama că indiferent de explicație, acesta n-ar fi crezut-o. În ochii lui, era deja judecată și condamnată, așa încât n-avea niciun rost să-și pledeze cauza.

– Sunt sigură că nu vă e greu să ghiciți de ce ne aflăm aici, zise ea după ce trase adânc aer în piept. Doream să găsim un loc liniștit unde să facem dragoste. Acesta ni s-a părut un loc potrivit.

După ce rosti aceste cuvinte, începu să-și încheie nasturii de la bluză, zâmbindu-i ușor insolent.

Alan scoase șocat o exclamație, dar Claire nu-l luă în seamă, uitându-se în continuare la bărbatul acela întunecat și înalt care o ținea strâns de brațe. Acesta o privi uimit, de parcă nu-i venea să creadă ce aude, după care clătină din cap dezgustat.

– O, Doamne! De cum te-am văzut, mi-am dat seama că ești genul de persoană care creează probleme, și nu m-am înșelat.

– Dar nu există nicio lege împotriva sexului, nu? îi susținu Claire privirea.

Era conștientă că se comportă ca o nerușinată, dar era atât de arogant, încât n-avea de ce să regrete ce spusese.

Bărbatul nu luă în seamă provocarea ei deliberată, mutându-și privirea când la unul, când la altul.

– Cine sunteți? ridică el din nou vocea. De unde veniți? Dacă îmi arătați actele, s-ar putea să vă dau drumul. Altminteri, nu.

Claire se întrebă furioasă în sinea ei dacă bărbatul acesta credea într-adevăr că nu vor putea să plece dacă vor dori. După câte se părea, aroganța acestui bărbat era fără limite.

– Așa cum v-am spus deja, nu făceam nimic rău, zise ea din nou. Nu înțeleg de ce țineți morțiș să vă amestecați.

– Aceasta e o încăpere privată, iar dumneata și iubitul dumitale ați încălcat legea intrând aici, zise el cu asprime, fulgerând-o cu priviria.

– Atunci, de ce nu sunați la poliție? Sunt convinsă că sunt atât de interesați, încât vor veni imediat aici, spuse Claire pe un ton usturător.

– Poate am s-o fac.

– Chiar vă rog, adăugă Claire, înfruntându-l din priviri. Dacă vreți, puteți să mă perchiziționați.

– Mulțumesc, dar nu va fi necesar, zise el, dându-i brusc drumul la brațe, ca și cum n-ar mai fi suportat s-o atingă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, interveni pentru prima dată Alan, în mod vădit uluit de comportamentul ei.

Însă Claire parcă nici nu-l auzea. Se gândea la faptul că-i plăcuse să fie în brațele acelui bărbat, pe care îl ura atât. Deși

nu-și dorea, fu nevoită să recunoască în sinea ei că i-ar fi plăcut s-o atingă din nou. Constatarea aceasta o înfurie și mai mult. Era atât de tulburată și de confuză, încât nici măcar nu auzi scuzele lui Alan.

– Am venit aici ca să putem discuta în liniște, spuse el. Claire era nervoasă din cauza audiției. Avea nevoie de un loc mai puțin zgomotos. Ne pare rău dacă am pătruns într-un loc interzis.

– Mie nu-mi pare rău, interveni imediat Claire.

– Fii atentă ce spui, domniță! Fii foarte atentă! spuse el pe un ton atât de potolit, încât îți dădea fiori.

– Ne pare rău, insistă Alan, neliniștit. Nici prin cap nu ne-a trecut că n-aveam voie să venim aici. Vă putem da fără nicio problemă numele și adresele noastre, dacă e necesar. Am carnetul de conducere pe aici pe undeva, zise el scotocindu-se în buzunar.

Claire constată cât de mare era diferența dintre Alan cel mai de devreme și cel de acum, care era numai lapte și miere. Văzând că străinul nu mai avea atenția concentrată asupra ei, prinse momentul, se răsuci pe călcâie și dintr-un salt ajunse la ușă pe care o trânti cu putere. Se întoarse cât putu de repede printre oamenii de pe hol.

Mike se plimba de colo-colo neliniștit, aruncându-și într-una privirile spre ușă.

– Ce bine că te-ai întors, exclamă el fericit. Intrasem în panică. Te-am căutat prin toată căldirea. Mi-a fost teamă că o să ratezi audiția.

– M-au strigat? îl întrebă neliniștită și cu ochii măriți Claire.

– Nu, n-ai de ce să-ți faci griji, zise el prinzându-i mâinile. Ai sosit la timp.

– Slavă Cerului! spuse ea cu ușurare.

Bine că măcar avea ocazia de a-și încerca norocul. Deși, dacă stătea bine să se gândească, șansele ei erau tot mai mici, având în vedere ce se întâmplase mai devreme.

– Dacă nu sunt indiscret, poți să-mi spui unde ai fost? Te-am căutat peste tot, dar n-am reușit să dau de tine.

– Nu-mi pune această întrebare, te rog! zise ea, scuturându-și capul.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, tremuri ca varga, zise el privind-o mai atent și observând cât de palid îi era chipul. Credeam că ai ieșit afară ca să te calmezi, dar se pare că mișcarea n-a fost foarte eficientă.

– Mie-mi spui, zise ea râzând prostește.

– Calmează-te, Claire!

– Încerc, crede-mă. În clipa asta, nu vreau să mai aud de bărbați, grași sau slabi, n-are importanță...

– Mulțumesc foarte mult, zise Mike strâmbându-se.

– Nu e vorba de tine, Mike, ci de Alan. Puțin mai devreme, îmi venea să-l omor, nu alta! Cum am putut...

Claire se opri brusc, lovită parcă de mutenie.

– Spune-mi că mă înșel, Mike, că ceea ce am auzit este fructul imaginației mele înfierbântate, se văicări ea.

– Din păcate, nu. Numele tău a fost rostit.

– Dar nu sunt pregătită. Trebuie să mă pieptăn, iar bluza mea e ruptă. Cred că arăt ca naiba. Nu mă pot prezenta în acest fel.

Mike o prinse după umeri și o privi apreciativ.

– Arăți grozav, spuse el în cele din urmă, zâmbindu-i încurajator. Mai că-mi vine să te mănânc.

– Știu... sunt ca un morcov, suspină Claire, zâmbind fără să vrea.

– Am spus eu așa ceva? o întrebă el râzând. Serios vorbind, arăți foarte bine.

– Claire Grant! răsună încă o dată numele ei.

Îi venea foarte greu să-și recunoască numele rostit în acest fel. Își întoarse speriată capul spre Mike.

– Spune-mi cinstit, arăt în regulă? Dar bluza mea?

– Arăți grozav și... crede-mă, nimeni n-o să observe defectul de la bluza ta, decât dacă le arăți chiar tu. Acum, trage adânc aer în piept și du-te. Haide! o împinse el ușor de la spate. Baftă multă!

Claire merse aproape împleticindu-se, încercând cu disperare să devină din nou stăpână pe ea însăși. Avea senzația că ușa de la camera unde se desfășura audiția era prea liniștită, nelăsând să se întrevadă nimic din ceea ce se desfășura dincolo de ea. Trase adânc aer în piept și aruncă o privire scurtă bluzei pe care o purta. Toți nasturii se aflau la locul lor și erau încheiați, iar Mike avusese dreptate: ruptura aproape nu se vedea. Trase încă o dată aer în piept. Să te ia naiba, Alan Crosby! De parcă n-ar fi fost suficient de speriată cu audiția, trebuia să-și mai facă griji și în

privința ținutei. Auzi o voce care o invită înăuntru. Deschise ușa și pătrunse temătoare înăuntru. Își plimbă neliniștită ochii prin încăpere. Nu era mare lucru de văzut. Spațiul era foarte îngust, iar singura fâșie de lumină venea de undeva din tavan. Existau și ferestre, dar acestea erau acoperite cu draperii groase. Întunericul acesta era deprimant, iar Claire tremură ușor.

Ochii îi poposiră apoi asupra mesei. Bărbatul care se afla așezat pe scaun se ridică imediat în picioare și-i zâmbi prietenos. Oare ăsta să fie celebrul Jake Svenson? Era cu neputință! Lynn îl descrisese într-un cu totul alt fel. Bărbatul acesta era scund și destul de dolofan, iar părul începuse deja să i se albească pe la tâmple. Dar părea prietenos, iar asta era o mare ușurare pentru ea.

Se îndreptă nervoasă spre el și-i întinse mâna. Acesta i-o strânse cu putere.

– Ia loc, domnișoară Grant, o sfătui el.

Lucrurile păreau a se desfășura cu totul altfel decât își închipuise Claire. Unde erau cei trei bărbați de care pomenise Alan și care vorbeau într-una în timpul audiției? Oare chiar fuseseră prezenți, sau invocarea lor era numai un pretext găsit de Alan pentru faptul că nu trecuse audiția? Nu că ar fi ceva neobișnuit la el, conchise ea, simțindu-se din nou cuprinsă de furie. Prea puțin îi păsase că-i tăia elanul, atât ei cât și lui Mike.

Își dădu seama că bărbatul care se afla de cealaltă parte a mesei îi vorbea și încercă să se adune.

– Mă numesc Dave Tillson, zise el prietenos. O să ajut la

regizarea acestui film. De fapt, titlul meu oficial este acela de regizor secund, zise el zâmbindu-i din nou.

Claire îi zâmbi și ea. Simțea cum își recapătă încrederea în ea însăși.

– Așadar... zise el scotocind printre hârtii, aș vrea să-mi citești un scurt pasaj din scenariu, domnișoară Grant. Eu am să interpretez rolul masculin ... Uită-te puțin peste replici înainte de a începe, zise el întinzându-i niște foi. Nu te grăbi.

– Mulțumesc, șopti ea, plimbându-și nervoasă ochii peste scenariu.

Încercă să înțeleagă despre ce e vorba, dar cuvintele îi fugeau din fața ochilor. Îi era imposibil să se concentreze. O pereche de ochi albaștri o bântuiau. Era ridicol că i se întâmpla una ca asta. Să permită unui străin s-o deranjeze într-un asemenea moment! Avea senzația că de dimineață se ținea scai de ea. Oare nu putea scăpa de el?

Tresărind ușor, își dădu seama că timpul trecea și că nu citise decât jumătate din scenariu. Din fericire, lucrase foarte mult pentru a obține accentul local al personajului, așa încât măcar aici regizorul nu va avea nimic de obiectat. Îi aruncă o privire și văzu că este absorbit în lectura paginilor pe care le avea în fața ochilor. Claire se întrebă dacă va mai avea timp să recitească scenariul de la început, dar vocea regizorului adjunct se auzi imediat.

– Sunteți gata, domnișoară Grant?

Claire ar fi vrut să spună că nu, că nu va fi niciodată gata. În

schimb, se trezi îngăimând din vârful buzelor un "da". De când intrase înăuntru, aproape nu scosese niciun cuvânt și se întreba dacă va fi în stare să vorbească. Înălță capul pentru a vorbi, dar presimțirile ei cele mai sumbre se împliniră. Vocea ei suna indistinct, ca un cârâit.

– Îmi pare rău, domnule Tillson. Sunt puțin ... nervoasă. Putem s-o luăm de la capăt?

– Sigur, răspunse acesta cu solicitudine. Te-ar ajuta dacă ne-am ridica în picioare? Poate că în acest fel ți-ar fi mai ușor să intri în pielea personajului.

Claire încuviință recunoscătoare din cap și se ridică în picioare.

"Aceasta este marea ta șansă", își spuse în sinea ei. "Nu o rata!"

"Știu cine ți-a spus, dar nu e adevărat", începu ea, simțind cum încrederea în ea însăși îi revine. Limba parcă i se dezlegase.

"De ce nu mă crezi?" strigă ea, după care se opri pentru că-l văzu pe Dave Tillson ridicând mâna.

Ușa se deschise, iar ea își întoarse imediat capul să vadă ce se întâmplă. Nu-i venea să creadă pe cine vedea în fața ochilor. Nu numai că bărbatul acela înalt și întunecat îi tulbura gândurile, dar își făcuse apariția în persoană, stând relaxat în pragul ușii. O privea ironic pe Claire, a cărei confuzie era evidentă.

– Așadar, aceasta e domnișoara Grant, cea care îți scapă atât de ușor printre degete.

Zâmbea într-un fel care-i dădea lui Claire dorința de a-l pălmui. Cu toate acestea, nu putea să-și ia ochii de la el. Era cel

mai senzual bărbat pe care-l întâlnise. Înalt și întunecat, blugii și geaca din piele cu care era îmbrăcat îi veneau ca o a doua piele. Și el o măsura din priviri cu aceeași intensitate. Claire era perfect conștientă de faptul că vrea s-o intimideze.

– O cunoști pe domnișoara Grant? întrebă uimit Dave Tillson. Te-aș fi așteptat, dacă aș fi știut că vrei să fii prezent la audiția ei.

Claire constată cu furie că intrusul pășește înăuntru și se așază alene pe un scaun.

– N-o cunosc ... nu intim, oricum. Ca să fiu sincer, astăzi ne-am întâlnit pentru prima dată.

– Și sper că e și ultima, zise Claire, făcând un pas înainte.

Răspunsul provocator al lui Claire îl amuză în loc să-l înfurie. Zâmbi din nou, ceea ce o făcu pe Claire să-și încleștеze degetele.

– O, poți să fii sigură de asta.

Fără să se grăbească, își scoase din buzunarul de la geacă un pachet de țigări. Extrase din el o țigară, oferindu-i după aceea pachetul și lui Dave.

Claire își dădu seama că se comportă intenționat în acest fel cu ea, vrând astfel s-o pedepsească pentru episodul petrecut mai devreme. Dar era hotărâtă să nu-i mai ofere prilejul de a o umili. În niciun caz în fața lui Dave Tillson.

Văzând că nici măcar acesta din urmă nu-i acordă nicio atenție, prins în discuția cu celălalt bărbat, Claire își reclamă dreptul la existență.

– Să citesc din nou, domnule Tillson? zise ea cu nesiguranță în glas.

– Iartă-mă, domnișoară Grant! se grăbi el să spună, am fost foarte nepoliticoși. Cred că acum te putem asculta, zise el aruncându-i o privire bărbatului așezat pe celălalt scaun.

– Nu sunt gata s-o ascult pe domnișoara Grant, spuse cu bruschețe bărbatul cu ochi albaștri. N-am să fiu niciodată gata s-o ascult. Știu de la bun început că e nepotrivită.

Claire își mușcă buzele, plimbându-și privirea de la unul la altul. Dave Tillson era deja nesigur pe el, dar nu le va permite s-o concedieze fără să lupte. Se duse la birou, adresându-se regizorului secund.

– Nu-l ascultați, își pledă ea cauza. E adevărat că mai devreme ne-am certat din cauza unei diferențe de opinie, iar cuvintele mele n-au fost tocmai potrivite. Problema e că s-a comportat foarte urât cu mine. Iar cearta dintre noi n-are nicio legătură cu talentul meu actoricesc.

– Ești o scandalagioaică, domnișoară Grant, spuse cu asprime călăul ei. Poți să te duci liniștită să strici filmul altui regizor, dacă e suficient de prost încât să te angajeze, dar cu mine nu-ți merge.

Claire nu înțelese imediat semnificația cuvintelor acestuia, fiind prea preocupată să-și pledeze cauza pe lângă Dave Tillson.

– Nu sunt o scandalagioaică, domnule Tillson, vă jur și sunt o bună actriță. Dați-mi vă rog șansa de a vă demonstra.

Dave Tillson o privi din nou, după care se uită la bărbatul de lângă el.

– Aș vrea să-i mai acord o șansă, spuse el.

– Nici vorbă! O să intre în distribuție numai dacă n-o să mai

fiu eu regizorul.

În ochii lui Dave Tillson apăru o licărire.

– Credeam că mi se acordă mână liberă la casting. Nu spuneai că e genul de experiență imperios necesară?

În cele din urmă, înțelese și Claire că acest bărbat nesuferit era regizorul filmului. Numai ei i se putea întâmpla una ca asta. Avea senzația că se află în plin coșmar.

– Prin urmare, cum procedăm? Ca tine sau ca mine? întrebă el, înfruntându-l din priviri.

Claire rămăsese cu respirația tăiată, întrucât nu știa prea bine ce înseamnă acel schimb de priviri. Urmară câteva clipe de tăcere apăsătoare, după care Jake Svenson spuse, zâmbind:

– Bine, ai câștigat. Asta va trebui să-mi fie învățare de minte, să nu mai fac promisiuni pripite.

Dave Tillson se lăsă pe spătarul scaunului cu ușurare.

– Știi bine că n-ai luat nicio decizie pripită și că te poți bizui pe judecata mea.

Claire care își ținuse răsuflarea până în acel moment, înțelese că până la urmă va avea ocazia să arate de ce anume e în stare.

– Se pare că deocamdată ai câștigat, domnișoară Grant, zise el pe un ton neprietenos. Vom avea imensa plăcere de a te vedea interpretând.

Claire se înroși imediat, simțind cum pielea îi ia foc. Cuvintele acestea o dureră, dar nu-i va oferi satisfacția de a vedea asta. În schimb, îi întoarse în mod voit spatele, zâmbindu-i prietenește regizorului secund.

– Îmi pare rău că ați fost nevoit să vă riscați capul pentru mine, se scuză ea.

– Nu-i nicio problemă. Acum, crezi că putem începe?

– Da, cum să nu, spuse cu exuberanță Claire.

Când constată că Jake Svenson va citi replicile iubitului ei din film, entuziasmul i se mai potoli. Dar chiar și așa, audiția se desfășură în bune condițiuni. Interpretă cu mult patos rolul tinerei acuzate că i-a fost necredincioasă iubitului. Aproape că putea să simtă nisipul prins de tălpile piciorului și să audă pescărușii învârtindu-se deasupra capului ei.

Contrat așteptărilor, Jake Svenson nu încercă în niciun fel să-i distragă atenția sau s-o intimideze. Ba chiar se achită foarte bine de rolul iubitului furios. Când totul se sfârși, aproape că-i păru rău. Revenirea la realitate o făcu să-și dea seama că nimic nu se schimbase, că regizorul nu o plăcea și nu-i va da rolul.

Ridică ochii și-l privi, însă nu putea citi nimic în ochii lui. La fel, nici fața lui Dave Tillson nu exprima nimic. Teama și tensiunea care dispăruseră cât timp își interpretase rolul reveniră și mai puternic.

Tăcerea care se instală i se păru nesfârșită.

– Așteaptă puțin, zise Dave Tillson în cele din urmă.

Spunând acestea, se aplecă după un teanc de hârtii.

– Se vede că ai studiat temeinic accentul din Cornwal. Ești de prin zonă?

– Nu, sunt din Manchester.

– A fost foarte impresionant.

Claire se înroși de plăcere. Știa că o complimenta numai din politețe, dar chiar și așa tot îi pica bine.

Urmară alte câteva momente de liniște, după care regizorul secund păru a se hotărî.

– Aș vrea să-mi mai citești și altceva. Aș vrea să te aud interpretând rolul lui Désirée, tânăra franțuzoaică naufragiată pe coasta Cornwalului. E un rol mult mai ofertant, dar am să fiu în stare să-ți judec mai bine interpretarea. Ești de acord? o întrebă el zâmbind.

– Da, sigur, spuse ea emoționată.

Nu înțelegea de ce Dave Tillson făcea asta, dar își dădu seama că i se oferă o altă șansă pe care nu voia s-o rateze. Regizorul era în continuare tăcut, ceea ce o uimi.

Îi aruncă o privire scurtă și văzu că fumează, aparent complet detașat de ce se întâmplă în jurul lui. Claire își dădu seama că e numai o fațadă. Părea de gheață și periculos chiar și acum când părea mai relaxat, iar asta o înfioră.

– Citește rolul ăsta, domnișoară Grant, o întrerupse Dave Tillson din reverie. Nu-ți face griji în privința accentului. Ce mă interesează, e să redai corect emoția personajului.

Claire încuviință din cap, simțind că ambii bărbați au privirile ațintite asupra ei. Îi venea foarte greu să se concentreze, ba chiar și să respire.

Se sili să citească rândurile din fața ei. Dave Tillson avusese dreptate. Rolul era mult mai dificil. Când își ridică în sfârșit ochii, văzu că regizorul avea și el în față o copie a scenariului. Nu știa

de ce, dar nu voia ca acesta să joace încă o dată rolul iubitului ei.

Începutul fu dezastruos. Accentul franțuzesc al lui Claire era înfiorător. Se străduí vreo două pagini, dar își dădu seama că nu mai poate continua. Clătină din cap, controlându-și cu mare greutate vocea.

– Îmi pare rău, domnule Tillson, dar nu mai pot continua. Nu știu de ce.

– Mai încearcă o dată, dar interpretează rolul ca și cum ar fi vorba de o englezoaică.

Nu-i venea să creadă că aude așa ceva din partea regizorului. Rămase fără glas și se uită întrebătoare spre Dave Tillson, care o încurajă din priviri. De data asta, reuși s-o interpreteze pe Désirée de Bourgogne. Căpătă chiar și un ușor accent franțuzesc.

Dar nu peste multă vreme, totul se sfârși. Se găsea din nou în camera unde avea loc audiția. Se simțea epuizată.

– Îți mulțumim foarte mult, domnișoară Grant, zise Dave Tillson ridicându-se în picioare și zâmbindu-i prietenos.

Asta era tot, constată cu amărăciune Claire în sinea ei. O concediau.

– Oare agentul tău este tot Glendower? o întrebă el. Din datele pe care le avem, așa se pare că stau lucrurile.

– Da, sigur, zise Claire.

– Atunci, vom lua mai târziu legătura cu el. Sunt convins că ți-ai dat seama că ne e imposibil să luăm o decizie pe loc.

– Si... sigur, se bâlbâi Claire.

Până la urmă, lui Dave Tillson îi plăcuse interpretarea ei. Asta

o făcea să se simtă și mai rău. Cugetă în sinea ei că, dacă n-ar fi avut nenorocul de a-l supăra pe regizor, ar fi obținut un rol.

Regizorul secund îi întinse mâna, spunându-i:

– O să ținem legătura, domnișoară Grant.

Ar fi vrut să plece fără să spună nimic, dar se trezi luându-și rămas-bun de la domnul Svenson.

Acesta îi întoarse salutul pe un ton cât se poate de rece.

Ieși din încăpere resemnată că nu va primi niciun rol în acest film, dar recunoscătoare că nu-l va mai întâlni niciodată pe Jake Svenson.

Capitolul 3

Claire urcă treptele până la etajul întâi de parcă ar fi purtat pe firavii ei umeri problemele întregii omeniri. Avusese o șansă care-i scăpase printre degete, iar vina era a ei și numai a ei. Pe drum, nu făcuse decât să treacă la nesfârșit în revistă întâmplările din ziua aceea.

De fapt, singurele cuvinte care-i reveneau întruna în minte erau : "Ce-ar fi fost dacă". Ce-ar fi fost dacă Alan n-ar fi venit la audiție. Dacă ar fi rămas cu Mike pe hol. Dacă regizorul n-ar fi apărut la începutul audiției, ca un geniu rău. Se întrebă cum îi va aduce la cunoștință vestea lui Lynn. Lucrurile erau cât se poate de clare: aveau nevoie de bani.

Oftă și răsuci cheia în broască, oarecum temătoare. Lynn era așezată pe un fotoliu și citea, dar ridică imediat ochii de îndată ce o auzi pe Claire intrând.

Claire nu fu nevoită să scoată niciun cuvânt, pentru că fața ei

exprima totul.

– N-ai obținut rolul, nu-i așa ?

Claire clătină din cap.

– Nu ne sunați, că o să vă sunăm noi.

Oftă și-și scoase haina.

– Se pare că vremea e în concordață cu starea mea de suflet.

– O, Claire! Ce-am să mă fac cu tine? O să răcești, pentru că ești udă până lapiele. Trebuie să te schimbi imediat.

– Nu te mai agita atât, Lynn. Totul e în regulă.

– Du-te și schimbă-te. O să-ți usuci după aceea părul, stând în fața focului.

Claire se duse și se schimbă, tremurând ușor din cauza frigului din dormitor. Își aruncă ochii pe fereastră și văzu că plouă cu găleata. Nu era decât trei și jumătate după-amiaza, dar era atât de întuneric, încât era nevoie să aprindă lumina. Îi spusese lui Lynn că vremea exprima perfect starea ei de spirit, și era adevărat. Ar fi vrut să zacă în pat, ca un copil. Evident că asta n-ar fi schimbat datele problemei, dar măcar ar fi ajutat-o să-și mai aline durerea. Nici nu știa care era emoția cea mai puternică pe care o resimțea: frustrare în stare pură din cauza lanțului de accidente nefericite, furie pe Alan Crosby și Jake Svenson, sau autocompătimire.

Își puse pantalonii uzi pe un uscător și se duse în sufragerie. Cât timp lipsise, Lynn trăsese jaluzelele, iar camera era primitoare și călduroasă. Brusc, Claire nu se mai simți la fel de deprimată, mai ales că o văzu pe Lynn venind cu două căni pline

cu cafea fierbinte.

– Ai mâncat ceva astăzi? o întrebă fără nicio introducere Lynn.

– Am băut o cafea și am mâncat un biscuit cu ciocolată în timp ce-l așteptam pe Mike să iasă de la audiție, recunoscu Claire. Eram prea supărată ca să pot mânca mai mult.

Lynn oftă și ridică ochii spre cer.

– Probabil ai dreptate. Presupun că nici dimineață n-ai mâncat mare lucru, nu ?

– Într-adevăr. Eram prea nervoasă.

Nu mânca niciodată înaintea unei audiții, pentru că însăși ideea de mâncare îi făcea rău.

– O, Claire! Ești culmea, zâmbi prietena ei. Din fericire, mi s-a mai oferit ceva de lucru, așa încât m-am dus și am cumpărat două pizza și ceva de băut. Așa încât, conchise ea ridicându-se în picioare, stai și usucă-ți părul în timp ce eu pun masa.

Când peste un sfert de oră Claire intră în bucătărie, constată că Lynn făcuse într-adevăr un efort special. Pe masă se afla chiar o glastră cu frezii al căror miros se amesteca plăcut cu acel al aromelor ce veneau dinspre cuptor. Frumosul gest al lui Lynn o făcu pe Claire să-i dea lacrimile. Atitudinea disprețuitoare a lui Jake Svenson o marcase mai mult decât voia să recunoască. O rănise. Ar fi dorit să i se ofere șansa de a-i demonstra că se înșelase în privința ei. Era un tip arogant căruia nu-i ajungeai nici cu prăjina la nas.

– Mă simt ca un parazit, zise Claire așezându-se pe scaun. N-ar trebui să faci atâtea pentru mine. Măcar tu ai reușit să câștigi

ceva astăzi, pe când eu am stricat totul.

– Nu mai spune prostii, Claire! A fost pur și simplu o zi cu ghinion.

– Da, sunt de acord cu tine, spuse Claire cu tristețe. Iar cel care mi-a adus ghinion a fost Alan Crosby.

Lynn, care se așezase în fața cuptorului, se întoarse imediat cu fața spre Claire.

– O, nu. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ce-a făcut? A incitat la bătaie?

Claire clătină nefericită din cap și începu să-i spună lui Lynn întreaga poveste.

– Și pregătește-te pentru lovitura finală, conchise ea pe un ton sumbru. Bărbatul care a intrat pe ușă nu era altul decât Jake Svenson.

– O, Claire! Asta numai ție putea să ți se întâmple, zise Lynn oftând.

– Da, așa e, recunoscu Claire strâmbându-se ușor. L-am urât din prima clipă și tare mi-e teamă că m-am comportat foarte urât cu el. Era atât de arogant și de sigur pe sine, încât singura mea grijă a fost să-i arăt că nu mă poate intimida. Probabil dacă aș fi fost mai împăciuitoare, ar fi trecut peste momentul respectiv mai ușor, dar m-a înfuriat atât de tare, încât am rostit primele cuvinte injurioase care mi-au venit în minte.

– O, Claire! Firea ta vulcanică îți dă mereu de furcă.

– Da, știu. Ar fi trebuit să-mi cer scuze imediat ce devenisem mai calmă. Ar fi trebuit să fac tot ce-mi stătea în putință pentru a

obține rolul.

Probabil că Jake Svenson era obișnuit ca toată lumea să i se supună, iar atitudinea ei a fost un șoc pentru el.

– Nu mai fi atât de dură cu tine, o sfătui Lynn. Dacă tipul e atât de rău cum spui, probabil că nimic n-ar fi reușit să-l convingă să-ți ofere rolul. Trebuie să recunosc că la televizor arăta grozav, o persoană de-a dreptul fermecătoare. Deși, dacă stau bine să mă gândesc, se vedea că, dacă i s-ar fi oferit ocazia, s-ar fi comportat urât. Cred că asta face parte din farmecul lui. Bărbații puternici sunt aproape întotdeauna fascinanți.

În sinea ei, Claire îi dădu dreptate. Îl considerase cel mai nepoliticos și mai arogant bărbat pe care-l întâlnise, dar asta n-a împiedicat-o să se simtă atrasă de el.

– O, nu mă îndoiesc că poate fi fermecător când vrea, spuse ea în timp ce-și tăia pizza în felii. În mod cer, știa că el este învingătorul.

– Dar audiția lui Mike cum a mers? o întrebă Lynn.

– Singurul lucru bun care s-a întâmplat în ziua asta îngrozitoare, zise Claire înseninându-se în mod vizibil, a fost că Mike a primit rolul unuia dintre membrii grupului care distruge corăbii. E ideal pentru un asemenea rol. E mic de statură, oacheș și arată ca un celt.

– Joan o să fie încântată.

– Cred și eu. Nu s-a plâns niciodată că muncește toată ziua pentru a-i întreține pe amândoi, dar uneori cred că se mai enervează și ea, conchise Claire, oftând de plăcere după ce goli

farfuria cu mâncare. A fost delicios ce mi-ai oferit de mâncare. Mă simt mult mai bine acum. Dar ajunge cât am vorbit despre audiție. Ia spune, ție cum ți-a mers astăzi? Presupun că te-ai descurcat de minune, dacă ai primit încă o ofertă.

– Da, într-adevăr ...

Chiar în clipa aceea telefonul începu să sune, Lynn fiind nevoită să se oprească în mijlocul frazei.

– Stai liniștită și bea-ți cafeaua, îi spuse ea lui Claire. Răspund eu.

Claire sorbea liniștită din cafea, întorcând surprinsă capul când o văzu pe Lynn revenind după câteva secunde.

– E agentul tău, zise ea cu ochii strălucitori. Crezi că ... ?

– Claire Grant la telefon, se grăbi ea să spună.

După câteva momente de tăcere, timp în care ascultă ce spunea vocea de la celălalt capăt al telefonului, Claire exclamă șocată:

– Nu-mi vine să cred. Sigur nu e o glumă? Dar de ce? Nicio clipă nu mi-au dat de înțeles că... zise ea după alte câteva momente de tăcere.

După ce puse receptorul în furcă, Claire se întoarse cu fața spre prietena ei, spunând:

– Am niște vești grozave. N-o să-ți vină să crezi, dar am primit rolul. Nici mie nu-mi vine să cred.

– Calmează-te și spune-mi ce ți-a spus agentul.

– Dave Tillson, regizorul secund, l-a sunat pe agentul meu în urmă cu vreo zece minute. Până la urmă, mi-au oferit un rol.

– E grozav, zise Lynn îmbrățișând-o. Nici nu știi cât mă bucur pentru tine.

– O, Doamne! E mult mai mult decât am îndrăznit să-mi imaginez. Trebuie să mă așez pentru că de-abia mă mai țin pe picioare.

– Povestește-mi. Mor de curiozitate.

– Mi-au oferit rolul lui Désirée, care este unul dintre cele mai importante roluri secundare. Actrița care urma să-l interpreteze tocmai a aflat că e însărcinată. Am citit rolul, dar n-am visat niciodată că... Nu credeam că Jake Svenson va risca oferindu-mi acest rol, pentru că accentul meu era îngrozitor. Oare cum am să lucrez cu acest om? Probabil nici nu suportă să mă aibă în fața ochilor.

– Calmează-te, Claire. N-ai de ce să-ți faci griji acum. La urma urmei, ți-a oferit ceva de lucru. Nu cred că dacă te-a introdus în distribuția filmului va mai încerca să-ți facă viața un iad. Ar risca să transforme totul într-un eșec. Cred că e mai bine să te gândești la lucruri pozitive. Ca de exemplu, la bani.

– O, da! Așa e. De-abia aștept să văd cu cât mă vor plăti. Nu e de mirare că agentul m-a invitat mâine la cină. Nu vom mai fi nevoite să ne facem griji în privința plății chiriei luni bune de acum încolo.

Claire stătea pe scaunul de lângă Mike și nu îndrăznea să se uite în jurul ei din pricina drumului îngust și a înălțimii la care se aflau.

– Mike, te rog, concentrează-te asupra drumului pentru că nu vreau să-mi sfârșesc promițătoarea carieră într-una din aceste râpe.

– Din câte văd, chiar nu-ți place pe aici. Îmi pare rău, dulceață, zise el pe un ton spășit. Dar să știi că drumul e destul de sigur. De curând a fost îmbunătățit.

– Am rău de înălțime, recunoscu Claire. Știu că e un lucru prostesc, dar chiar și atunci când stau așezată pe un loc mai înalt în autobuz mă apucă vertijul.

– La naiba, Claire! Doar ai citit scenariul și știi prea bine că vei fi nevoită să te cațeri prin tot felul de locuri care de care mai periculoase.

– Evident că știu. Dar o să mă obișnuiesc. Va trebui să mă obișnuiesc, zise ea scrâșnind din dinți. N-am de gând să-mi ratez cariera din cauza unei fobii. De îndată ce o să intru în rol, o să fiu atât de absorbită de muncă, încât o să uit de frică.

Mike aprobă ușor din cap, Era o persoană prea amabilă pentru a-i spune că o frică nu dispare ca prin minune. De fapt, nu mai zise nimic pentru că în clipa aceea ajunseră la moșia Ardwennan, locul unde se filma "Mireasa distrugătorului de corăbii". Priveliștea îți tăia răsuflarea.

Claire rămase nemișcată locului, dorind să se bucure de peisaje. Domeniul Ardwennan era atât de frumos, încât i se părea

ireal. Era locul ideal pentru realizarea acestui film.

Din câte aflase, proprietarii închiriaseră bucuroși domeniul companiei de film, ducându-se să-și cheltuiască banii în America. Claire se întrebă cum putuseră lăsa un loc atât de frumos pe mâna unei companii de filme. Fără a mai pune la socoteală faptul că o mare parte dintre actori și figuranți vor locui chiar în conac. Angajații de pe domeniu nu plecaseră, ba chiar compania de filme adusese personal suplimentar.

Ușa de la mașină se deschise, iar Mike o ajută să coboare.

– Locul ăsta e grozav, zise el cu fața strălucitoare. Personal, cred că alegere mai bună nici nu se putea. Svenson știe foarte bine ce face. Drumul cu mașina până aici mi se pare de-a dreptul nepotrivit. Cred că ar fi fost mult mai nimerit să fi venit cu o caleașcă și purtând crinoline.

– Sunt de acord, zise Claire zâmbind. Ți-ar fi venit foarte bine purtând o crinolină. Cred că ți-ai greșit secolul. Dar înțeleg ce vrei să spui. Domeniul a fost construit chiar în secolul în care se desfășoară acțiunea din film. Poate și de aceea pare a fi desprins din poveste.

– Tot ce pot spera, este ca înăuntru să fie mai confortabil decât pare din afară.

Claire tremură ușor. I se dăduse o cameră în conac în vreme ce Mike urma să fie cazat la hotelul din sat. Nu era soluția ideală pentru ea, dar nu prea avea ce să facă.

– Nu-mi mai vorbi despre asta. Nu mi-aș fi dorit să stau la conac. Ești singura persoană pe care o cunosc.

– Haide, Claire! o tachină el zâmbind. N-ai de ce să-ți faci griji. Toată lumea o să fie foarte drăguță cu tine.

– Se pare că ești foarte convins de asta. Dar, după cum bine știi, Jake Svenson nu mă poate înghiți. În mod cert, n-o să fie tocmai drăguț. Mă întreb dacă nu vor lua și ceilalți exemplu de la el. Atunci, voi fi cu siguranță izolată.

– Ba n-o să fii. Sunt convins că toți membrii personalului vor fi foarte binevoitori. Cât despre Jake Svenson, acesta va fi mai preocupat de realizarea filmului decât de tine.

– Este cu adevărat reconfortant să te aud vorbind, Mike. Dar nici măcar tu n-ai putea să faci nimic pentru a-mi face soarta mai ușoară aici. În următoarele trei luni, voi sta sub același acoperiș cu Marianne Lejeune. Din câte se spune, urăște femeile și, dacă zvonul e adevărat, e iubita lui Jake Svenson. Așa că, vezi tu, e foarte complicat.

– E o scorpie, nimic de zis, o aprobă Mike, dar e o profesionistă desăvârșită. Stai departe de regizor și sunt convins că nu vei avea probleme.

Claire se cutremură din nou. N-avea cum să ignore un asemenea sfat. Cu atât mai mult cu cât Jake Svenson era cu adevărat periculos. Prin urmare, va sta cât mai departe de el.

– Nu-ți face griji, o să te descurci de minune. Experiența prin care vei trece va fi una foarte bună, iar atunci când vei deveni o mare actriță, vei privi în urmă și vei vedea cu totul altfel lucrurile.

În seara aceea, Claire încercă să-și amintească vorbele liniștitoare ale lui Mike. Se afla în salon, cu un pahar de lichior în

mână. Era însă zadarnic. Era de-a dreptul îngrozită la gândul că va da din nou ochii cu Jake Svenson și nimic n-o putea ajuta în asemenea clipe. Își alesese cu grijă ținuta și se machiase cu discreție, deoarece nu voia ca regizorul să-și facă o impresie și mai proastă decât cea pe care o avea deja despre ea. Dar chiar și așa, încrederea în ea însăși era la limita avariei.

Putea deja să-l vadă pe Jake Svenson în cealaltă parte a încăperii, ascultând cu capul ușor plecat ce-i spunea Penny Allison, directorul artistic. Era greu să treacă neobservat din pricina staturii sale înalte. Chiar și cu această ocazie, când se afla într-o companie distinsă, părea că-i domină pe toți ceilalți. Trăsăturile aspre ale feței sale se mai îmblânziră când auzi una din replicile pe care i le spusese Penny.

Claire fu nevoită să recunoască în sinea ei că femeia care se afla lângă el era la fel de atrăgătoare. Claire o văzuse pe Marianne Lejeune în fotografii și în filme de nenumărate ori, dar frumusețea ei o năuci de-a binelea. Era perfecțiunea întruchipată din creștetul blond până la picioarele încălțate cu niște ridicole sandale cu toc înalt.

Dave Tillson, care stătea lângă ea, o văzu încotro privește, deoarece se grăbi să spună:

– Marianne a sosit în urmă cu o oră. A călătorit întreaga zi, iar Jake s-a temut că nu va ajunge. Dar și-a respectat programul. Sper să nu fie istovită.

Claire reflectă în sinea ei că actrița nu părea epuizată. Dimpotrivă, fața ei era plină de viață și de sănătate. Stătea la

brațul regizorului și-i zâmbea de parcă ar fi vrut să-l soarbă din priviri. Dintr-un motiv greu de explicat, Claire găsi priveliștea nu tocmai plăcută, așa încât se întoarse cu fața spre Dave și-l întrebă:

– Îmi puteți spune ce caut eu aici? zise ea, rotindu-și privirea prin salon. Cred că am fost de-a dreptul nebună acceptând rolul acesta. Habar n-am cum se face un film.

Nu voia să se trădeze vorbind despre propria nesiguranță, dar în clipa aceea încrederea în ea însăși părea s-o fi părăsit. Se simțea stângace și lipsită de experiență, iar faptul că toți ceilalți erau extrem de talentați nu prea o ajuta. Era pe deplin conștientă de faptul că e norocoasă. Rolul lui Désirée era o adevărată oportunitate pentru ea, dar avea senzația că Jake Svenson va fi primul care se va lepăda de ea dacă nu se va ridica la înălțimea așteptărilor sale.

– Ești aici pentru că ai talent, zise el în cele din urmă. Ești pe deplin capabilă să joci rolul Désirée. Doar cu mine ai dat audiția, nu? Știu de ce ești în stare și nu te-ai afla aici dacă n-aș crede în tine. Îmi dau seama că ai emoții, dar să nu mai vorbim despre fleacuri din astea.

Claire nu știa cum să răspundă felului călduros în care se comportase acesta și, chiar dacă era în continuare nesigură pe ea însăși, vorbele lui erau ca un balsam pentru ea. Părea că înțelege foarte bine prin ce trece.

– Ești foarte drăguț cu mine, Dave. Pot să-ți spun așa, nu ?

– Sigur, o încurajă el.

Claire se gândi în sinea ei că, dacă n-ar fi fost Dave, s-ar fi

simțit pierdută în seara aceea. O luase imediat sub aripa lui ocrotitoare. Îi era cu neputință să nu-l placă. Era amabil și săritor, exact opusul lui Jake Svenson, care o ignorase expres toată seara. Își spuse în sinea ei că prietenia lui Dave compensa atitudinea lipsită de bunăvoință a regizorului, dar cuvintele i se părură ei însăși neconvingătoare.

Dave vorbea în continuare, dar Claire îl privi posac, acordându-i numai pe jumătate atenție.

– Ceea ce-ți spun nu e numai din politețe, Claire. Te asigur că toate vorbele mele au acoperire în realitate. Ești talentată și frumoasă, și o să ai mult succes.

– Dave, iar flirtezi? Ce-o să spună Myra despre una ca asta? se auzi vocea ironică a regizorului.

Privită de aproape, Marianne Lejeune era și mai frumoasă, dar ochii lui Claire tot spre bărbatul de lângă ea se îndreptară.

Nu trebuie să dai dovadă de cine știe ce capacități paranormale ca să-ți dai seama ce gândește un asemenea om, își spuse în sinea ei Claire. Părerea lui Jake Svenson despre ea nu părea a se fi schimbat. Dimpotrivă, cuvintele încurajatoare ale lui Dave fură interpretate în cel mai nefericit mod cu putință.

Oare așa se vor petrece mereu lucrurile? Va apărea întotdeauna în cea mai dezavantajoasă lumină cu putință în ochii acestui bărbat?

Claire se uita în continuare la el, simțindu-se neajutorată. La rândul lui, Jake Svenson o privea cu niște ochi de gheață. Ar fi vrut să privească în altă parte, dar pur și simplu nu reușea. Era

parcă hipnotizată. Văzu că și el resimte aceeași emoție, deoarece ochii i se umbriră ușor. Claire rămase cu respirația tăiată și tremurând.

Imediat însă, emoția din privirea lui dispăru. O privi din nou ca pe un nimic, sau cel puțin așa i se păru ei. Nu putea prea bine să-și dea seama dacă această experiență i se întâmplase chiar ei.

– Domnișoara Grant pare impresionată de elocvența ta, Dave, spuse Marianne râzând ușor.

Claire ar fi vrut să-i întoarcă spatele și să părăsească încăperea, dar nu se simțea în stare de așa ceva. Cu atât mai mult cu cât nici picioarele nu păreau s-o ajute.

– Claire mă înțelege, spuse Dave la fel de amabil. Se simțea puțin intimidată de noi, așa încât îi spuneam că n-are de ce să-și facă griji.

– Draga mea, zise Marianne pe un ton mieros, n-ai de ce să-ți faci griji. Nu suntem niște căpcăuni. O să te ajutăm atât cât ne va fi cu putință. Jake a fost asistentul regizorului la primul meu film, zise ea întorcându-se spre el. Îți mai amintești ce catastrofă am fost? Eram la capătul disperării.

– Îmi pare rău, Marianne, dar eu îmi amintesc cu totul altceva: o actriță foarte frumoasă și foarte talentată, care s-a descurcat de minune la fiecare scenă jucată.

Claire mai avea puțin și vomita. Ce vorbe lingușitoare!

– Lingușitorule ! îl tachină Marianne râzând. Dar îmi place ce mi-ai spus. Acum, dacă nu se supără Dave și domnișoara Grant, noi o să plecăm. Înainte de cină, trebuie să mai stăm de vorbă cu

niște oameni. Vom avea ocazia să mai discutăm, draga mea, îi zise ea zâmbind lui Claire. Și dacă mai ai și alte preocupări, poți oricând veni să mi le împărtășești.

Claire schiță un zâmbet, uitându-se cum Marianne, Jake și Richard Angrams părăseau încăperea. Regizorul nu-i spusese nicio vorbă de rămas-bun, iar asta o durea. Poate că era într-adevăr potrivită pentru rolul Désirée, dar în mintea lui Jake Svenson va rămâne întotdeauna o tânără aplecată spre plăcerile vieții și nimic nu-i va clătina această opinie.

Curând, merseră în camera unde se serva cina. Interiorul era foarte frumos, iar Claire, în pofida deprimării care pusese stăpânire pe ea, nu se putu împiedica să nu observe acest aspect plăcut. Se așeză pe scaunul pe care i-l indicase Dave, după care își aruncă privirea în jur. Pe masa imensă erau așezate tacâmuri din argint. În dreptul fiecărui tacâm erau puse șervețele brodate. Lumina electrică era una difuză, deoarece pe masă se aflau candelabre de argint în care ardeau lumânări frumos mirositoare.

Claire era cu adevărat impresionată, dar starea ei sufletească nu se schimbă. Mâncă și bău fără prea multă tragere de inimă. Dave Tillson și un cameraman care părea foarte tânăr se aflau în fața ei și vorbeau. Claire râdea sau zâmbea la vorbele lor, iar când era nevoită răspundea, dar mintea îi era în altă parte. Fără a-și întoarce capul, putea să-l vadă pe regizor în capul mesei. Din când în când, de parcă ar fi răspuns unei comenzi, ochii îi alunecau în acea direcție.

Bărbatul pe care-l descoperi în acele momente era complet

diferit de cel care i se înfățișase până atunci. Era relaxat, zâmbitor, dirijându-și atenția când spre Marianne, când spre regizorul artistic, așezat lângă el. Râse dintr-o dată, dezvelindu-și dinții albi. Claire întoarse capul, neputând suporta o asemenea imagine.

Când la un moment dat ochii i se îndreptară din nou spre capul mesei, constată că bărbatul acesta era foarte mulțumit de el însuși, înconjurat de femei care-l priveau admirativ. Era pe deplin conștient de efectul pe care-l avea asupra lor și părea a încuraja o asemenea atitudine. Dar era bărbat, iar un bărbat se putea comporta astfel, în vreme ce o femeie în aceeași situație era considerată de proastă calitate.

Claire se simțea cuprinsă de furie. Și ce dacă n-o plăcea regizorul? Să-l ia naiba! Toată lumea fusese foarte drăguță cu ea. Cine mai avea nevoie de Jake Svenson?

Dave stătuse toată seara de vorbă cu ea, povestindu-i despre familia lui. Era limpede ca lumina zilei că-și iubea soția și copiii, iar Jake Svenson n-avea niciun drept să facă aluzii nepotrivite, își spuse Claire în sinea ei, cu ochii scânteietori. Dave văzu expresia întipărită pe chipul ei și se grăbi să-și exprime regretul.

– Îmi pare rău, Claire. Te plictisesc? De fiecare dată când încep să vorbesc despre familia mea, parcă nu mai sfârșesc.

– Prostii, îi răspuse imediat Claire, oarecum spășită. Nici vorbă să mă plictisesc, zise ea zâmbind încurajator.

Nu era vina lui Dave că Jake era un porc. Nu putea să-l facă răspunzător pe Dave pentru propria ei nesiguranță.

– Îmi place foarte mult să te aud povestind despre familia ta. Continuă, te rog.

De data asta, îi acordă întreaga atenție lui Dave. Îi întoarse în mod deliberat spatele lui Jake Svenson, încercând să și-l scoată din minte.

Încetul cu încetul, începu să se relaxeze, poate grație vinului sau companiei lui Dave. Începu și ea să-i facă unele confesiuni, vorbindu-i despre familie și despre viața de la Londra.

Dave era într-o foarte bună dispoziție, așa încât în cele din urmă Claire îi dezvălui motivul neînțelegerii ei cu Jake Svenson.

– Ce să fac, Dave? îl întrebă ea, după ce-i povesti întreaga poveste. Știu că m-am comportat îngrozitor, dar era atât de plin de el încât m-a scos din sărite. N-am putut să mă stăpânesc, pentru că eram deja furioasă din cauza lui Alan.

Claire era conștientă că Dave nu prea avea cum s-o ajute, dar îi făcuse bine să se descarce. Dave oftă ușor și spuse, după câteva momente de tăcere:

– Părerea mea e că furtuna a trecut. Momentul critic a fost depășit. Dar trebuie să vorbești cu Jake chiar în seara asta, să-i spui adevărul și să te scuzi, adăugă el pe un ton serios. E un bărbat de treabă. Măcar îți va asculta versiunea. La urma urmei, ce ai de pierdut? o întrebă el, văzând-o ezitantă. De unde să știe adevărul, dacă nu-i vorbești?

Da, așa e, recunoscu Claire în sinea ei, dar sunt oare în stare s-o fac?

Capitolul 4

Va fi foarte greu să-l prindă câteva clipe singur pe Jake Svenson, reflectă Claire în seara aceea. O misiune aproape imposibilă. Marianne era agățată de gâtul lui și toți cei care făceau parte din distribuție păreau că au să-l întrebe negreșit ceva. Când se întoarseră în salon pentru a bea cafeaua, Jake se așeză lângă șemineu, cu un braț proptit de placa acestuia. Fu imediat înconjurat de oameni, atrași de el aidoma albinelor de nectar.

Claire nu se simțea în stare să-și croiască drum până la el, sperând în sinea ei că va fi ocupat întreaga seară, astfel încât să aibă o scuză pentru a nu-i vorbi. Îi era rușine că tremura. Era nervoasă, speriată de moarte, regretând amarnic că se lăsase păcălită de Dave și intrase într-o asemenea poveste.

Când, în cele din urmă putu să rămână singură cu el, cele mai mari temeri ale ei se realizară. Oascultă într-o tăcere deplină, pătrunzând-o cu privirea, de parcă ar fi vrut să-i citească

gândurile înainte ca ea să le rostească. După ce își termină explicația, tăcu. Era atât de încordată, încât amuți. Își dădu seama că Jake Svenson nu crezuse o iotă din ce-i spusese. O privea cu sarcasm.

– Nu mă credeți! spuse ea într-un târziu.

Îi venea să plângă sau să arunce cu ceva de pământ. Făcuse totul pentru a-și lua inima-n dinți și a-i vorbi, dar acesta nu părea câtuși de puțin convins.

– Chiar te așteptai să te cred? o întrebă el, neslăbind-o din ochi.

Era o întrebare retorică, iar Claire, deși ar fi vrut să găsească un răspuns, nu găsi nimic a spune.

– Sunteți inteligentă, domnișoară Grant. Se pare că ați ajuns să-l jucați pe degete pe Dave. Cred că e suficient. Nu-ți face griji, zise el după ce sorbi din licoarea din paharul pe care-l ținea într-o mână, dacă te vei achita așa cum se cuvine de munca pentru care ești plătită, n-o să-ți fac viața un calvar.

Claire simți cum clocotea de mânie, de parcă ar fi fost un vulcan în erupție. Își înălță capul și-l privi drept în ochi, conștientă că starea sufletească îi putea fi citită în ochi.

– Sunteți foarte generos, șopti ea cu dulceață în glas.

– Sunt renumit pentru generozitatea mea, i-o întoarse el pe un ton ironic.

Claire fierbea.

– Nu contează ce-am spus, nu-i așa? Nici dacă aș fi avut nu știu câți martori care să-mi susțină afirmațiile, tot nu m-ați fi crezut.

Acesta ridică ușor din sprânceană, vrând practic în acest fel să-i confirme ipoteza. Claire ar fi vrut să-l pocnească în clipa aceea pentru a-i face să dispară zâmbetul batjocoritor de pe față. Trase adânc aer în piept, își încleștă degetele, rezistând astfel tentației.

– O, la ce bun? exclamă ea cu năduf. Nu veți crede niciodată că s-ar putea să am dreptate.

– Dreptate? întrebă el, ridicând mirat din umeri. Din câte-mi amintesc, v-ați condamnat singură prin ceea ce mi-ați spus. Acum, vă rog să mă scuzați...

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie și, înclinându-și ușor capul, se îndepărtă.

Așadar, pleca. O concedia de parcă ar fi fost un copil neascultător. Instinctiv, îl prinse de mânecă. Doar nu-l va lăsa să scape atât de ușor, nu? Va trebui să-l facă s-o asculte.

– Nu plecați! Nu încă. Vă rog! îl imploră ea.

El se opri, privind-o tăios. Claire își dădu seama că pentru prima dată reușise să-l facă să se comporte altfel. Era limpede că nu era obișnuit cu oamenii care nu-și acceptau înfrângerea cu grație. Se simțea aidoma unei musculițe care bâzâia în jurul capului lui Jake Svenson. Era ca o pacoste pe capul omului. Se uita la el neputincioasă, neștiind ce să facă.

– Vă rog, domnule Svenson, eu... se opri, mușcându-și buzele.

Nu trebuia să se lase afectată de el într-un asemenea hal. Trase din nou adânc aer în piept și-și reluă explicația:

– Mă judecați greșit. Dacă aș fi genul de femeie pe care credeți dumneavoastră că-l reprezint, nu mi-ar păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce credeți despre mine. M-aș comporta cum aș voi.

– Poate, murmură el, acceptându-i punctul de vedere. Dar sunt regizorul acestui film. La audiție nu cunoșteai acest amănunt, acum da.

Claire scoase fără voia ei un oftat. Se întrebă în sinea ei dacă s-ar fi comportat la fel știind că are în fața ei pe regizorul filmului. Nu găsi un răspuns la această întrebare, iar asta o tulbură și mai mult.

– Așa e, recunoscu ea șovăielnic, mușcându-și buza de jos.

– Te-am pus în dificultate, nu-i așa? i se adresă el pe un ton blând.

Schimbarea aceasta de ton o făcu să plece privirea.

– Nu mă dezamăgi, adăugă el pe un ton la fel de blând. Sunt convins că nu-ți stă în fire să abandonezi lupta la primul obstacol.

– Cred că data viitoare va trebui să vă alegeți pe cineva care să poată rivaliza cu dumneavoastră, zise ea cu mândrie. Știați prea bine că mă veți înfrânge, pentru că nu aveam contraargument.

Furia era singura ei apărare. Dacă i-ar mai fi zâmbit o dată la fel de ironic, ar fi fost de nesuportat.

Îi întoarse imediat spatele, încercând să fugă, dar el o prinse de braț și-i spuse:

– E adevărat că n-am jucat corect. Îmi cer scuze. Nu știu dacă spui sau nu adevărul. Cert e că n-are rost să ne irosim energia în

felul acesta. Singura mea grijă în acest moment este filmul pe care nu vreau cu niciun chip să-l stric. Propun să facem un armistițiu, măcar până la sfârșitul filmului.

Ce-ar mai fi putut face Claire? Sperase mult mai mult de-atât. Voise ca el s-o creadă, așa cum o crezuse Dave. Își dorise să-i câștige încrederea, dar își dădu seama că nu făcuse nimic pentru asta.

Dar măcar îi dădea o șansă. Era mai mult decât sperase cu o zi în urmă, iar asta ar fi trebuit să fie de-ajuns.

Claire dormi foarte prost în noaptea aceea. Nu se putea relaxa din pricina faptului că mult prea multe lucruri se petrecuseră peste zi. Se zvârcoli toată noaptea în pat, iar a doua zi dimineață avea ochii cârpiți de somn. Dar când dădu jaluzelele la o parte și văzu ce vreme frumoasă era, starea psihică i se schimbă ca prin minune.

Temerile și grijile pe care le avusese cu o zi în urmă dispărură ca prin minune. Își aminti discuția pe care o avusese cu regizorul și era plină de speranță. Căzuseră la pace. Nu era chiar ceea ce și-ar fi dorit Claire, dar era un început.

Se îmbrăcă repede cu niște blugi și un pulovăr și ajunse în sala de mese cu mult înaintea celorlalți. Mâncă singură. Apoi se așeză cu ceașca de cafea în mână la fereastră pentru a admira priveliștea care se înfățișa ochilor ei: în depărtare, marea cea albastră și nisipul. Marea era de același albastru-intens ca acela al Mediteranei.

Termină de băut cafeaua, pregătindu-se să facă un tur al

conacului. De-abia aștepta să plece în explorare. Casele vechi aveau ceva fascinant în ele. Ascundeau tot felul de încăperi mici și ciudate. Porni la drum, auzindu-și ecoul pașilor pe măsură ce străbătea holul.

Își ridică ochii și văzu o scară a cărei balustradă era împodobită cu funde sub formă de flori sau fructe. Oriunde întorcea privirea, vedea lucruri frumoase care altădată făcuseră fala acestui loc.

Un zâmbet i se ivi în colțul buzelor când zări un imens tablou cu portretul unui bărbat de altădată.

Pictura îl reprezenta pe un bărbat chipeș în uniformă, dar ceva în privirea lui îi atrase atenția.

– Lordul St. Avon, citi ea în șoaptă în josul tabloului. "Mort la datorie la bordul lui Pegasus."

– În timpul războaielor napoleoniene, după cum mi s-a spus.

Claire făcu ochii mari, aproape șocată. Cuvintele îi fuseseră parcă luate de pe buze. Numai tonul vocii era cu totul altul și o făcu să-i sară inima din loc și să se înroșească. Se uita la Jake Svenson uimită, întrebându-se de ce reacționa întotdeauna astfel când acesta se afla prin preajmă.

– Ce s-a întâmplat, domnișoară Grant? zise el, apropiindu-se de ea cu mâinile vârâte în buzunare. Ai văzut o fantomă? Sau ai rămas fără grai?

– M-ați șocat, zise ea încercând să se adune. Mă întrebam în ce bătălie a fost ucis lordul St. Avon și chiar în clipa aceea o voce mi-a dat răspunsul. M-am speriat, atâta tot, conchise ea, mândră

că reușise să se stăpânească.

– Și ai ajuns la vreo concluzie, domnișoară Grant? Mă refer la lordul St. Avon și ultima bătălie la care a participat, completă el văzându-i nedumerirea de pe față. Spuneai că la asta te gândeai când am intervenit eu.

Claire putea să-și dea seama după expresia întipărită pe fața lui că nu aștepta un răspuns de la ea. Credea că se preface interesată de istorie, iar acum găsise momentul potrivit s-o încuie din nou. Cam asta era ideea lui despre un armistițiu, iar ei nu-i plăcea deloc așa ceva.

– După dată, aș spune că a murit în timpul bătăliei de pe Nil, îi răspunse ea cu răceală.

Ochii acestuia se făcură mari de uimire și dădu ușor din cap a încuviințare. Claire simți un val de plăcere invadând-o, deoarece reușise să-l descumpănească atât de ușor.

– Punct ochit, punct lovit, conchise el apreciativ. Mintea e pe măsura frumuseții. Mă surprinzi. N-am crezut niciodată că ești expertă în istorie.

Claire avu senzația că fiecare cuvânt rostit de acesta era o insultă la adresa ei.

– Nu sunt expertă, punctă ea. De fapt, sunt nulă la istorie în general și la războaiele napoleoniene în special. Pur și simplu s-a întâmplat să ghicesc, zise ea furioasă. Sunt convinsă că asta vă face să vă simțiți mult mai bine. Acum, dacă nu aveți nimic împotrivă, aș vrea să plec.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie pentru a pleca, dar Jake

Svenson o prinse din nou de mână, oprind-o.

– Dați-mi drumul, zise ea.

– Nu, stai puțin. Vreau să-mi cer scuze.

– Mi se pare că am mai auzit asta. Vă cereți mult prea ușor scuze, domnule Svenson. Nu cred că înseamnă ceva pentru dumneavoastră.

– Așa e, domnișoară Grant, zise el, ținând-o în continuare de mână. Claire încercă din nou să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul.

– Dați-mi drumul, zise ea, dar fără convingere.

– Nu te învinovățesc pentru că vrei să fugi de mine, zise el cu un zâmbet dezarmant pe față. Îmi dau seama că n-am dat dovadă de prea mult tact. Uneori mă cam ia gura pe dinainte, dar n-a fost în intenția mea să te supăr.

Claire auzi în spatele ei o ușă deschizându-se și închizându-se, dar nu întoarse capul, fiind parcă pironită locului.

– Mai ține armistițiul nostru? Sau suntem tot pe picior de război?

– Poate am reacționat exagerat, zise ea neputând rezista zâmbetului fermecător al acestuia.

– Cred că te așteptai la ce e mai rău, spuse Jake pe un ton potolit.

Claire reflectă în sinea ei că aserțiunea acestuia e destul de adevărată. Îi venea foarte greu să accepte un Jake Svenson zâmbitor, cu atât mai mult cu cât acesta își schimbase atât de repede părerea despre ea. Poate se prefăcea, sau poate nu. Cert

e că și-ar fi dorit ca acest comportament să nu se mai sfârșească.

– Îmi pare rău, clătină ea din cap. Poate că e adevărat.

– Îmi dai voie să mă revanșez? o întrebă el, zâmbindu-i în continuare. Cum se pare că te interesează conacul, poate vrei să-l vezi în întregime. Ce-ar fi să ți-l arăt eu?

Pentru propria mândrie, Claire ar fi vrut ca măcar să ezite. În schimb, se trezi spunând:

– Aș vrea să dau o raită prin preajmă. E foarte frumos gestul dumneavoastră.

– Prea bine. De unde să începem? Ai vreo preferință?

Părea încântat că ea îi acceptase propunerea. Cu toate acestea, tot nu-i venea să creadă că schimbarea se produsese cu adevărat. În timp ce-l urma, se întreba ce se petrece cu ea, dar treptat se liniști. Conacul era cu adevărat frumos, iar vocea regizorului avea un efect aproape hipnotic asupra ei. Se lăsă fascinată de emoția din vocea lui, ca și de mobila veche și de picturile din bătrâna casă. În cele din urmă, se opriră în fața biroului acestuia. Îi acordase foarte mult timp, însă cu toate acestea nu părea a se grăbi.

Își sprijini brațul de ușă și o întrebă:

– Te-am plictisit?

– Deloc, zise ea. Mi-a plăcut foarte mult.

Într-adevăr, simțise cum vechea imagine a lui Jake Svenson dispare ca prin minune din mintea ei. Se arăta plin de farmec și umor, așa încât de-abia își mai amintea de vechea imagine, mult mai agresivă, a personalității sale.

– A fost foarte interesant, adăugă ea cu sinceritate. Ar fi fost frustrant să locuiești într-un asemenea loc și să nu știi nimic despre istoria lui. Am luat niște cărți despre Cornwall, dar n-am găsit nimic în ele despre conacul de la Ardwennan.

– Am câteva cărți despre zona asta în birou, spuse el. Vrei să arunci o privire prin ele?

– N-aș vrea să vă deranjez prea mult, zise ea ezitant.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi putut crede că-și dorește să-și petreacă vremea cu ea.

– Nu-i niciun deranj, zise el deschizând ușa și poftind-o înăuntru. Nu cred că-mi va lua foarte mult timp să le găsesc.

Oare de ce se comporta așa de frumos cu ea? se întrebă în timp ce intra înăuntru. Îi era cu neputință să înțeleagă. Mintea ei încerca să găsească un răspuns la această întrebare, dar toată strădania ei fu zadarnică.

– Iată-le, zise el cu satisfacție după câteva minute de căutare. Citește-le și vezi ce părere îți vor face. Amândouă au fost scrise de niște vicari de prin partea locului. Poți să sari peste pasajele care nu te interesează.

– Mulțumesc, spuse ea, emoționată. O să vi le înapoiez cât de repede am să pot.

– Nu te grăbi, zise el zâmbitor. Cred că am să fiu foarte ocupat în următoarele două luni ca să am vreme să le citesc. Uneori, am senzația că e o nebunie să practic o asemenea meserie și să-mi mai și placă. Am făcut trei filme bune. Au fost profitabile atât pentru mine cât și pentru companie, dar dacă ăsta o să fie un

eșec, o să fiu concediat imediat.

Claire îl asculta, nevenindu-i să creadă că i se putea întâmpla una ca asta. Chiar stătea în fața lui Jake Svenson și discuta prietenește cu acesta. Îi venea să se ciupească pentru a-și da seama dacă trăiește sau nu un vis.

– Sunt convinsă că filmul va fi un succes, spuse ea. Scenariul e foarte bun.

Poate că era cumva exagerat că ajunsese să încurajeze un regizor care se bucura de atâta succes, dar pe acesta nu părea să-l deranjeze câtuși de puțin gestul ei.

– Sper să ai dreptate. Și, nu-ți face griji, vei fi oricum plătită, adăugă el, tachinând-o ușor.

– Nu-mi fac griji, ci sunt de-a dreptul terifiată, mărturisi Claire, râzând ușor. N-am mai jucat până acum într-un film. Mi-e teamă să nu stric totul.

– Ce pot face pentru a-ți schimba părerea? Îți promit că n-ai de ce să-ți faci griji. A filma, nu e cu nimic diferit față de a juca pe o scenă, de exemplu. Singura diferență sunt camerele de luat vederi. Ele reprezintă publicul, așa încât nu vei avea parte de aplauze.

– Mi-a fost întotdeauna teamă de scenă. Cred că după prima zi de filmare, o să mă simt mult mai bine. Asta dacă va fi un succes.

– Nu te lăsa copleșită de griji. Prima zi de filmare nu va fi foarte diferită de prima apariție pe scenă.

Claire începu să chicotească, fapt care-l determină pe Jake

Svenson să ridice din sprâncene.

– Am spus ceva nepotrivit?

– Îmi pare rău dacă par nepoliticoasă, zise ea. Râsul este unul isteric. Din păcate, prima mea apariție pe scenă a fost un adevărat dezastru, mărturisi ea. Nu din vina mea. Piesa era groaznică, iar bugetul cât se poate de redus. Eram complet lipsită de experiență, continuă ea, văzând că acesta o privea în continuare nedumerit. Probabil că dacă aș fi știut mai multe, aș fi putut evita unele accidente pe parcurs. Sau poate aș fi refuzat rolul de la bun început. Dar pe vremea aceea totul mi se părea în regulă.

Se opri pentru câteva momente, un zâmbet ivindu-i-se în colțul gurii gândindu-se la cât de naivă putuse să fie.

– Rolul meu era unul foarte mic. Eam chiar prima care apărea pe scenă în piesa respectivă. Trebuia să intru pe scenă și să închid ușa în urma mea. Din nefericire pentru mine, clădirea era foarte veche și chiar în același timp cu mine cineva a deschis o altă ușă din culise, așa încât s-a creat curent și s-a deschis și a mea...

– O, Doamne! Ce-ai făcut în această situație? o întrebă Jake Svenson uimit. Deși voia să se stăpânească, Claire tot chicotea. La momentul respectiv, întâmplarea nu fusese deloc amuzantă. Dar acum, amintindu-și, o găsea așa.

– Până la urmă, cum ai scos-o la capăt? o întrebă el, încercând să-și păstreze seriozitatea, deși de-abia reușea să se abțină.

– M-am îndreptat cu nonșalanță spre ea și am ținut mâna apăsată asupra ei. Din păcate, presiunea era atât de mare, încât începusem să mă clatin pe picioare datorită efortului. Actorul

care juca rolul principal a văzut că mă aflu în dificultate și mi-a venit în ajutor, continuă ea, pufnind din nou în râs. Ne-am petrecut restul timpului încercând să ținem ușa închisă și să rostim replicile chiar din acel loc. Asta în timp ce publicul râdea în hohote. De data asta, Jake Svenson nu se mai abținu.

– Lynn, colega mea de apartament, a spus că a fost cel mai amuzant moment pe care l-a trăit în viața ei, adăugă Claire.

– Cred și eu, zise el chicotind. Dacă nu sunt indiscret, cine era regizorul? Numele nu-i spunea nimic, de aceea conchise:

– Nu, nu cred că-l cunosc. Slavă Cerului!

– Din câte știu, momentan ține cursuri de artă dramatică.

– Bieții copii, zise el zâmbind cu jumătate de gură. Bine că măcar la filmul ăsta nu vor fi probleme cu decorul. Claire îi zâmbi la rândul ei, dar din păcate nu mai primi niciun răspuns.

În clipa aceea, își făcu apariția Marianne Lejeune. Se îndreptă țintă spre regizor, îmbrățișându-l cu afecțiune, întorcându-și privirea de la unul la altul.

– Dragul meu, aici erai! exclamă ea prefăcut. Te-am căutat peste tot. Nu-i așa că-i plăcut aici?

Se opri, iar în încăpere se așternu tăcerea. Claire se îmbujoră la față. Marianne voia s-o facă să se simtă vinovată, ceea ce era ridicol. Regizorul stătuse pur și simplu de vorbă cu ea. Marianne zâmbi din nou, cu și mai multă larghețe.

– V-am întrerupt cumva? întrebă ea, uitându-se la Jake. Spune-mi dacă e așa și atunci am să plec imediat.

– Nu e nevoie, zise el zâmbind cam forțat. Tocmai am

terminat discuția cu domnișoara Grant.

– Dragul meu, susură Marianne la fel de zâmbitoare, "domnișoara Grant" e o adresare prea protocolară. Jake, ești cu adevărat un om de modă veche. Toată lumea folosește numele mic, iar Claire este un nume foarte frumos. Eu una așa vreau să-i vorbesc. Evident, dacă-mi dai voie, draga mea, zise ea întorcându-se cu fața spre aceasta. Iar tu va trebui să-mi întorci complimentul și să-mi spui Marianne.

– Foarte frumos din partea dumneavoastră. Desigur că-mi puteți spune Claire. Marianne putea să zâmbească în continuare, dar nu va reuși s-o păcălească pe Claire. De când intrase înăuntru, atmosfera se deteriorase complet. Se creaseră unele scurtcircuite, iar Claire nu era dispusă să pătrundă înțelesul care se ascundea în spatele acestora.

Regizorul avea privirea ațintită în jos, iar pe fața lui se putea citi proasta dispoziție. Calire începu să se retragă spre ușă.

– Vă rog să mă scuzați, bâigui ea.

– Bine, ne vedem mai târziu, zise Jake pe un ton neutru.

Claire ieși imediat din cameră, bucuroasă că pusese în sfârșit capăt acelor momente neplăcute.

Atitudinea lui Jake Svenson se schimbase atât de repede, încât nu știa ce să mai creadă. Era clar că nu va mai avea vreo ocazie de a-l cunoaște mai bine. Marianne va avea grijă ca lucrurile să se petreacă astfel. Jake era al ei și numai al ei. În dimineața aceea, făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-i arăta asta.

Singura întrebare era dacă știa unde se afla Jake.

Capitolul 5

Următoarele două săptămâni trecură la fel pentru Claire. Cât era ziua de lungă, se muncea pe brânci. Fimările durau până la lăsarea întunericului. La șase și jumătate seara era deja epuizată, iar după ce mânca și-și arunca ochii pe replicile pe care trebuia să le știe a doua zi, nu-și dorea decât să se retragă cât mai repede în cameră și să se culce.

Toată lumea se plângea din cauza oboselii, chiar dacă în grade diferite. Singura persoană care rezista cu stoicism, fără să se plângă, era regizorul. Părea neobosit. Regiza, repeta și se ocupa de orice problemă cu aceeași energie inepuizabilă.

Claire îl studia în timp ce discuta despre următoarea scenă cu directorul de imagine. Producătorul era și el prezent, ascultându-i concentrat pe Jake și pe Al. Era un bărbat foarte înalt, avea aproape doi metri, dar tot Jake era cel care captiva privirile celorlalți. Avea un magnetism pe care David Preston, în

pofida înălțimii și a vocii răsunătoare, nu-l poseda.

De fiecare dată când îl vedea pe Jake, privirea se îndrepta ca hipnotizată spre el. Fusese neașteptat de drăguț și de săritor.

Numai în seara aceea o trăsese într-o parte pentru a-i spune discret:

– În acest moment, nu e cazul să conferi personajului Désirée atâta furie. E adevărat că înțeapă și zgârie, dar nu în scena asta. Nu e încă sigură de motivele lui Trellisick, așa încât trebuie să fii ceva mai degajată, mai distantă în interpretare.

Claire încuviință din cap, abținându-se cu mare greutate să nu izbucnească într-un râs isteric. Era un sfat bun, dar venind din partea lui Jake, i se părea oarecum ironic. Trebuia să joace cu mintea cât mai limpede. Jake începuse să-i intre pe sub piele și, asemenea lui Désirée, habar n-avea care-i erau motivele. Avea foarte multe întrebări, dar niciun răspuns.

Ce rol avea Marianne în toată povestea asta? Îl iubea pe Jake, dar oare reciproca era valabilă?

Habar n-avea, își spuse în sinea ei oftând, în timp ce se ridica pentru a se alătura celorlalți. Era convinsă că nici peste două luni și jumătate, când va părăsi domeniul Ardwennan, nu va fi mai înțeleaptă.

Abia peste o săptămână, Claire își permise să petreacă o seară departe de conac. Mike o invitase să ia cina cu el la hotelul din satul unde era cazat și ea acceptase imediat. Își dădu seama că era obsedată de film, ca majoritatea celor din distribuție, de altfel. Claire simțea că Désirée e o parte din ea însăși, nu numai un rol

pe care-l interpretează. Descoperirea aceasta o speria. O sunase pe mama ei în America, iar cu Lynn vorbise de câteva ori la telefon, dar își dădu seama că i se păreau ființe de pe o altă planetă. Asculta tot ce-i spuneau acestea și găsea replicile potrivite fiecărei circumstanțe, însă toate astea i se păreau foarte departe. Făceau parte dintr-o lume fantastică. Singura ei realitate în acel moment, era aceea a "Miresei distrugătorului de corăbii".

Își spuse în sinea ei că muncise din greu și că o seară petrecută în compania lui Mike cel vesel era exact ce-i trebuia. Simplul gând de a evada pentru câteva ore o făcea să-i tresară inima de bucurie.

Își termină machiajul aplicând puțin remel pe gene și ruj roz pe buze.

Își prinsese deja părul cu două broșe cu diamante, iar în clipa când se ridică în picioare cerceii făcură un zgomot ușor, ca de clopoței.

Privindu-se în oglindă, constată că felul în care își aranjase părul, ridicându-l, îi scotea în evidență gâtul subțire.

Se duse la fereastră și privi cerul. Era senin. Stelele străluceau, iar lumina lunii dădea senzația unui peisaj ca de basm.

Începu brusc să tremure. Deși era sfârșitul lui aprilie, era încă rece, iar ea nu era îmbrăcată prea gros. Purta o rochie foarte elegantă, dar acum începea să regrete că nu se gândise la ceva mai gros. Mașina lui Mike nu era una foarte performantă și va îngheța cu siguranță înainte de a ajunge la hotel. Stătu puțin în cumpănă, după care ridică din umeri, își luă geanta și ieși din

încăpere.

Mike o aștepta deja în curte, iar când o văzu nu se putu împiedica să fluiere admirativ. Îi deschise portiera pentru a intra în mașină, după care făcu și el la fel.

– Prea frumoasă Claire, ceilalți bărbați o să fie foarte geloși pe mine, zise el zâmbind.

– Spune-mi Cleopatra, intră ea în joc, îmbujorându-se ușor.

– Cleopatra Grant, rosti el. Ei, ce să zic? Sună bine.

Claire pufni în râs, încercând să-și găsească o poziție cât mai confortabilă pe scaun. De fiecare dată când se afla în compania lui Mike, se simțea grozav. Se putea relaxa, fără a se mai gândi la impresia pe care o putea lăsa.

Tot drumul râseră și pălăvrăgiră, iar în clipa când trecură prin dreptul prăpastiei, Claire întoarse capul. Hotelul se afla chiar în centrul satului. Parcară mașina în curtea din față.

Hotelul era spațios, văruit în alb și mult mai recent construit, dar foarte primitor.

De îndată ce intrară, fură întâmpinați de mirosul îmbietor al mâncării. Peștele și legumele erau atât de bine făcute, încât îți lăsa gura apă. După ce-și băură cafeaua, se duseră la bar unde se aflau câțiva dintre membrii distribuției. La început, Claire se arătă neîncrezătoare. Cum grupul era foarte zgomotos și vesel, se temu că nu o vor accepta.

Își dorea foarte mult să fie considerată una de-a lor, să fie primită cu brațele deschise.

Îi fu cumva milă de ea însăși. Era cu un picior în fiecare tabără,

dar de fapt nu aparținea niciuneia. Se simți cuprinsă de tristețe, dar prezența lui Mike și a lui Peter Lister, un băiat mărunțel și cu părul negru care interpreta rolul unui sătean, îi risipiră gândurile negre.

– Mike, Claire, veniți încoace! se auziră câteva din vocile celor de la masă.

Claire se așeză supusă între Mike și Peter, sorbind din băutură și zâmbind la glumele care se auzeau din toate părțile. Nu era de mirare că fusese atât de deprimată. Își dădu seama că exact asta era ce-i lipsea. La conac, petrecea prea multă vreme singură. Avea nevoie de compania celor care se aflau în aceeași situație ca ea pentru a rămâne cu picioarele pe pământ.

– O, Doamne! Era cât pe ce să mor. Când l-am văzut pe Richard Angrams, am rămas parcă pironită locului, se auzi o voce amuzată.

Claire o privi cu atenție. Lesley Heath o făcea întotdeauna să zâmbească. Nu avea o față tocmai bine proporționată, dar de fiecare dată când începea să vorbească privirea i se însuflețea, iar ceilalți n-aveau ochi decât pentru ea.

Și Peter Lister zâmbea. Își puse paharul cu whisky pe masă, făcându-i complice cu ochiul lui Claire.

– Da' ce-i mai place lui Les să se plângă, nu? o tachină el. Ce-a spus? Ce priveliște dezgustătoare! Scoateți-o pe femeia asta de aici imediat, imită el vocea lui Lesley.

Aceasta îi aruncă o pungă nedesfăcută cu sticsuri.

– Fir-ai tu să fii! exclamă ea, dându-și părul la o parte. De fapt,

stătea și se uita la mine, eu având doar un prosop prins de mijloc și fiind îngrozită. "Draga mea, îmi spune el, e minunat. Ce-ar fi să iei cina cu mine diseară?"

Claire izbucni în râs, la fel cum făcură și ceilalți. În sinea ei, îi dădu dreptate lui Lesley. Richard Angrams avea o anumită reputație pe care, după câte se părea, nu voia s-o dezmintă. Ea însăși avusese probleme cu el. De când începuseră filmările, se ținuse scai de ea, invitând-o la cină, trimițându-i flori și înfuriindu-se că fusese respins. Știa că e căsătorit, iar soția lui suna negreșit în fiecare zi la conac. Claire își dădusese seama că aceasta era conștientă de comportamentul soțului ei și încerca să-l strunească așa cum putea.

Cum Lesley vorbea în continuare despre Richard Angrams, Peter o întrerupse imediat ce aceasta făcu o pauză.

– Ei, ce zici de tot acest răsfăț? îmtrebă el cu subînțeles.

– Dă-mi înapoi pachetul ăla cu sticsuri, îl somă Lesley, strâmbându-se.

– Nu pot. Le-am mâncat deja, spuse el zâmbind și arătându-i punga goală. Nu vrei să te duci să mai cumperi? o întrebă el, scotocindu-se prin buzunar. Du-te și mai cumpără. Să fie pentru toată lumea.

După plecarea lui Lesley, Claire se relaxă. Mâncase pe săturate, se afla într-o companie plăcută și era foarte mulțumită.

Dar chiar în clipa aceea se deschise ușa și în prag apăru nimeni altul decât Jake Svenson. Apariția neașteptată a acestuia o făcu să se albească la față și să devină din nou încordată. Purta o

geacă de piele care-i scotea în evidență trupul sculptat. Era elegant și distins, atribute care-l făceau foarte periculos.

Claire îl privi uimită, cu răsuflarea tăiată.

Oare ce căuta aici? Tocmai în acea seară, când avea așa mare nevoie să scape de Ardwennan și să uite de toți cei de acolo. De furie, i se iviră lacrimi în colțul ochilor, dar încercă să se stăpânească. Tare mult și-ar mai fi dorit ca, închizând ochii, acesta să dispară ca prin minune, iar ea să constate că totul fusese rodul imaginației sale. Din păcate, lucrurile nu se petrecură astfel. Se îndreptă chiar spre masa lor la braț cu Lesley, care cumpărase mai multe pachete cu sticsuri.

Claire simți că acesta o caută din priviri. Încercă să se afunde și mai mult în scaun pentru a trece neobservată, având sentimentul că e aidoma unui șoricel pândit de un șoim.

Oare de ce venise? Ce însemna asta? Oare era numai imaginația ei înfierbântată, sau venise special pentru ea?

Privirea lui era atât de intensă, de scormonitoare, încât inima îi bătea mai să-i iasă din piept.

Deși se uita în altă parte, nu putea să scape de imaginea lui. Oamenii vorbeau și râdeau în preajma ei, dar ea nu părea a-și da seama de nimic. Trăia într-o lume a ei, o lume în care gândul la Jake Svenson revenea obsedant. Abia acum își dădea seama că nu locul în care se filma voia să-l lase în urmă, ci de fapt, voia să scape de Jake Svenson.

Fără a fi conștientă, simțise că acesta căpătase o importanță mult prea mare în gândurile ei și încerca să fugă de el. Însă totul

era zadarnic. Acesta făcea parte din gândurile ei chiar din clipa când se întâlniseră la audiție. O bântuise atunci, la fel cum o bântuia și acum.

Ce voia de la ea? Nu-i era de-ajuns Marianne Lejeune? Întrebările acestea se conturară în mintea ei în timp ce stătea la masă, cu degetele încleșate în jurul paharului.

Mike vorbea cu Fleur Denton, care se afla de cealaltă parte a mesei, dar imediat ce își dădu seama că e tăcută, se întoarse spre ea și o întrebă șoptit :

– Totul e în regulă? Te simți bine?

Claire ridică privirea, dar în așa fel încât să evite a se uita la Jake Svenson.

– E grozav, zise ea. A fost cea mai frumoasă seară de care am avut parte în ultimii ani. Aveam mare nevoie de o pauză.

– Și eu la fel, mărturisi Mike. Înțeleg perfect la ce te referi. Suntem cu toții epuizați, adăugă el, aruncând privirea în jurul mesei. Svenson nu arată chiar atât de rău. A cucerit-o pe Les definitiv. Mă îndoiesc că ar putea intra cineva în competiție cu el. Nici măcar Richard Angrams, îi șopti el complice.

Claire îi auzise cum vorbesc și râd, dar refuzase cu obstinație să se uite la ei.

În schimb, se întoarse cu fața spre Mike și decretă :

– A fost o seară minunată, dar sunt foarte obosită. Am nevoie de odihnă. Te-ar deranja dacă m-ai duce acasă?

– Plecăm imediat, zise Mike golindu-și paharul. Arăți palidă. Mâine e duminică, așa că ai grijă să te odihnești suficient,

conchise el ridicându-se de pe scaun. Poate am să trec mai târziu pe la tine, să te iau la o plimbare.

– Ar fi grozav, Mike, spuse ea.

– Claire e obosită. O duc acasă, explică el mesenilor.

De la masă, se auzi un murmur de regrete.

– Să mai vii pe aici, o îndemnară cu toții.

– Da, ce-ar fi să vii chiar mâine? o întrebă Peter, privind-o apreciativ. Dacă Mike nu te poate aduce, dă-mi un telefon și vin cu plăcere să te iau.

Claire simți cum se înroșește de plăcere, cu atât mai mult cu cât era conștientă de faptul că Jake era cu ochii ațintiți asupra ei.

– Vă mulțumesc foarte mult. E foarte drăguț din partea voastră.

– Dar nu e necesar, zise Mike pe un ton oarecum arțăgos. Sunt bucuros s-o conduc pe Claire ori de câte ori are nevoie.

Claire oftă, pentru că i se părea ridicol să-i vadă pe cei doi certându-se ca doi îndrăgostiți geloși. Nu îndrăzni să se uite la Jake Svenson. Știa foarte bine ce gândește despre ea.

– Mergem? îl întrebă ea pe Mike, trăgându-l de mânecă.

– Nu e nevoie să te obosești în seara asta, Brent, se auzi vocea aspră a regizorului care se afla deja în picioare, încheindu-și nasturii. Cum plec chiar în această clipă, o iau și pe Claire cu mine.

Claire întoarse capul, aruncându-i o privire îngrozită lui Mike. Nu voia să rămână singură cu Jake Svenson. Era ceva în atitudinea lui care o speria, făcând-o să se simtă vulnerabilă și

lipsită de apărare.

Mike înțelese semnificația privirii acesteia și, în consecință, se grăbi să spună:

– Gestul dumneavoastră este foarte frumos, dar nu mă deranjează câtuși de puțin s-o duc pe Claire la conac. E foarte devreme, așa încât puteți rămâne în continuare la petrecere.

– Da, mai stai, pledă Lesley, prinzându-l de mânecă. Face Peter cinste.

– Îmi pare rău, spuse el cu regret, dar trebuie să plec. O să bem cu altă ocazie. Da, viața unui regizor e un adevărat iad, adăugă el vârându-și mâinile în buzunare. Mă bucur că sunteți atât de prietenoși, conchise el întorcându-se spre Claire. Ești gata? o întrebă el.

– Nu mă deranjează s-o duc eu, insistă Mike, care voia s-o ajute pe Claire.

– Înțeleg că vrei s-o ajuți, dar la ce bun? zise Jake oftând ușor. Trebuie oricum să mă întorc la conac, iar în mașină e loc pentru amândoi, adăugă el pe un ton tăios care nu admitea refuzul.

– Mulțumesc foarte mult, zise Claire în cele din urmă, nedorind să-i creeze probleme lui Mike.

După ce își luă rămas-bun, îl urmă pe regizor afară, încercând să-și facă curaj.

Parcuseseră mai bine de jumătate din drumul până la mașină, când îl auzi spunând :

– Tremuri. N-ai pardesiu?

– Nu, nu mi-am luat unul de acasă, se grăbi ea să spună.

– Ești nebună. Chiar nu ți-ai dat seama că e atât de frig? N-auzi ce spun? insistă el, văzând că nu primește niciun răspuns din partea ei.

– Ba da, îi răspunse ea, neoprindu-se din mers. Drumul până la conac nu e chiar atât de lung, iar mie nu-mi e frig.

– Pe naiba! exclamă el. Brent e la fel de nebun ca și tine dacă te-a lăsat să vii îmbrăcată atât de subțire pe o asemenea vreme.

Frig ? Cum ar putea să-i fie frig? se întrebă Claire în sinea ei. Era în flăcări. Îl ura pentru că o făcea să se simtă astfel. Dar și mai mult se ura pe ea însăși pentru că de fiecare dată când acesta o privea se simțea slabă și nesigură pe ea.

– Nu răcesc niciodată, așa încât n-am să produc probleme la filmări, zise ea cu o voce pe care și-o dorea rece, dar care fu ezitantă.

Oare îl amuza să se joace în acest fel cu emoțiile ei? se întrebă în sinea ei în timp ce grăbea pasul pentru a sta cât mai departe de el. În clipa când simți ceva cald învăluind-o, fu complet luată prin surprindere. Fără să vrea, se opri brusc. Jake se afla în spatele ei și o prinse de umeri.

– E mai bine așa? o întrebă el abia șoptit.

– Da, mulțumesc, răspunse ea pe același ton.

– Ești supărată pe mine pentru că m-am oferit să te conduc la conac? Poate n-a fost lucrul cel mai înțelept pe care l-am făcut, dar voiam să discut cu tine între patru ochi. De mult încerc s-o fac, dar până acum nu s-a ivit ocazia.

Claire îl auzea vorbind, dar îi era cu neputință să

conștientizeze ce spunea, atât de tare îi bătea inima. Mâinile bărbatului coborâră de pe umeri în jurul taliei, iar buzele i se lipiră de gât, acoperindu-l cu sărutări.

Claire era copleșită de emoții. I se părea că bolta înstelată e frumoasă anume pentru ea, că stelele strălucesc numai și numai pentru ea, iar foșnetul îndepărtat al mării e un ecou al bătăilor inimii ei.

Ușa hotelului se deschise imediat, voci și râsete însoțind priveliștea pe care o ofereau. Reacția lui Jake fu imediată. Îi dădu drumul din brațe și pentru câteva momente Claire se clătină ușor.

Curând, se îndreptară spre mașină, tăcând amândoi. Claire se întrebă în sinea ei dacă minutele petrecute în brațele lui Jake fuseseră reale sau ieșite din imaginația ei.

După ce-i deschise portiera pentru a-i permite să pătrundă în mașină, se urcă el însuși pe locul șoferului.

Claire îl studie printre gene. Ce fac eu aici? se întrebă ea în sinea ei. Cred că sunt nebună. Cu toate acestea, stătea nemișcată locului în timp ce Jake pornea motorul.

Îi era cu neputință să-și ia ochii de la el, deși ar fi fost mai bine dacă ar fi fugit.

– Ești gata? o întrebă el.

Claire încuviință din cap, neajutorată. Niciun bărbat n-o făcusese să treacă prin astfel de stări. Dorințe și emoții confuze o traversau, toate având un numitor comun: Jake Svenson.

Mașina porni în sfârșit din loc, farurile fiind singurele puncte

de lumină de pe drum, permițându-le să înainteze prin beznă.

La început, Jake nu spuse nimic, concentrându-se asupra șofatului. Nici Claire nu deschise gura, preferând să privească pe fereastră, deși nu putea să vadă mare lucru. Își dădu seama că reacția ei când o strânsese în brațe fusese cât se poate de evidentă. Probabil își dăduse seama că-și dorea s-o sărute, să facă dragoste cu ea. Tare mult și-ar mai fi dorit să aibă mai multă mândrie, dar nu putea să-și controleze bătăile inimii ori de câte ori acesta se afla în preajma ei. Problema era că-l dorea foarte mult și nu putea face nimic împotriva acestei stări de fapt.

Îl privi pe furiș, după care întoarse repede privirea. Era fără îndoială un bărbat puternic și tăcut, aidoma unui prădător care de-abia așteaptă să se năpustească asupra prăzii sale. În seara aceea, se pare că ea era prada ideală.

Se uită din nou la el, fapt care-l determină pe acesta să întoarcă imediat capul și s-o întrebe:

– Te simți bine?

– Da, mulțumesc.

– Nu-ți mai e frig, nu?

– Nu, mulțumesc.

– Mai avem puțin și ajungem.

– Da, admise ea, întorcându-și capul pentru a privi pe fereastră.

Farurile mașinii care luminau pe o distanță destul de mare, le arătară că se aflau aproape de conac. Gândurile ei însă erau în întregime absorbite de Jake.

Claire privi mâinile acestuia puse pe volan. Erau mâinile unui bărbat puternic, conchise ea amintindu-și felul cum acesta o ținuse în brațe.

Înainte ca el să deschidă din nou gura, ajunseseră deja la conac.

Se întoarse brusc cu fața spre ea și o întrebă:

– Ce înseamnă Mike Brent pentru tine? L-am urmărit atent în ultima vreme și am observat că se ține scai de tine, iar în seara asta și-a manifestat deschis opoziția față de faptul că vreau să te aduc acasă. E îndrăgostit de tine?

Claire nu se aștepta câtuși de puțin la o asemenea întrebare. Parcă o plesnise peste față. Fierbea de indignare. Mike nu încercase decât s-o ajute. Refuza să accepte ca suspiciunea lui Jake Svenson să le strice buna relație.

– Mike Brent e căsătorit, spuse ea printre dinți. Sunt convinsă că sunteți la curent cu acest detaliu. Soția lui se numără printre cele mai vechi prietene ale mele. N-aș face niciodată cu bună-știință ceva care ar putea s-o rănească. Știu prea bine ce credeți despre mine, domnule Svenson, continuă ea trăgând adânc aer în piept, dar nu-mi stă în obicei să am relații amoroase cu bărbați căsătoriți și n-am de gând să mă schimb acum. Cred că dacă vreți să obțineți lămuriri cu privire la moralitatea unora dintre colaboratorii dumneavoastră, n-ar trebui să începeți cu mine.

Era atât de furioasă, încât îi venea să țipe. Voia să coboare cât mai repede din mașină, dar când schiță un gest pentru a deschide

portiera, o mână de fier o opri.

– Dați-mi drumul, strigă ea, încercând să se elibereze. M-ați adus acasă, așa cum ați vrut. Ați avut ocazia de a mă insulta, acum mâinile jos de pe mine.

– Nu te mai mișca, îi porunci el cu voce joasă. Nu-ți dau drumul înainte de a vorbi cu tine.

– Vreți să spuneți, înainte de a mă insulta încă o dată, completă ea, scrâșnind din dinți.

– N-am avut niciodată o astfel de intenție. Cred că ți-am mai spus, vreau să vorbesc cu tine.

– Iar eu nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră, bine? Mă doare !

– Nu te mai agita atât, și am să-ți dau drumul.

– Vreau să ies din mașină, spuse ea.

– Lasă-mă să spun ce am de spus înainte de a pleca. E deja mai bine, zise el simțind-o cum capitulează. Îmi pare rău, Claire, se scuză el mângâindu-i ușor obrazul. Sincer, îți spun că n-am vrut să te supăr.

– Spuneți ce aveți de spus și dați-mi drumul, spuse ea privind încăpățânată pe fereastră.

– Nu mai fi așa furioasă. Știam că Brent e căsătorit, dar m-am gândit că poate e în divorț sau e separat de soție. Nu vreau să fii distantă cu mine, Claire, șopti el. Știu că nu ne-am înțeles întotdeauna foarte bine, dar credeam că am lăsat totul în urmă, zise el pe un ton potolit, ton care avu darul de a o calma.

Deși era întuneric în mașină, putea totuși să-i vadă ochii

strălucitori și să-și simtă bătăile inimii.

O va săruta, își spuse în sinea ei, iar această descoperire îi pătrunse parcă în toată ființa.

Buzele i se îndreptară instinctiv spre el, nedorindu-și decât să se lase purtată de acest extraordinar sentiment.

În clipa aceea, fațada casei fu invadată de lumină. La fel ca și Claire, Jake tresări.

Claire se retrase din brațele lui pentru că văzuse cine se afla în pragul ușii de la intrare. Era Marianne, iar Claire nu se simțea pregătită pentru o scenă în seara aceea. Să se descurce Jake cum poate. La urma urmei, el era cel care avea o viață complicată, nu ea.

Ieși imediat din mașină, urcând treptele conacului cu haina lui Jake pe umeri și cu picioarele tremurânde. Când trecu pe lângă Marianne, simți furia de-abia stăpânită a acesteia.

Claire își dădu seama că-și făcuse un dușman de moarte în seara aceea. Cu toate acestea, nu din pricina asta nu reuși în noaptea aceea să adoarmă. Mintea îi era preocupată cu decriptarea comportamentului confuz al lui Jake Svenson.

Capitolul 6

A doua zi dimineață, se simți îngrozitor. Cute adânci i se formaseră pe față, iar chipul îi era tras. Trupul îi era greu, aproape țeapăn. Se sculă cu mari eforturi din pat și stătu mult timp sub duș, dorind parcă să scape în acest fel de tensiunea pe care o acumulase în urmă cu o zi. Se perpelise mai bine de jumătate din noapte în pat, făcându-și fel de fel de griji, dar nu ajunsese la nicio concluzie. Gândurile îi erau la fel de confuze ca în urmă cu o seară.

Sări peste micul dejun, deoarece însuși gândul de a mânca îi făcea rău. În schimb, își făcu o ceașcă de cafea cu ce avea la îndemână în cameră și o bău stând în picioare, la fereastră. Cerul era albastru, iar poteca ce ducea în vârful muntelui era clar conturată. Brusc, simți nevoia imperioasă de a respira aer curat. Zidurile vechiului conac i se păreau prea strâmte. Voia să se miște pentru a-și limpezi gândurile.

Hotărârea fiind luată, nu avu nevoie decât de câteva minute pentru a se îmbrăca. O pereche de blugi vechi, un tricou și o flanelă era tot ce-i trebuia. Nările ei respirau un aer de primăvară, iar imaginea îndepărtată a soarelui pe cer, ca și a mării, îi readuseră strălucirea în ochi.

Mergea repede, hoinărind cu mintea oriunde numai să nu fie nevoită să se gândească la conac și la cei de acolo. Astfel, gândul îi zbură la părinții ei stabiliți în America, hotărând imediat că de îndată ce filmul se va sfârși le va face o vizită. Va avea bani suficienți pentru așa ceva. Cine știe? Poate o va lua și pe Lynn cu ea. Ultima dată când vorbise cu ea, era foarte optimistă cu privire la propria carieră.

Lynn muncise din greu, își spuse Claire zâmbind în sinea ei, așa încât merita să evolueze în carieră.

Preocupată de propriile gânduri, străbătu kilometri buni, trecând pe lângă o mulțime de oameni care, asemenea ei, ieșiseră la iarbă verde.

Până la urmă, foamea fu cea care o determină s-o ia înapoi. Privi în jos pentru a-și da seama cam cât de mult urcase și în fața ochilor domeniul de la Ardwennan îi apăru de-a dreptul strălucitor, scăldat fiind de razele de soare.

Cum priveliștea era foarte atrăgătoare, Claire o luă la goană pe drumul în pantă și intră înăuntru pe ușa din față. Nici când urcă treptele nu încetini pasul și fu cât pe ce să se ciocnească de Mike, dacă acesta n-ar fi mers în ritm cât de cât normal.

Claire făcu un pas înapoi când simți că niște brațe vânjoase o

cuprinseră după umeri. Răsflă ușurată când recunoscu fața zâmbitoare a lui Mike.

– Mike, tu erai? Slavă Cerului! Chiar mă întrebăm cine ar putea fi. Eram de-a dreptul speriată.

– Sperietura ta e o nimica toată față de ce am simțit eu constatând că trebuie să mă confrunt dintr-o dată cu un cap roșcovan care vine săgeată spre mine, spuse el cu umor.

– Îmi pare rău, zise Claire, zâmbind la rândul ei. Nu mă așteptam să mă întâlnesc cu cineva pe aici la ora asta. E atât de frumos afară, încât m-am gândit că n-a mai rămas nici țipenie de om la conac.

– Așa ar trebui să se întâmple dacă oamenii ăștia ar avea și ei ceva minte, o aprobă Mike. De altfel, acesta este motivul pentru care mă aflu aici. M-am gândit că poate ai vrea să mergi cu mine în după-amiaza asta, să bem ceaiul împreună, să rontăim ceva și să mâncăm niște cremă. Ce zici?

– Taci, te rog, pentru că simt cum îmi lasă gura apă. N-am luat încă prânzul și sunt leșinată de foame, zise ea strâmbându-se foarte convingător.

– Atunci, ne-am înțeles. Iar după ce o să luăm masa, mergem și ne plimbăm prin oraș ca niște turiști obișnuiți, nu?

– Grozav, aprobă Claire oftând.

Era bucuroasă că în acest fel nu se va mai gândi la nimic altceva. Habar n-avea dacă Jake și Marianne își vor petrece ziua la conac, de un lucru era însă sigură : nu dorea să-i întâlnească. Dacă i-ar vedea, nu și-ar mai putea lua gândul de la ei, iar asta i

se părea insuportabil.

– Prin urmare, vii? o întrebă Mike, la fel de zâmbitor.

– Da. Va trebui însă să aștepți până mă schimb.

– Nu știu la ce te aștepți, dar o să mergem la o cafenea pe o stradă dosnică, nu la Ritz, o tachină el.

– Chiar și așa, tot va trebui să-mi iau geanta și să-mi aranjez puțin părul.

– Bine. Cred că am să pot aștepta, acceptă el cu veselie.

Claire intrase deja în cameră înainte ca Mike să termine de vorbit. Se așeză în fața oglinzii pentru a-și aranja părul.

– Așadar, cam acesta este stilul de viață pe aici? zise Mike, aruncându-și ochii înăuntru. Nu e rău deloc, adăugă el.

Claire râse, pregătindu-se să-și dea cu puțin rimel pe gene.

– Serios vorbind, nu cred că e mult mai confortabil decât la hotelul din sat. Ce crezi?

Mike intră în cameră, închise ușa și se îndreptă în direcția patului pentru a-i verifica gradul de confort.

– E chiar mai rău decât la mine, comentă el. Să zicem, totuși, că patul ăsta e în regulă.

– Văd că te simți aici ca acasă, zise Claire, întorcându-se cu fața spre el.

– Mda, murmură el. E plăcut.

Claire îi zâmbi. În clipa aceea, se auzi o bătaie în ușă.

– Deschide tu, zise Mike. Sunt ocupat.

– Au, ce doare! zise ea, scoțându-și peria din păr.

Când deschise ușa, sângele îi îngheță în vine. În fața ei se afla

Jake Svenson, îmbrăcat cu niște blugi albi și un tricou albastru. Privirea acestuia deveni rece și fixă când își aruncă ochii înăuntru.

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnișoară Grant, zise el. Văd că sunteți ocupată momentan. Am venit să-mi iau geaca, dar nu mă deranjează dacă o s-o recuperez de la menajeră, mai târziu.

Claire îl privea uimită, negăsind nimic de zis. Toate gândurile pe care încercase să și le reprime în cursul dimineții reveneau cu putere și o chinuiau. Era atrasă de Jake Svenson, și-l dorea. Era foarte simplu și foarte adevărat.

Numai că acum era prea târziu. Credea că ea și cu Mike sunt iubiți, că-l mințise în urmă cu o zi când negase așa ceva.

– Ești o actriță strălucită, domnișoară Grant, auzi ea ca prin vis în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Ai fost atât de convingătoare încât aproape te-am crezut, continuă el cu un zâmbet strâmb pe față. Îmi cer iertare că am ales un moment atât de nepotrivit pentru a te vizita. Dacă aș fi știut că ai așa mare nevoie de un bărbat, aș fi venit după haină acum vreo două ore.

Claire înțelese în cele din urmă semnificația vorbelor sale și începu să tremure din cauza durerii și a furiei resimțite datorită vorbelor jignitoare pe care acesta i le adresase. Și-ar fi dorit să dea timpul înapoi, dar nu era cu putință.

– Îmi pare rău... Îmi pare rău, șopti ea îndurerată. N-am plănuit nimic. E adevărat... Te rog, Jake, zise ea pe un ton intim.

– Să nu mai faci asta niciodată, spuse el pe un ton aspru și clătinând din cap. Mulțumește Cerului că acest film e în mare parte făcut, pentru că altminteri te-aș fi concediat pe loc. Încă

ceva, adăugă el ca un avertisment, să nu te apropii de mine, pentru că nu știu de ce sunt în stare.

După ce îi mai aruncă încă o privire plină de înțeles, plecă. Claire închise ușa, stând ceva vreme lipită de ea, în încercarea de a nu izbucni în plâns.

Mike fusese atât de șocat încât rămăsese mut, dar după ce Jake Svenson plecă, se ridică din pat și se îndreptă spre Claire. Aceasta ridică ochii spre el, zâmbindu-i. Nu dorea ca Mike să vadă durerea pe care Jake Svenson i-o provocase. Era îndrăgostită de el, dar îi va trece. Durerea era și ea temporară. Peste o lună, toate aceste întâmplări vor fi date uitării.

Mike se comportă cu foarte mult tact. Fu suficient de înțelept încât să nu-i pună nicio întrebare cu privire la neașteptatul vizitator. Reuși chiar să-i abată gândurile de la acest eveniment toată ziua, așa încât Claire nu avu timp să reflecteze la vizita lui Mike decât seara când se sui în pat. Mare parte din acea noapte se zvârcoli în pat, de parcă ar fi fost pradă unei febre. Luni dimineață era într-o stare jalnică. Nici măcar dușul pe care-l făcu nu-i schimbă starea. Se duse să ia micul dejun la fel de buimacă. Din fericire, la șase și jumătate dimineața toată lumea avea ochii cârpiți de somn. Saluturile se făceau din spatele ziarelor, iar conversația fu minimă. Nici Jake, nici Marianne nu erau acolo, fapt care o făcu pe Claire să răsufle ușurată. Bău o ceașcă cu ceai și mâncă o felie de pâine, simțindu-se deja mai bine.

Plecă repede din sala de mese, intenționând să se îndrepte spre camera de machiaj. În schimb, se duse la o fereastră parțial

deschisă și privi cerul. Era senin, iar dintre frunzele copacilor se auzea cântul unei mierle. Claire asculta fermecată, iar când întorse capul îl văzu pe Dave Tillson lângă ea, zâmbindu-i la fel de călduros ca întotdeauna.

Îi zâmbi și ea, dar se încordă în clipa următoare când îl auzi spunându-i că are un mesaj pentru ea din partea lui Jake.

– Nu-mi spune că am fost deja concediată, zise ea pe un ton voit glumeț, dar care nu-i prea ieșea.

Amintindu-și comportamentul lui Jake din urmă cu o zi, știa că acesta putea recurge la o asemenea măsură extremă.

– Nu, zise el făcându-i complice cu ochiul. Nici chiar așa. De fapt, eu sunt mediatorul ideal. Te poți întoarce la tine în cameră să te odihnești, pentru că s-a schimbat programul de filmare pe ziua de azi. Nu avem nevoie de tine până la ora cinci după-amiază.

Claire îl privi tăcută și speriată, încercând totuși să se arate încântată de faptul că vor filma pe o vreme atât de frumoasă scenele în natură. Întrucât ura zilele de luni, Claire urcă la ea în cameră, profund deprimată. Dintre toate scenele pe care le avea de filmat, cel mai mult se temea de aceea când trebuia să stea pe buza prăpastiei cu Bryce David. Cu atât mai mult cu cât nu vorbise nimănui în afară de Mike despre spaima ei de înălțimi.

Ar fi trebuit să-i spună lui Jake, constată ea, dar era deja prea târziu. Stricase totul, își spuse în sinea ei, zâmbind amar. Probabil ar fi fost ultima persoană față de care Jake Svenson să manifeste înțelegere în ziua aceea. Va trebui să-și stăpânească teama de

înălțimi. Regizorul o rănise în urmă cu o zi, așa încât nu voia să-i ofere încă o ocazie pentru a răsuci cuțitul în rană.

În clipa când ridică ochii rugători spre Bryce David, Claire era de-a dreptul înspăimântată. Date fiind circumstanțele, nu-i era foarte greu să aibă o expresie rugătoare convingătoare. Teroare era un cuvânt prea blând pentru a-i descrie starea sufletească. Cele mai mari temeri ale ei se împliniseră. Petrecuse întreaga după-amiază încercând să se îmbărbăteze, însă stratagema nu îi reușise. Aproape că putea să simtă hăul care se întindea dincolo de buza prăpastiei. Se agăță cu disperare de mâneca lui Bryce, fapt care provocă furia lui Jake Svenson.

– O, Doamne! Ce înseamnă asta? Ne comportăm ca niște profesioniști, sau ca niște amatori? întrebă el furios.

Claire constată și mai speriată că nu-l văzuse niciodată atât de furios. Părea foarte încordat. În orice clipă putea izbucni, iar Claire era conștientă că toate ocările vor cădea asupra ei.

– Ce naiba se întâmplă cu tine astăzi? o întrebă el, fulgerând-o cu privirea. E a zecea oară când încerc să filmez scena asta și nu reușesc.

Era evident că aștepta un răspuns, dar Claire tăcea, incapabilă

să vorbească, de parcă i se pusese un nod în gât. Stătea așa cu ochii holbați, camerele de filmat părându-i-se monstruoase și tăcute.

Bryce fu cel care rupse tăcerea, zicând :

– Claire se tot agață de mine, se plânse el. A făcut asta cam toată ziua.

Claire nu-i reproșă lui Bryce că vorbise în acest fel, fiind conștientă că și el fusese toată ziua criticat de Jake Svenson. Probabil că era la fel de obosit ca și ea. În plus, își dăduse seama că vina era a ei.

– Înțeleg prea bine, spuse Jake Svenson, ațintindu-și din nou ochii asupra lui Claire. Ai o scuză rezonabilă pentru această stare de fapt, domnișoară Grant? Poate te doare capul? Poate n-ai dormit nopțile în ultima vreme și ești obosită. Mi se pare o explicație plauzibilă, conchise el cu asprime. Poate ar trebui să te concentrezi mai mult asupra muncii și să lași deoparte pentru o vreme petrecerile dubioase de noapte.

Claire nu se putea uita la el, pentru că nu voia să-i arate cât de mult o rănește cu vorbele lui. Își aținti privirea într-o parte, văzând cum ceilalți membri ai echipei se uită uimiți. Ca și ea, erau șocați de comportamentul acestuia.

Regizorul n-o slăbea din ochi, așteptând să vorbească. Claire își adună puterile și îngăimă câteva cuvinte de scuză.

– Îmi pare rău, zise ea. E adevărat că eu sunt de vină. Dar sincer vorbind, mă străduiesc.

– Străduințele tale nu sunt suficiente astăzi. Trebuie să

recunosc că mi-e greu să înțeleg. Aceasta e o scenă de dragoste. Am crezut că scenele de acest fel constituie punctul tău forte.

Claire ar fi preferat s-o privească disprețuitor decât să-i zâmbească în acest fel.

– Te rog, nu! se rugă ea cu voce tremurândă.

Picioarele începură să-i tremure și mai mult, iar ochii i se umplură de lacrimi. Văzu și el asta, dar vulnerabilitatea ei nu-l îmbună, ci dimpotrivă, îl făcu să fie și mai furios.

– Nu-mi vine să cred, plângi! Ca să vezi! exclamă el, înălțând ochii spre cer. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Ar trebuie să te comporți ca o actriță profesionistă, nu ca un copil de doi ani.

Claire știa că nu va mai rezista mult. Oare de ce se comporta astfel cu ea? De parcă ar fi vrut s-o distrugă, nu alta.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraz și încercă imediat să și le șteargă cu mâna.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Îți pare rău? O, Doamne! Crede-mă că tuturor ne pare rău, zise el trecându-și mâna prin păr.

Tăcerea era deplină, pentru că nimeni nu îndrăznea să rostească vreun cuvânt.

– Ascultă-mă bine! Îți mai dau o ultimă șansă. Trebuie ca totul să iasă bine, altfel... Ai grijă să iasă bine. Atâta tot! adăugă el posomorât.

Pe fața lui Claire șiroiau lacrimile, însă singurul lucru pe care și-l dorea era ca pământul s-o înghită în clipa aceea.

– Adu-le imediat pe fetele de la machiaj, îi comandă Jake Svenson regizorului secund. Și pentru numele lui Dumnezeu, să vină cineva cu o batistă la domnișoara Grant. Am senzația că vrea să umple oceanul cu lacrimile ei.

Bryce David o prinse de braț și o întrebă:

– Te simți bine? Îmi pare rău că te-am pus în situația asta. Nu mă așteptam ca regizorul să reacționeze în acest fel.

– Stai liniștit, nu-i vina ta, Bryce, îl liniști ea, pe deplin conștientă de faptul că, orice ar fi spus acesta, Jake Svenson tot și-ar fi îndreptat furia asupra ei.

Bryce o trase cu fața spre el pentru a o îmbărbăta.

– Vina este în întregime a mea, îi spuse ea, explicându-i că se teme de înălțimi.

– Prostuțo! o apostrofă el când termină. De ce nu i-ai spus lui Svenson? Ar fi înțeles.

Claire clătină din cap, în semn că se îndoiește de asta.

– Nu cred că ar fi fost înțelegător în seara asta, indiferent ce i-aș fi spus.

Ea înțelegea foarte bine că Jake era furios pentru că în urmă cu o zi îl găsise pe Mike la ea în cameră, iar comportându-se urât cu ea voia s-o facă să sufere.

Bryce se uita spre regizor și văzu că acesta stă de vorbă cu Dave Tillson.

– Nu știu ce naiba i s-a întâmplat astăzi de e atât de întors, comentă el.

Sosirea fetelor de la machiaj puse capăt reflecțiilor acestuia.

Claire reuși cât de cât să se liniștească deși în sinea ei se simțea foarte vulnerabilă. Jake făcea totul pentru a o distruge. Ba mai mult, o făcea în public. Ar fi vrut să-l urască, dar nu reușea decât să se urască pe ea însăși. Furia lui nu-i schimbase în niciun fel simțămintele pe care le avea pentru el. Era în continuare atrasă de el. Oricât de rău s-ar fi comportat, știa că ar fi fost de-ajuns un simplu zâmbet să i se înmoaie picioarele, să ierte și să uite.

Curând, filmările fură reluate. Bryce își făcea griji pentru ea.

– Încearcă să nu te mai gândești unde te afli, îi șopti el la ureche. Am să mă apropii eu mai mult de margine, iar tu trebuie să stai agățată de mine. Nu-ți face griji!

– Mulțumesc, Bryce, zise ea zâmbindu-i grațios. O să mă străduiesc.

– Să sperăm că ați terminat de vorbit și că putem începe, se auzi vocea lui Jake Svenson.

După câte se părea, pauza îi priise deoarece se potolise și sesiză imediat noua poziție a lui Bryce.

– Ți-ai schimbat poziția, Bryce. Câțiva metri mai la stânga, îi comandă el, gesticulând nerăbdător.

De nevoie, Bryce își schimbă poziția.

– Dar ce, nu stăteam bine acolo? întrebă el, aruncându-i o privire lui Al Denton, directorul de imagine.

Dar cum Jake n-avea niciun chef în seara aceea să accepte o opinie diferită de a sa, îi răspunse tăios :

– La naiba, nu stăteați deloc bine acolo. Iar atunci când ai o întrebare de pus, mie trebuie să te adresezi, nu cameramanului.

Eu sunt regizorul acestui film. Deși, Dumnezeu mi-e martor, în clipa asta aș ceda bucuros postul meu oricărui idiot care ar vrea să-l ia.

Bryce stătea încăpățânat în același loc, deși era evident că Jake Svenson devenea cu fiecare clipă tot mai furios.

– Nu cred că doi-trei metri sunt atât de importanți, insistă Bryce.

– Dacă eu consider că sunt importanți, apoi chiar sunt, zise el mânios.

– Ca să fiu sincer, mie teamă de înălțimi, îi explică Bryce, privindu-l drept în ochi. M-aș simți mult mai bine dacă aș sta în acest loc.

Jake scrâșni din dinți și scoase o înjurătură. Izbucnirea acestuia o făcu pe Claire să se retragă speriată cu un pas și să recunoască:

– Nu Bryce e îngrozit de înălțimi, ci eu, admise ea șovăielnic.

– Vrei să spui că am filmat scena asta de atâtea ori degeaba numai pentru că nu m-ai pus la curent cu acest amănunt? Lucrurile ar fi putut fi rezolvate de la bun început.

Instinctiv, Claire se adăposti în brațele lui Bryce David.

– Îndepărtați-vă cu un metru și jumătate de margine, le comandă Jake imediat. Și aveți grijă ca de data asta să iasă bine, pentru că altminteri am să schimb scenariul și am să vă arunc pe amândoi în prăpastie.

Schimbarea locului avu consecinte imediate asupra prestației lui Claire, dar produse efectul opus asupra lui Bryce. Cearta cu

Jake Svenson îl afectase mai mult decât voia să recunoască.

– Tăiați! strigă regizorul, exasperat. E de-ajuns, zise el oftând și uitându-se la Bryce. Pentru numele lui Dumnezeu, se presupune că ești de-a dreptul nebun după această femeie. Doar o să sfidezi întregul sat cruțându-i viața. Sărut-o ca și cum ai crede toate astea. Oricâte reproșuri i-aș putea face domnișoarei Grant, adăugă el privind-o scurt, cred că e genul de femeie pe care orice bărbat își dorește s-o sărute.

Claire îl privi uimită. Oare ce voia să spună? În privirea lui văzuse pasiune și dorință. Cum de o putea privi așa, iar în clipa următoare exact invers? Singurul lucru pe care-l putea spune, era că se înverșuna s-o supere. Iar planul îi ieșise de minune. Să-l ia naiba! Supărare era puțin spus.

Refuză să se uite la el în timp ce-i dădea instrucțiuni lui Bryce.

De data asta, scena ieși mai bine. Claire se strădui foarte mult să pară cât mai convingătoare, ferm hotărâtă să nu-i mai ofere lui Jake niciun motiv de a se plânge.

– E în regulă, admise Jake. A fost mai bine, mult mai bine. Dar îți lipsește pasiunea, îi spuse el lui Bryce. Gândește-te că omul are probleme. Trebuie să simți personajul, să-i intri în piele.

Claire își spuse în sinea ei că și ea era epuizată, atât emoțional, cât și fizic.

– Vrei să spui că trebuie să reluăm scena? întrebă ea, disperată.

– Chiar asta vreau să spun, zise el încruntându-se. Ai vreo obiecție? Dacă nu te-ai fi comportat atât de prostește, am fi

terminat de mult. Ce mai contează încă o dublă? o întrebă el batjocoritor.

– Credeam că a ieșit totul bine, insistă ea, luîndu-și inima în dinți și privindu-l drept în ochi.

– Crezi că ai calificarea necesară pentru a emite o asemenea judecată? o întrebă el printre dinți.

– Mă gândeam că...

Se întrerupse brusc, mușcându-și buzele. Își dădea seama că orice explicație era inutilă.

– Nu te obosi să gândești, domnișoară Grant, spuse el pe un ton la fel de tăios. Nu ești plătită pentru așa ceva. Dacă aș avea nevoie de o astfel de persoană, aș angaja-o pentru mintea ei. Dă-mi voie să-ți amintesc că ai fost angajată ca actriță. Nu-ți cer nimic altceva decât să-ți înveți replicile și să-mi urmezi întocmai indicațiile. E clar?

Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, furia lui sporea, iar Claire își mușcă buzele, încuviințând tăcută. Nu mai avea puterea de a se apăra. Nu credea că ar exista ceva care să pună capăt acestei furii irațională. Dar chiar în clipa aceea, Bryce îi sări în ajutor.

– Și eu cred că scena ne-a ieșit bine, întări el, ridicând ușor din umeri și privindu-l îngrijorat pe Jake. La naiba! adăugă el pe un ton potolit. Nu cred că pot fi mai bun de atât.

– Dacă înțeleg bine, zise scrâșnind printre dinți Jake, crezi că ai interpretat bine. Află că nu-i așa. Jocul tău a fost lamentabil. Mă văd nevoit să-ți arăt ce vreau de la tine.

Spunând acestea, se duse săgeată la Claire și o prinse bine de

umeri. Acesteia nu-i venea să creadă. Știa exact ce voia să facă, dar era incapabilă să schițeze un gest de împotrivire.

Jake se uita mai mult la Bryce decât la ea.

– Ia privește! îi porunci el. Trebuie să redai confuzia și violența emoțiilor acestui bărbat. O dorești! O urăști! conchise el aruncându-i o privire scânteietoare lui Claire.

Mâinile îi coborâră de pe umerii goi în jurul taliei. Când buzele acestuia le atinseră pe ale ei, Claire își dădu seama că exact asta așteptase de la bun început de la el.

Închise ochii și se lăsă în voia pasiunii. Uitase unde se află. Uitase totul în afară de faptul că acolo și nu în altă parte își dorea să fie. Își dădu seama că și el împărtășește aceeași dorință. Nu era un actor atât de bun încât să fie în stare să simuleze o asemenea stare. Claire îi răspundea cu aceeași dorință, nepăsându-i cine se uită la ei în clipa aceea.

Reîntoarcerea cu picioarele pe pământ fu la fel de bruscă și de înspăimântătoare.

– Așa vreau să-mi joci scena, spuse Jake dintr-o dată.

Claire era atât de năucită, încât se clătină pe picioare. Bryce se îndreptă spre ea și o prinse de mână pentru a o sprijini.

– Ți-e bine? o întrebă el șoptit la ureche. Pari cam buimăcită.

O, Doamne! Năucită era un cuvânt prea sărac pentru a descrie starea prin care trecea. Parcă fusese lovită de trăsnet. Mai fusese sărutată și altă dată, dar nu așa.

– Da, totul e bine, zise ea. Sunt numai puțin obosită.

– Dacă sunteți gata, vreau să începem filmarea, zise Jake.

Claire își dădu seama că era în continuare furios, iar clipele acelea petrecute în brațele lui nu schimbaseră cu nimic datele problemei. O speriase foarte tare felul în care reacționase la sărutul lui Jake. Pentru el, nu fusese decât un moment trecător. Îi venea să plângă, dar se stăpâni.

Când Jake puse capăt filmării, era în continuare într-o stare confuză. Chiar și când se îndrepta spre conac la brațul lui Bryce, în mintea ei totul era învălmășit. Ce-o să facă? Cum va mai putea da ochii cu regizorul după tot ce se întâmplase în seara aceea? Va reuși vreodată să-l înțeleagă? Se îndoia tot mai mult de asta. Jake nu era bărbatul potrivit pentru ea. Nu va fi niciodată. Cel mai înțelept ar fi să și-l scoată din minte cât mai repede cu putință în loc să-și plângă de milă.

Capitolul 7

Claire își puse mâna streașină la ochi pentru a vedea mai bine ce se petrece la conac. Mai mulți figuranți erau adunați în jurul echipamentului de sunet care căzuse. Al Denton pusese din nou totul în funcțiune, însă mulțimea nu era încă pregătită pentru reluarea filmărilor.

Claire oftă. Ultimele săptămâni fuseseră de-a dreptul cumplite. Nu prea putuse să doarmă, iar neodihna se vedea pe chipul ei. La fel, și îngrijorarea. Viața ei era de-a dreptul dezastruoasă, recunoscu în sinea ei în timp ce se așeza pe un scaun din lemn.

Peste câteva ore, va trebui să joace câteva scene cu Marianne, iar asta complica și mai mult lucrurile. În public, Marianne era o prezență cât se poate de plăcută, dar Claire nu putea fi păcălită cu una cu două. De fiecare dată când o vedea, Marianne o fulgera cu privirea.

Dacă nu s-ar fi aflat într-o stare atât de deplorabilă, probabil ar fi râs de ironia situației. Era clar că Marianne n-avea niciun motiv să fie geloasă, Jake îi arătase cu prisosință că n-o place. În cele câteva rânduri când s-a uitat la ea, privirea lui era atât de rece, de distantă, încât ai fi zis că nici n-o vede. De la episodul din acea seară nu-și mai pierduse cumpătul, deși uneori Claire se surprindea gândind că ar fi vrut s-o mai facă. Îi era prea teamă să-și analizeze în profunzime sentimentele pe care le nutrea față de acesta, dar indiferența nu se număra printre ele.

În clipa aceea, se stârni o oarecare animație la ușa de intrare în conac. Jake tocmai ieșea, iar ea era incapabilă să nu-și îndrepte ochii în direcția aceea, chiar dacă nu-l putea distinge cu claritate. Se comporta prostește, o știa, dar bărbatul acesta avea efectul unui drog asupra ei, otrăvind-o încet, dar sigur.

Se făcuse zece și jumătate când echipamentul fu în întregime reparat. Claire se temea că întârzierea îi diminuase puterea de concentrare, dar spre marea ei bucurie lucrurile nu se petrecură astfel.

Jake îi urmărise prestația, dar imediat după aceea îi întorsese spatele.

Claire își mușcă buzele. Deși în ultimele săptămâni nu se așteptase la altceva, totuși comportamentul lui o afecta. Dave veni la ea și o felicită, iar când acesta se îndepărtă pentru a da indicații mulțimii de figuranți, ochii lui Claire alunecară imediat spre Jake. Acesta era concentrat asupra lecturii scenariului.

Părea foarte obosit, constată Claire în sinea ei, fiecare

trăsătură a chipului său exprimând încordare. Iar faptul că nu se bărbierise dimineață îl făcea și mai atrăgător. Concentrată să-l privească, nu-și dădu seama că acesta își ridicase ochii, ațintindu-i asupra ei.

Ochii lui plini de pasiune îi amintiră seara petrecută pe stâncă și momentul când o luase în brațe și o sărutase.

– Iartă-mă, Clair ! auzi lângă ea vocea cameramanului de la lumini.

Se ridică imediat în picioare. Vraja se rupsese.

Când se întoarse din nou cu fața spre Jake, acesta se ridicase și vorbea cu cei din echipa de filmare.

Oare cum putuse să-i întoarcă spatele cu atâta nonșalanță, după ce mai devreme o privise așa cum o privise? Claire era șocată de reacția lui. Nu putea crede că scena petrecută mai devreme îl lăsase indiferent. Deși îi era foarte greu să înțeleagă ce gândește Jake despre ea, totuși privirea de mai devreme trebuie să fi însemnat ceva. Se legă de această speranță ca de un colac de salvare, nemaiîncercând să se comporte de parcă nu i-ar fi păsat.

Înainte de filmarea următoarei scene mai rămăsese de mutat o parte din echipament, iar Claire hoinări pe hol desculță. Contactul cu marmura rece îi făcea bine, cu atât mai mult cu cât gândurile îi zburau mereu și mereu spre Jake.

Începu să contemple pereții pictați cu peisaje, cu scene de viață câmpenească din fiecare anotimp al anului. Toate erau executate cu foarte mult talent, așa încât Claire fu absorbită de frumusețea lor. În clipa când Marianne veni lângă ea, nici măcar

nu-i simți prezența. Într-o altă situație, ar fi fost nervoasă. Nu și acum. Totuși, nu-i plăcu deloc felul în care Marianne îi zâmbea. Își adună toate puterile pentru a se întoarce cu fața spre ea și a-i zâmbi la fel de fals.

– Claire, draga mea, mă bucur că ești singură, începu ea. Voiam să discut ceva cu tine.

Marianne era și mai splendidă îmbrăcată în costumul de epocă și purtând coafura aceea elaborată, dar sclipirea răutăcioasă din priviri o puse imediat în alertă pe Claire. Cu toate acestea, își păstră calmul. O ajuta și faptul că nu erau singure. La început, zgomotul de pași grăbiți și de voci ridicate o deranjaseră, dar acum le considera binevenite. Poate că exagera, însă avea impresia că zâmbetul malițios al Mariannei aproape că echivala cu o amenințare fizică.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea, zâmbindu-i politicos. S-a schimbat ceva în program? își continuă șirul întrebărilor, deși știa prea bine că nu intervenise nimic, dar ignoranța i se părea cea mai bună apărare.

– Din câte știu eu, nu, răspunse Marianne pe un ton potolit. Altceva voiam să discut cu tine. E ceva ce ne privește pe amândouă. E necesar să continuu? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Nu, sunt sigură că nu, adăugă ea după o pauză. Înțelegi la ce mă refer.

– Îmi pare rău, dar nu înțeleg, zise ea clătinând din cap.

Claire era pe deplin conștientă de faptul că subiectul discuției era nimeni altul decât Jake Svenson.

Marianne nu se lăsă păcălită de răspunsul lui Claire.

– Claire, cred că n-are niciun rost să ne ascundem după degete. Nu mai suntem niște copii. Crede-mă, am văzut multe la viața mea. Îl cunosc pe Jake de ani buni. Nu ești prima tânără care se lasă subjugată de farmecul său de netăgăduit. Ca să fiu sinceră, mi-e puțin milă de tine. Înțeleg de ce te porți așa, dar nu va ține. Tot ce vei reuși să faci, va fi să oferi celorlalți motiv de bârfă și să-i înrăutățești situația lui Jake. I-am promis că-ți voi vorbi despre asta. Amândoi am căzut de acord asupra faptului că vei înțelege.

Claire se albise la față, încercând să înțeleagă pe deplin adevărata semnificație a vorbelor acesteia. Dincolo de felul cum se comportase față de ea în unele situații, ceva îi spunea că e de neconceput ca Jake să fi discutat așa ceva cu Marianne. Era cu neputință așa ceva. Ideea aparținea Mariannei.

Dar oare așa stăteau lucrurile? La urma urmei, ce știa ea despre Jake Svenson? Mai nimic.

Claire scuturã din cap, neștiind ce să creadă. Stătea ca pe ghimpi, dar nu voia ca starea ei sufletească să fie cunoscută de altcineva.

– Nu înțeleg de ce-mi spui toate astea tocmai mie, zise ea înălțând capul.

– Ba cred că înțelegi foarte bine, veni replica promptă a Mariannei, care o privi mânioasă.

– Dimpotrivă, habar n-am la ce te referi. Dacă vrei să insinuezi că mă simt atrasă de regizor, te înșeli amarnic. Dacă ai auzit că

m-a sărutat cu pasiune la una din filmări, e adevărat. Dar n-ai de ce să-ți faci griji, continuă ea pe un ton amabil. Te asigur că nu mi s-a urcat la cap.

Cuvintele o loviră din plin pe Marianne care, în pofida machiajului, se înroși. Claire nu-și putu reprima un zâmbet de satisfacție. Poate era o prostie, dar măcar așa reușise s-o facă pe Marianne să-și dea arama pe față.

– Să nu cumva să crezi că aerul ăsta nepăsător m-a păcălit. Nu știu ce crezi că vei obține, dar te comporți prostește. Crede-mă, pot să-ți fac viața foarte amară.

– Nu încape nicio îndoială că poți încerca. Dar, în afară de cazul când ai un alt motiv, nu prea pricep de ce ai face-o, conchise Claire, privind-o la fel de furioasă. Acum, te rog să mă scuzi, dar vreau să iau puțin aer înainte de filmarea următoarei scene. Atmosfera e cam încărcată aici.

Înainte ca Marianne să găsească o replică potrivită pe care s-o rostească, Claire ieși din încăpere. Privind expresia din ochii celeilalte femei, își dădu seama că, dacă aceasta voia, îi putea oricând face rău. Era cât se poate de evident lucrul acesta. Răul era oricum făcut și nu încerca nici cel mai mic regret. Marianne merita să primească răspunsuri pe măsura insinuărilor sale răutăcioase.

Cum era o dimineață frumoasă, Claire se plimbă prin curtea conacului, mirosind florile plantate acolo. Conacul Ardwennan era frumos, reflectă ea visătoare. În alte circumstanțe, i-ar fi plăcut să trăiască într-un asemenea spațiu, dar în cele din urmă i

s-ar fi făcut dor de Londra. De-abia aștepta s-o vadă din nou pe Lynn cea prietenoasă, ba chiar să suporte zgomotul infernal al orașului. Dar mai ales, avea absolută nevoie să părăsească domeniul Ardwennan pentru a se distanța de problemele pe care le avea. În ultimele săptămâni, căpătaseră proporții uriașe. Totul ar fi fost mai ușor dacă ar fi putut pleca seara la Londra pentru a sta la taclale și a râde cu Lynn. Își pierduse cu desăvârșire simțul umorului în ultimele săptămâni.

Hoinărea prin grădină în clipa când Dave veni la ea și-i spuse că sunt gata pentru filmarea următoarei scene. Avea trac s-o înfrunte din nou pe Marianne și încă atât de repede, dar în sinea ei era mândră de propria performanță. Marianne însăși fu cea care ceru pauză, prăbușindu-se pe unul din scaunele cu jilț care existau la conac de generații. Claire se uită la ea. Fără a înălța capul, știa că Jake se îndreaptă spre ele. Se simțea stânjenită, simțind cum acuzațiile Mariannei plutesc în aer. Îi era teamă că Jake se va opri în fața ei, dar acesta se duse drept la Marianne.

– Ce n-a mers? întrebă el pe un ton pe care o ureche fină l-ar fi catalogat imediat drept îngrijorat.

Părea epuizat. Deși nu dorea să aibă sentimente de înțelegere față de el, totuși nu reușea să se stăpânească. Îi aruncă o privire scurtă. Fața îi era brăzdată de cute adânci.

– Dragul meu, sunt epuizată, începu să se plângă Marianne, ducându-și degetele la tâmple. Mai întâi, a fost întârzierea de azi-dimineață. Iar acum, faptul că trebuie să filmez scena aceasta anume.

– Îmi pare rău de întârziere, zise el oftând și încruntându-se. Aș fi evitat-o dacă ar fi fost cu putință. Dar în privința acestei scene, nu văd care e problema.

– Dragule, nu vreau să-ți mai cauzez și eu alte probleme, zise Marianne, mângâindu-i sprâncenele.

Claire întoarse privirea, nedorind să vadă că o altă femeie face gestul pe care și l-ar fi dorit ea însăși să-l facă. Gelozia își arăta colții. Marianne se comporta în mod deliberat astfel.

Claire își fixă picioarele cu privirea. Refuza să facă jocul Mariannei. Dar ceea ce auzi i se păru de necrezut.

– Mi-e greu să lucrez cu Claire, zise Marianne cu un oarecare regret în voce. Îmi displace că trebuie să spun asta. Știu că are puțină experiență și că trebuie să fim îngăduitori.

Claire rămăsese cu gura căscată. Ar fi trebuit să spună ceva în apărarea ei, dar nu fu în stare să articuleze niciun cuvânt. Replica lui Jake o surprinse și mai mult.

– Nu fac niciodată concesii când alcătuiesc castingul, chiar dacă se întâmplă ca unii actori să aibă mai puțină experiență. Credeam că știi asta, Marianne, zise el privind-o amuzat pe Claire. Hai să mai încercăm o dată. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji cu privire la felul în care interpretează Claire. Fii sigură că am să intervin, dacă va fi cazul.

Claire era uimită că acesta îi luase apărarea Dar nu numai ea era șocată de replica lui, ci și Marianne, care se înfurie. Jake nu păru să-i observe starea, ducându-se să-și reia locul în spatele camerei de filmat.

– S-o luăm de la capăt, le spuse el cameramanilor.

Toată furia Mariannei se revărsă asupra lui Claire.

– Să nu crezi că ai scăpat atât de ușor, îi spuse ea printre dinți. Încă n-ai văzut nimic, o amenință ea.

Claire refuza s-o asculte. Plătea, pentru că nu-i venea să creadă că regizorul nu se lăsase păcălit de lamentările Mariannei. La urma urmei, ce putea face?

Dar după o oră și jumătate, se aflau în același punct. Claire era conștientă că în mare parte își ratase replicile. Marianne o sabotase în tot acest timp. Intimidările ei fură eficiente: Claire începu să comită greșeală după greșeală.

O văzu pe Marianne discutând cu Jake, plângându-i-se probabil cu privire la interpretarea ei. O sabotase cu atâta dibăcie, încât nu-și dăduse seama decât foarte târziu că fusese dusă de nas.

Marianne câștigase această luptă, admise cu amărăciune Claire, dar nu și războiul.

– Jake vrea să-ți vorbească, îi spuse încet Dave Tillson. E în birou.

– O, nu, oftă ea strâmbându-se. Mulțumesc că mi-ai spus. Ne vedem mai târziu. Presupunând că am să mai fiu întreagă după această întrevedere.

– Nu-ți face griji, îi șopti David. Jake nu e orb. A văzut și el ce-a făcut Marianne.

– Atunci, de ce n-a oprit filmarea? întrebă ea pe un ton trist și resemnat. Ar fi trebuit să-și dea seama prin ce trec.

– Nu trebuie să uiți că Marianne este vedeta. Sau, dacă e s-o spun pe șleau, nu se poate fără ea. Jake trebuie să dea dovadă de tact. Lasă-l să procedeze așa cum crede de cuviință.

– În schimb, se poate fără mine, i-o întoarse Claire, incapabilă să-și ascundă amărăciunea.

– Nu fi prostuță! Nu ți-am spus că Jake și-a dat seama ce se petrece? Du-te în birou și nu te mai îngrijora atât. În clipa asta, se pare că te comporți de parcă ai vrea să faci jocul Mariannei. Du-te și ascultă ce are de spus Jake înainte de a mai trage vreo concluzie.

Claire putea simți cum Dave o însoțește cu privirea, încurajând-o tacit. Bine că măcar Jake a observat ce se petrece, fapt oarecum liniștitor.

Când se trezi în fața ușii acestuia, era de-a dreptul îngrozită. Nici nu apucă bine să bată în ușă, că fu invitată înăuntru.

Privirea i se opri asupra biroului, dar în loc să-l vadă pe Jake, pe scaunul din piele se afla Marianne. Aceasta îi zâmbea malițios, știind că o speriase.

Claire trase adânc aer în piept, ferm hotărâtă să nu se dea bătută fără să lupte.

Îl căută cu privirea pe Jake și văzu că acesta stătea cu coatele rezemate de șemineu.

– Așază-te, te rog, o invită el.

– Nu, mulțumesc, zise ea clătinând din cap.

Dacă s-ar fi așezat, s-ar fi simțit dezavantajată. Jake nu făcu niciun comentariu cu privire la refuzul ei.

– Înainte de a spune ce am de spus, are vreuna dintre voi o explicație pentru slaba prestație din această dimineață?

Claire își încleștă buzele. Ea avea o explicație, dar putea s-o spună? Și dacă o spunea, cine o va crede?

– Dragul meu, e cât se poate de evident, rupse tăcerea Marianne. E primul rol al lui Claire într-un film. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu cred că e potrivită pentru rol.

Claire își înălță capul. Era conștientă că orice va spune pentru a se apăra va suna ca o jalnică scuză. Dar mândria n-o lăsa să accepte o asemenea acuzație fără a riposta.

– E din vina ta! zise ea furioasă. Ai provocat în mod deliberat probleme la primele ședințe, pentru că știai prea bine că asta mă va destabiliza.

Jake tăcea în continuare, mutându-și privirea de la una la alta, aidoma unui spectator la un meci de tenis.

– Draga mea, de ce-aș face una ca asta? întrebă Marianne cu o uimire studiată. Eram epuizată înainte de începerea filmărilor. Eram la fel de nerăbdătoare ca și Jake să terminăm filmarea acestei scene.

Claire asimilă vorbele acesteia în tăcere. Replica era una de bun-simț, așa încât n-avea niciun rost să spere că Jake va înțelege.

– Ba te-ai prefăcut de la bun început. Erai furioasă pe mine și ai considerat că acesta e cel mai potrivit mod de a mă face să sufăr. Știu că vei nega totul și că Jake nu mă va crede. Nici mie nu-mi vine să cred. Ești o vedetă! Credeam că asemenea meschinării nu sunt demne de o stea, zise Claire,

nemaipăsându-i ce vor crede ceilalți.

Dar Mariannei îi păsă. Se ridică imediat în picioare și i se adresă lui Jake:

– De ce-i permiți să-mi vorbească pe acest ton? Cu interpretarea ei, a stricat filmarea din această dimineață. Este clar că nu e potrivită pentru acest rol, iar acum încearcă să dea vina pe mine, îi strigă ea lui Jake. Cât despre tine, Claire Grant, am încercat să fiu indulgentă toată dimineața, dar toate au o limită. N-am de gând să mai lucrez cu tine, nici astăzi și în nicio altă zi.

– Nimic din ceea ce spui nu-i adevărat. O știi foarte bine, i-o întoarse Claire.

– Dacă ați terminat, sper că mă veți asculta și pe mine, zise Jake cu răceală în glas. Eu sunt regizorul acestui film. Marianne, mi-ai spus de nenumărate ori că nu sunt suficient de exigent când îmi aleg actorii. Poate că ai dreptate. Am fost, dar nu mai e cazul acum. Indulgența mea s-a oprit înainte de acest film.

Claire aștepta cu sufletul la gură să vadă ce va urma. Dacă o va da afară din film, asta va însemna nu numai o carieră ruinată, dar și faptul că nu-l va mai vedea. Perspectiva aceasta i se părea de nesuportat.

– Refuz să le văd pe cele două actrițe principale ale acestui film certându-se ca niște școlărițe, reluă el. Pentru numele lui Dumnezeu, se presupune că sunteți actrițe profesioniste. Comportați-vă ca atare.

Claire era uimită, nevenindu-și să-și creadă urechilor ce auzea: împărțea vina între ele două. Și Mariannei i se păru de

necrezut.

– Dragul meu Jake, nu cred că vorbești serios. Ai auzit cum mi-a vorbit Claire. Doar n-o aperi, nu?

– Nu apăr pe nimeni, zise acesta masându-și ceafa încordată. Încerc numai să fac un film. Dimineața aceasta a fost pierdută în zadar. Vreau să reluăm filmările cât mai repede cu putință.

– Vrei să spui că o mai ții pe Claire Grant în distribuție? întrebă Marianne, supărată.

– Da, rămâne, tranșă el scurt problema.

– Glumești, izbucni furioasă Marianne, ridicându-se în picioare. Dragul meu Jake, nu-mi face una ca asta, îl imploră ea. Nu-ți pasă că m-a insultat? Nu-ți pasă că a stricat filmările din această dimineață ?

– Nu te mai consuma atât, o sfătui el cu blândețe, prinzându-i mâinile între ale sale.

– Cum aș putea? îl întrebă ea tulburată. A țipat la mine și m-a insultat și... eram obosită înainte de începerea filmărilor.

Claire se simțea de parcă s-ar fi numărat printre spectatorii unei piese care era reprezentată pentru prima dată. Marianne era toată numai patos: buzele îi tremurau, vocea îi era nesigură, gâtuită de emoție, ochii plini de lacrimi. Jake fu prins în jocul ei și încercă s-o liniștească.

Claire refuza să-i mai privească. Își plimbă ochii prin încăpere, uitându-se la cărțile din bibliotecă.

Până la urmă, Marianne reuși să-l convingă că filmările din acea dimineață o epuizaseră. Ridicând capul, Claire îi văzu că se

îndreaptă spre ușă. În trecere, Jake îi spuse:

– Marianne o să se odihnească la ea în dormitor o oră. Așază-te pe un scaun și așteaptă-mă. Vreau să discutăm puțin pe marginea scenariului înainte de a reîncepe filmările.

Claire se prăbuși într-un fotoliu și închise ochii, convinsă că Jake nu se va întoarce prea repede. Acum când Marianne îl prinsese în mrejele ei, nu va scăpa atât de ușor. Și poate nici nu-și dorea să scape. Nu putea să-și dea seama cu exactitate care e natura relației lui cu Marianne Lejeune. Erau sau nu amanți? Claire scoase un oftat adânc. Ce mai conta? Fie că era liber, fie că nu, Jake nu era interesat de ea.

Începu chiar să creadă că principala ei problemă era imaginația foarte bogată. Un scurt schimb de priviri și vedea mai mult decât era cazul.

Se ridică în picioare, plimbându-se printre rafturile de cărți. N-avea niciun rost să încerce să se relaxeze, pentru că mintea ei era prea surescitată.

Când Jake se întoarse, citea "A douăsprezecea noapte", fiind în întregime captată de frumoasa proză a lui Shakespeare.

– Îmi pare rău că te-am reținut, începu el brusc, prăbușindu-se în scaunul pe care mai devreme îl ocupase Marianne.

Nu părea să-i pară rău, iar Claire se grăbi să pună înapoi în raft cartea pe care o luase.

– Îmi pare rău, se scuză ea. Te deranjează că am aruncat o privire prin cărțile din bibliotecă?

– Nu sunt proprietatea mea, lichidă el problema, ridicând ușor din umeri. Dar sunt sigur că proprietarul n-ar avea nimic de obiectat.

– Cele două cărți pe care mi le-ai împrumutat acum câteva săptămâni sunt tot la mine, încercă ea să dialogheze. Va trebui să le aduc.

– Le-ai citit? o întrebă el plictisit.

Claire nu vedea rostul pentru care o reținuse acolo, de vreme ce nu-i acorda niciun pic de atenție.

Concentrată asupra propriilor gânduri, nu-l văzu cum ridică mirat din sprâncene.

– Faptul că taci îmi spune că nu le-ai citit. N-ai de ce să te simți jenată, zise el văzând că roșește. Nu era obligatoriu. Ca să fiu sincer, nici nu recomand cărți actorilor din distribuția unui film.

– Le-am citit, spuse ea brusc. Mă rog, am citit una, iar pe cealaltă de-abia am început-o. Adevărul e că nu prea am avut timp liber. Cred că ar fi mai bine să plec. Îmi cunosc foarte bine replicile. Văd că ești foarte ocupat, pe deasupra.

– Îmi pare rău, se scuză el imediat ridicându-se în picioare și blocând ușa. Se pare că a devenit o obișnuință să-mi cer scuze de la tine.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, spuse Claire, refuzând să se lase fermecată de prezența lui. Știu că am fost o pacoste în dimineața asta și că ești ocupat.

– Ba da, pentru că m-am comportat urât și n-am nicio scuză. Eram îngrijorat. Sincer să fiu, am atâtea de făcut, încât nu știu cu

ce să încep. Și colac peste pupăză, a mai apărut ceva. Mi-e teamă că trebuie să amânăm discuția noastră despre scenariu.

– Înțeleg, zise ea, deși nu-l credea deloc.

– Nu mă crezi, zise el barându-i din nou drumul.

– Ba da. Cred că ești foarte ocupat, zise ea pe un ton forțat pe care nu și-l recunoștea.

– Am primit un telefon în urmă cu câteva minute. Trebuie să mă duc la Penzance pentru a rezolva unele treburi la bancă. Pentru numele lui Dumnezeu, Claire ! continuă el exasperat. Am avut cu toții o dimineață infernală. Nu vreau să scap în mod deliberat. Nu vreau să fac situația mai rea decât este.

– De ce te-aș crede? De săptămâni bune mă tratezi ca pe un nimic. Îmi dau seama că te avantajează să mă eviți.

– Da, așa e, admise el oftând profund. Am fost un nemernic. Sunt conștient de asta, dar n-ai ratat nicio ocazie pentru a mă provoca. Da, sunt gata să recunosc că am tras concluzii în mod pripit.

– Îmi pare rău, Jake. Știu că ți s-a părut suspicios să-l vezi pe Mike la mine în cameră. Dar e numai un prieten.

– Atunci, să trecem peste asta, zise el zâmbind ușor. Am să te rog să mă scuzi, adăugă el uitându-se la ceas, dar peste treizeci de minute trebuie să plec. Până atunci, trebuie să mă bărbieresc și să mă schimb.

Deschisese deja ușa, așteptând cu zâmbetul pe buze ca ea să iasă. Însă Claire ezita.

– Dacă ai o după-amiază liberă, poate m-ai putea lua și pe

mine la Penzance. Trebuie să fac niște cumpărături și cum n-am mașină personală...

– Nu mă duc de plăcere, ci numai pentru că trebuie să rezolv unele lucruri.

Era evident că nu voia să-l însoțească, însă Claire simțea că aceasta era ultima ei șansă de a fi singură cu el, singura șansă de a-i explica unele lucruri.

– N-am să-ți creez probleme, insistă ea.

– Să fii gata în treizeci de minute, acceptă el oftând. N-am să aștept.

Claire plecă imediat din încăpere, conștientă că avusese un comportament nepotrivit. Nu se mai recunoștea. Deși știa că Jake nu voia să-l însoțească, îl pusese într-o asemenea situație încât fusese nevoit să accepte. Ar fi trebuit să se simtă rușinată, dar nu se simțea. Tot ce conta în clipa aceea, era că dorea să fie cu Jake.

Capitolul 8

Claire fu gata în mai puțin de treizeci de minute. Coborî în grabă treptele pentru a nu-i da acestuia ocazia s-o aștepte. Dar când ajunse în curte, constată că acolo nu se afla nici Jake, nici mașina lui. Se așeză pe o bancă, întrebându-se dacă procedase corect insistând să-l însoțească la Penzance.

Era pe punctul de a se întoarce la ea în cameră când îl văzu pe Jake apărând.

Se schimbase și arăta grozav. Costumul gri pe care-l purta îi conferea o eleganță sobră.

– Ce vreme urâtă! zise el.

Replica aceasta nu prevestea nimic bun.

Pe drum, aproape nu vorbi, dorind parcă să-i arate în acest fel că nu e binevenită. La fiecare dintre întrebările ei răspundea monosilabic. În cele din urmă, Claire se cufundă și ea în tăcere, întorcându-și ochii spre geam și privind picăturile de ploaie care

se întețeau.

Știa că toate astea se petreceau din vina ei, că se pusese singură în această situație, dar gândul acesta n-o făcea să se simtă mai bine. Relația ei cu Jake părea a fi una de luptă încrâncenată. De fiecare dată când credea că situația s-a îmbunătățit, intervenea ceva care distrugea totul.

Erau numai ei doi, dar Jake se comporta de parcă nici n-ar fi existat. Crezuse poate că se simte puțin atras de ea, dar se înșelase. Nu dădea doi bani pe ea.

Îi era rău, aproape îi venea să vomite.

Căută din priviri să zărească vreo bornă kilometrică pentru a vedea cât mai e până la Penzance. Dar nu vedea decât copaci și câmpuri peste care se revărsa ploaia. Fără să vrea, scoase un căscat.

Jake se uită brusc la ea și, cu prima ocazie, opri mașina.

Claire ieși imediat din automobil și trase adânc aer în piept.

Știa că Jake coborâse și el și că stătea în spatele ei, dar nu-i păsa. Era furioasă. Nu înțelegea ce vrea de la ea. Acum era fermecător, pentru ca în clipa următoare să fie rece, distant.

– Te simți bine? o întrebă el. Îmi pare rău, habar n-aveam că ai rău de mașină. M-am comportat ca un necioplit. Date fiind circumstanțele, am condus cu prea mare viteză, zise el zâmbindu-i. Îmi pare sincer rău.

Asta era prea de tot! constată indignată Claire care ridică vocea la el.

– Îți pare rău! Asta-i bună. Crede-mă, eu sunt cea căreia îi pare

rău. Îmi pare rău că am venit la audiție pentru a obține un rol în acest film. Îmi pare rău că mi s-a oferit un rol în filmul ăsta. Dar, mai ales, îmi pare rău că te-am cunoscut.

Cuvintele îi veniră pe buze fără prea mare greutate. Regreta într-adevăr că-l cunoscuse. Era ca un ghimpe care îi provoca durere și voia să iasă din viața ei.

Fu rândul lui Jake să se uite uimit la ea și s-o strângă cu putere de umeri.

– Dacă ai terminat, aș vrea să asculți și ce am eu de spus, îi replică el pe un ton rece.

– Niciodată! veni răspunsul ei prompt. M-am săturat să te tot ascult. Nu-mi provoci decât rău. Știu prea bine ce părere ai despre mine. M-ai făcut să înțeleg cu vârf și îndesat. N-ar fi trebuit să vin cu tine. A fost o prostie, sfârși ea cu lacrimi în ochi.

– Amândoi suntem niște proști. Sunt de acord cu tine în această privință. Să stăm afară pe o asemenea ploaie...

O luă de mână, încercând să se îndrepte spre mașină. Însă Claire refuza să se miște.

– Te-ai udat până la piele, zise el. O să faci pneumonie. Asta vrei, prostuțo?

– Îți pasă? Chiar îți pasă? ripostă ea, privindu-l cu amărăciune.

– Da, îmi pasă, zise el deschizându-i portiera. Acum, urcă-te în mașină pentru că altminteri am să te urc cu forța.

Claire intră în mașină, încăpățânându-se să nu-l privească.

– Scoate-ți te rog haina aia udă și încearcă să te calmezi ca să putem vorbi pe îndelete, continuă Jake calm.

– Nu-mi mai vorbi de sus! strigă ea la el, întorcând fața ca să-l înfrunte. Pur și simplu, n-o mai face. După cum ți-am spus deja, știu exact ce crezi despre mine, conchise ea izbucnind în lacrimi. Se pare că nu pot face nimic să-ți schimb părerea, așa încât e mai bine să ajungem cât mai repede la Penzance și să mă lași acolo. N-o să te mai deranjez. Îl sun pe Mike, care e liber în această după-amiază. O să vină el să mă ia.

Cuvintele avură un efect neașteptat de puternic asupra lui Jake. O prinse imediat de ceafă, spunându-i :

– Cred și eu că o să vină! Nu pleci nicăieri cu Mike Brent. Ai înțeles? Dacă ai plecat la Penzance cu mine, tot cu mine o să te întorci.

– Mă doare, Jake. Dă-mi drumul, gemu ea. Dă-mi drumul! Nu mă vrei.

– Nu te vreau? râse el. O, Doamne! Nu știu dacă trebuie să râd sau să plâng. De-ai ști...

Îi dădu drumul din strânsoare, dar Claire era incapabilă să se miște, de parcă înțepenise.

– Te vreau, Claire, șopti el, privind-o intens. Mi-ai intrat în suflet din prima clipă când te-am văzut.

Inima îi bătea atât de puternic, încât abia mai respira. Nu-i venea să creadă că toate astea i se întâmplau ei. Buzele lui Jake le căutară cu aviditate pe ale ei. Ar fi trebuit să se lupte, să-l refuze. În schimb, se trezi trecându-și mâinile după gâtul lui. Sărutul lui fu prelung, așa încât pe Claire o cuprinse pasiunea, gândindu-se numai la senzațiile pe care le stârnea în ea.

– Draga mea Claire, mormăi el, simt că înnebunesc...

Deși știa că se comporta nebunește, Claire nu opunea niciun fel de rezistență.

Ajunse la concluzia că, de fiecare dată când spunea că-l urăște pe Jake, se mințea pe ea însăși. Dorința și iubirea se întrepătrundeau atât de intens, încât începu să tremure.

– O, Claire! Te doresc, zise el într-un târziu, de-abia mai putând respira. Te doresc.... Vreau să fac dragoste cu tine.

Rostise ultimele cuvinte aproape ca pe un strigăt, iar Claire se uită la el buimăcită.

Oare ce se petrecuse cu ea? Unde dispăruse fata aceea atât de rece, de controlată care fusese cândva? Își dădu seama că nu mai exista de mult.

Era limpede că în privirea lui Jake exista pasiune, dorință, dar nu putea să-și dea seama dacă era vorba și de dragoste. În același timp, constată că nu mai conta. Propriile sentimente erau prea puternice.

– Jake, fă dragoste cu mine, spuse ea.

În clipa aceea nu-i mai păsa că se aflau într-un loc public. Ea și cu Jake se aflau într-o lume a lor. El reprezenta pentru ea singura realitate. Însă tocmai vorbele ei rupseră vraja.

– O, Doamne ! exclamă el, îndepărtându-se de ea. Cred că mi-am pierdut cu desăvârșire controlul.

Claire reveni cu picioarele pe pământ, șocată de reacția lui.

– Îmi pare rău, Claire, șopti el.

– De ce faci asta? îl întrebă ea.

Era prea năucită ca să fie în stare să-și pună ordine în gânduri. Tot ce știa, era că Jake se dovedise la fel de pasionat ca și ea, iar acum încerca să stea cât mai departe de ea.

– Vreau să te ating. Vreau să fac dragoste cu tine. Nici eu nu știu de câtă vreme nu mi-am mai dorit ceva atât de mult. Dar n-am dreptul s-o fac, conchise el.

– Dacă e din cauza faptului că l-ai văzut atunci pe Mike la mine în cameră, n-ai de ce să-ți faci griji. Mă aștepta... Nu s-a întâmplat nimic între noi. Nici atunci, nici altădată.

– Sper să ai dreptate, răspunse el. Gândul că te-a atins, că a făcut dragoste cu tine, m-a torturat în ultimele săptămâni. Văzându-l așezat pe patul tău, am fost atât de gelos, încât mi s-a întunecat mintea. Abia mai târziu, după ce am mai reflectat, mi-am dat seama că am reacționat disproporționat. Se pare că întotdeauna trag concluzii pripite când vine vorba de tine. Problema este alta. Marianne crede că e îndrăgostită de mine.

– Dar, Jake... încercă ea să-l întrerupă.

– Lasă-mă să termin, Claire. Vreau să înțelegi ce se petrece. Cunoșteam prea bine sentimentele Mariannei când i-am oferit rolul, așa încât aș putea spune că mi-am făcut-o cu mâna mea. Dar asta se petrecea înainte de apariția ta.

– Jake, eu...

Claire ar fi vrut să-i spună că nu-i pasă de Marianne sau de trecut. De fapt, uitase cu desăvârșire de existența ei.

– Nu, lasă-mă să termin. Mi-e și așa destul de greu. Marianne n-a fost prea încântată când m-a văzut în seara aceea cu tine. A

amenințat că pleacă de la filmări, că-și reziliază contractul. Atunci mi-am dat seama că toată povestea asta trebuie să se sfârșească. Într-un fel, a fost bine că l-am găsit atunci pe Brent la tine în cameră. Nu știu dacă în alte condiții aș fi putut sta departe de tine.

– De aceea s-a comportat Marianne atât de urât cu mine astăzi?

– Da, îmi pare rău. Am încercat s-o calmez, dar n-am putut. A auzit de episodul petrecut în seara aceea la filmări. Cred că felul în care te-am sărutat a fost foarte grăitor. Cu foarte mare greutate am reușit s-o calmez. Trebuie să-ți mai spun ceva. Eu și cu Marianne ne cunoaștem de foarte mulți ani. Am fost amanți. De fapt, am fost împreună până de curând. Însă cum fiecare dintre noi lucra în cealaltă parte a lumii, despărțirea mi s-a părut un lucru de la sine înțeles. Se pare însă că ea n-a văzut lucrurile în același fel. Acesta e un alt motiv pentru care am stat departe de tine. Uneori, îmi venea s-o strâng de gât. Poate fi foarte rea, dar țin la ea. Am petrecut clipe minunate împreună și de aceea nu vreau s-o rănesc mai mult decât e cazul.

– Așadar, despre asta era vorba. Îți mulțumesc pentru explicații, zise Claire pe un ton pe care și-l dorea distant, dar nu-i reuși.

Jake se simțea atras de ea, dar nu atât de mult încât să fie mai importantă decât Marianne.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Claire? Ce altceva aș putea face?

– Nimic. E cât se poate de evident.

– Imediat după terminarea filmului, am să fiu liber. Plănuiesc să plec într-o lungă călătorie. Mă gândeam să te invit să vii cu mine.

Cum ea se încăpățâna să tacă, Jake continuă:

– Crezi că mie-mi place felul în care decurg lucrurile? Te doresc, Claire. Dar asta nu înseamnă că vreau să fii amanta ascunsă. Vreau ca totul să se desfășoare la lumina zilei.

– Și eu te doresc, zise ea mângâindu-l ușor pe obraz. Vreau să fiu acum cu tine. Cine știe ce se mai poate întâmpla până la sfârșitul filmărilor? Promit că am să fiu discretă. N-am să pretind că-mi place Marianne, dar am să încerc să n-o supăr. Dar decizia îți aparține în cele din urmă.

– Draga mea Claire, ai dreptate. Nici eu nu mai pot aștepta. Nu pot sta departe de tine. Ești prea ispititoare.

Claire își spuse în sinea ei că învinsese, dar fericirea ei nu era perfectă. Poți obține ce-ți dorești numai dacă ești gata să plătești prețul cuvenit. Acesta fu gândul care-i încolți în minte. Îl iubea și-l dorea pe Jake, dar în același timp se întreba cât de scump va fi prețul pe care va fi nevoită să-l plătească.

Capitolul 9

A doua zi dimineață când se trezi, Claire se întinse cu voluptate în pat. Soarele era strălucitor și în depărtare se auzea cântecul păsărilor. Se ridică imediat din pat.

Ar fi trebuit să fie nespus de fericită. Era tânără și îndrăgostită. Din păcate, viața nu era chiar atât de simplă. Jake devenise în ultimele săptămâni centrul gândurilor sale. Se afla aproape întotdeauna în mintea ei. Pentru a-l vedea, nu trebuia decât să închidă ochii.

Uneori, se întreba dacă nu începea încet-încet să-și piardă mințile. Nu se mai recunoștea. Era parcă o străină care era incapabilă să-și mai dorească ceva pentru ea însăși. Nu mai reușea în niciun fel să-și controleze viața care era aidoma unui satelit care ieșise de pe orbită, rotindu-se fără țintă.

Cu fiecare zi, îl iubea tot mai mult pe Jake. Dar nu mai era suficient. Dorea să aibă totul.

Jake știa totul despre ea. Nu același lucru îl putea afirma Claire. Era ca o enigmă.

Era sigură că o dorește, dar pasiunea trece. Nu de puține ori credea că acesta ține mai mult la Marianne decât la ea.

În după-amiaza aceleiași zile, Jake îi propuse lui Claire să petreacă un weekend împreună cu el, departe de conac.

– Ești frumoasă. Ești atât de frumoasă, îi șopti el când erau singuri. Situația asta trebuie să înceteze. Te vreau. Sunt nebun după tine. Am nevoie de tine. Vii cu mine? o întrebă el, mângâindu-i pieptul. Și tu mă dorești. Recunoaște-o! Am putea merge undeva, într-un loc liniștit... Undeva unde nimeni să nu ne cunoască... Te rog, draga mea...

Știa că, din mândrie, ar fi trebuit să refuze. Jake dorea numai să facă dragoste cu ea, n-o iubea. Cu toate acestea, se trezi acceptând:

– Da, da... când vrei tu, spuse ea pierdută.

– În weekendul ăsta nu pot, pentru că trebuie să mă duc la Londra. Dar am să pun totul la punct pentru săptămâna viitoare. De-abia aștept.

Nici Claire nu mai putea să aștepte. Când Alan Crosby îi propusese să devină amanta lui, respinsese ideea cu vehemență. Acum, gândea altfel. Iubirea îi sucise mințile.

Filmările decurgeau bine. Marianne nu rupsese contractul, așa cum amenințase. Era tot timpul zâmbitoare, dar Claire simțea că-și dădusese seama că se petrece ceva între ea și Jake.

Asta n-o făcea să se simtă mai bine. De nenumărate ori se

întreba care erau simțămintele acestuia pentru Marianne. O iubea cu adevărat? Iar ea, Claire, nu era decât o pasiune trecătoare.

Ca de obicei, îi era cu neputință să găsească un răspuns satisfăcător.

Călătoria lui Jake la Londra urma să se desfășoare conform planului. Intenționa să plece vineri după-amiaza, nu înainte de a avea o scurtă întâlnire cu ea. La ora cinci, regizorul însoțit de producător porniră la drum. Claire își făcu rapid un duș, se schimbă și se duse cu Mike la cină. În ultima vreme, îl evitase în mod deliberat și știa că se simte rănit. Prietenia lui Mike era foarte importantă pentru ea, dar cum cunoștea suspiciunile lui Jake cu privire la acesta, începuse să-l evite.

Ca de obicei, Mike o aștepta în fața mașinii și o întâmpină vesel, nelăsând să se vadă că i-ar purta pică.

– Bună, draga mea! E ceva vreme de când nu ne-am mai văzut, nu?

– Bună, Mike, îi întoarse ea salutul. Îmi pare rău, dar n-am vrut ca lucrurile să se petreacă în acest fel. Știu că am fost neprietenoasă. Îmi pare rău că nu-ți pot da mai multe explicații.

– Nu-i nicio problemă, stai liniștită. Îți e greu să vorbești? M-am amestecat unde nu-mi fierbe oala invitându-te la cină?

– Nu, nu-i nicio problemă, se grăbi ea să-l asigure.

– Vreau să te avertizez că Alan o să vină pe aici în weekendul ăsta. A sunat-o ieri pe Joan și s-a oferit să vină cu ea aici. Mi-e teamă că pentru tine vine, adăugă el.

Claire îl privea uimită, albindu-se la față. Așa ceva nu i se putea întâmpla decât ei. Ei și numai ei. Crezuse că Alan Crosby dispăruse cu desăvârșire din viața ei, dar după câte se părea, lucrurile nu stăteau deloc așa. Fără a mai pune la socoteală faptul că își alesese cel mai prost moment cu putință.

– Nu înțeleg. Pur și simplu nu înțeleg. De ce mai vine, Mike? Totul s-a terminat între noi. Nu vreau să vină, zise ea gândindu-se că acesta ar putea să strice totul.

– Îmi pare rău, Claire. Știam că nu vrei să-l vezi. La început, Joan l-a refuzat, dar Alan a spus că oricum o să vină. Dacă am înțeles bine, a invitat-o și pe Lynn, dar aceasta lucrează în weekendul ăsta.

– Da, m-a sunat și mi-a spus că se duce la Jersey. I s-a oferit să pozeze pentru un catalog și totul se desfășoară pe o insulă, zise ea cu un aer absent. O, Mike! Ce-o să mă fac? îl întrebă ea îngrijorată. Nu vreau să-l văd. Dar cunoscându-l pe Alan, știu că nu va accepta un refuz. Doar am făcut-o de nenumărate ori în trecut, dar în zadar.

Dacă Jake ar afla că Alan a vizitat-o cât timp el a fost plecat la Londra, nu-i de bine. Va crede că a plănuit ca vizita acestuia să coincidă cu absența lui. Prea multe lucruri s-au petrecut în trecut pentru a mai crede că e inocentă.

– Nu știu ce sfat să-ți dau, zise Mike, trecându-și mâna prin păr. Am să încerc să-l țin la distanță, dar nu-ți pot promite nimic. N-ar fi mai simplu să-l vezi și să tranșezi totul? Eu și cu Joan te-am putea susține moral.

– Nu înțelegi ce vreau să spun. Lucrurile nu sunt atât de simple, zise ea și începu să-i vorbească despre Jake, considerând că aceasta era unica soluție pentru a-l face să găsească o rezolvare a problemei. Așa încât, conchise ea, după cum poți să-ți dai seama, dacă Alan vine în vizită cât timp el e plecat, o să creadă că am făcut totul deliberat.

– Ar fi un gest prostesc din partea lui, îi spuse el lui Claire. Dacă te-ar cunoaște cât de cât, și-ar da seama că nu ești un asemenea gen de femeie.

– Poate are vreun motiv să gândească așa, murmură Claire. Nu vreau să-i stric vizita lui Joan. Știu că o așteaptă de multă vreme. Dar, dacă poți să faci ceva pentru a-l împiedica pe Alan să vină, ar fi grozav. Dacă Marianne află și cea mai mică aluzie despre vizita acestuia, primul lucru pe care-l va face va fi să-i spună lui Jake.

– Am să fac tot ce-mi stă în putință, Claire. Dar sincer vorbind, cred că exagerezi în privința reacției lui Svenson.

Claire clătină din cap, considerând că n-avea niciun rost să încerce să-i explice mai mult, pentru că n-ar înțelege. Era un om prea simplu, prea onest pentru a putea înțelege o personalitate atât de complexă cum era aceea a lui Jake Svenson.

Nici Claire nu credea că-l înțelege prea bine, dar îl iubea și nu voia să-l părăsească.

– Joan va sta până luni? îl întrebă ea pentru a schimba subiectul, iar Mike prinse aluzia și începu să vorbească despre altceva.

Curând după aceea, se despărțiră. O sună mai târziu pentru a-i spune că Joan și Alan sosiseră, iar acesta din urmă ținea neapărat s-o vadă. M-am străduit, dar n-a vrut să mă asculte.

Claire oftă, mușcându-și buzele. Alan era foarte încăpățânat și nu asculta niciodată de nimeni.

Va fi nevoită să se întâlnească cu el și să clarifice lucrurile. Iar apoi, să se roage să nu ajungă nimic la urechile lui Jake.

– Oricum, o să vin și eu cu Joan. Poate așa vei fi mai protejată, zise el.

Adormi cu foarte mare greutate, iar a doua zi dimineață soarele strălucea pe cer și păsările cântau, prevestind o zi frumoasă. Vremea însorită o făcu să se simtă mai bine. Se sculă, se îmbrăcă și plecă la plimbare. Când se întoarse, recunoscu mașina lui Mike, iar pe bancheta din spate îl văzu pe Alan. În tot acest răstimp, Claire sperase că acesta nu va veni. Dar nu numai că venise, ci părea la fel de sigur pe el însuși.

Evitându-i privirea, se duse drept la Joan și o întâmpină cu afecțiune.

– Bună, Claire! Cum e să fii bogată și faimoasă? o întrebă Joan.

Soția lui Mike era o femeie mică de statură și mai plinuță, dar avea un zâmbet căruia nu-i puteai rezista.

– Muncesc prea mult ca să-mi dau seama, spuse Claire râzând.

– Așa mi-a spus și Mike, zise ea privindu-l pe Mike. Începusem chiar să cred că trăiți într-un basm.

– La naiba, Joan! Muncim ca niște sclavi.

Joan se strâmbă puțin la soțul ei. Claire și-ar fi dorit ca și

relația ei cu Jake să fie una la fel de bună.

Asta în pofida faptului că Alan se afla în spatele ei și o prinse de mijloc. Poate n-ar fi trebuit să fie surprinsă de gestul lui, dar mirarea i se citea pe chip. Nu se gândise că acesta o va mai atinge, așa încât se întoarse furioasă cu fața spre el pentru a-l pune la punct.

Însă acesta o surprinse încă o dată, sărutând-o cu pasiune pe gură. Încercă să scape din strânsoare, revoltată de îndrăzneala lui. Mike și Joan tăceau, fiind probabil la fel de surprinși ca și ea. Sărutul fu unul destul de lung. Când în sfârșit, îi dădu drumul, ar fi vrut să-l pălmuiască. În schimb, rămase nemișcată datorită șocului și deznădejdii.

Chiar în clipa aceea, Marianne ieși din casă, având un zâmbet triumfător întipărit pe față. Știa că Jake nu va tolera una ca asta, că n-o va ierta niciodată. I-ar fi fost oricum greu să-i vorbească despre vizita acestuia, cum ar putea justifica sărutul?

Claire își dădu seama că Mike i se adresa, dar nu fu în stare să înțeleagă nimic din ce-i spunea. se întoarse și se îndreptă spre grădină. Răul fusese făcut.

Nu mai avea niciun rost să-l evite pe Alan.

Se duseră cu toții în sat, iar la revenire Claire se întoarse cu fața spre Alan, care tot nu înțelegea că totul se terminase între ei, și-i spuse:

– Nu vreau să te mai văd niciodată.

Acesta se albi la față, dar prezența lui Joan și a lui Mike o scuti de crizele de furie ale acestuia.

A doua zi dimineață, se trezi pe o vreme la fel de frumoasă și hotărî că soluția cea mai bună era aceea de a ieși la o plimbare. Jake nu se va întorce decât la șase seara.

Intenționa să-i vorbească imediat.

Se duse la ea în cameră, se schimbă și coborî în sala de oaspeți pentru a bea un ceai. De obicei nu făcea asta, dar acum era prea înfometată.

Când ajunse în pragul ușii se opri brusc, întrucât singura persoană care se afla înăuntru era Marianne.

Claire păli și simți cum i se taie picioarele, dar nu mai avea cum să dea înapoi.

Își adună puterile și se îndreptă spre un platou pentru a-și lua ceva de mâncare, așezându-se la o masă cât mai îndepărtată de aceea unde se afla Marianne.

Aceasta însă se grăbi să vină la ea și să-i vorbească.

– Ai vrut să faci pe deșteapta, nu-i așa? Chiar credeai că n-o să văd ce se petrece sub nasul meu? o întrebă ea disprețuitoare. L-ai hăituit pe Jake. Ai încercat să-l ademenești să se culce cu tine. Tot corpul tău numai despre asta vorbea. Ai crezut că o să câștigi, nu? Da, crede-mă, nu poți să-l păcălești atât de ușor pe Jake. Se folosește de tine, Claire Grant, iar când se va plictisi, o să te lase cu buza umflată.

– N-am umblat după Jake, zise ea. Atracția a fost reciprocă.

– O, draga mea! râse Marianne. Cât de naivă poți fi! Jake se folosește de tine. I-ai dat de înțeles că ești disponibilă, iar el a luat ce i s-a oferit.

– Nu! exclamă îndurerată Claire.

– Ba da! Însă chiar și așa, tot n-o să-l ai. Ce prostie din partea ta să-l încurajezi pe tânărul ăla să te vizitezi în absența lui Jake.

– Nu l-am încurajat, protestă Claire.

– Atunci, îți sugerez să i-o spui imediat, adăugă Marianne îndreptându-se spre ușă. Dar trebuie să știi că nu se află într-o dispoziție prea grozavă în această după-amiază, conchise ea.

Claire se uită uimită la Marianne. Jake se întorsese, iar Marianne vorbise deja cu el.

– S-a întors Jake? întrebă ea în șoaptă.

– Da, s-a întors. Dacă vrei să-i vorbești, îl găsești în birou.

Spunând acestea, închise ușa în urma ei. Așadar, Jake se întorsese și aflase totul. Dar ceea ce era și mai rău, era faptul că aflase versiunea Mariannei. Ce să facă? Pur și simplu, nu reușea să-și scoată din minte cuvintele rostite de aceasta.

Va trebui să se ducă imediat la Jake și să discute cu el. Nu exista o altă soluție.

Își luă inima-n dinți și se îndreptă spre biroul acestuia. Când ajunse în fața ușii, curajul o părăsi.

Bătu ușor în ușă, dar nu primi niciun răspuns. Cumva, știa că Jake e înăuntru așa încât deschise ușa.

Îl văzu așezat la birou, cu ochii în niște hârtii.

Când într-un târziu, își ridică ochii, aceștia erau ca de gheață.

Claire aproape rămase țintuită locului.

– Jake, te rog, șopti ea. Nu mă privi așa!

– Și cum ar trebui să te privesc, Claire? o întrebă el cu asprime

în glas. Poate ar trebui să mă ridic imediat și să vin să te iau în brațe, nu? continuă el pe același ton crud. Așa îți place să fii întâmpinată de iubiții tăi?

– Jake, dă-mi voie să-ți explic. Nu l-am invitat pe Alan, crede-mă. Am fost înspăimântată când a venit.

– Mi-a spus Marianne cât de înspăimântată ai fost, nu-ți face griji.

– Alan Crosby m-a sărutat. Dar eu nu i-am răspuns. Pe cuvânt de onoare, Jake.

– O, Claire! Cred că habar n-ai ce înseamnă onoarea. M-ai înșelat de la bun început, numai că eram atât de subjugat încât am fost incapabil să văd dincolo de fermecătorul tău zâmbet. Am vrut să te cred, dar am fost un prost. Dar n-o să-ți mai dea mâna să-mi faci una ca asta. Gata! S-a terminat totul între noi. Te poți întoarce la Alan Crosby sau la Mike Brent. Sau la cine naiba îți place. Dar lasă-mă în pace. M-am săturat.

Claire constată cu amărăciune că n-avea niciun rost să protesteze, să se apere. Jake își formase deja părerea, iar aceasta nu-i era favorabilă.

Așa cum îi spusese Marianne, lui Jake nu-i păsa. Nu fusese nimic altceva decât o pasiune trecătoare pentru el.

– Îmi pare rău că totul trebuie să se sfârșească în acest fel, șopti ea.

– Prin urmare, recunoști? Vrei să spui că totul e adevărat? o întrebă el cu asprime.

– Nu recunosc nimic, zise ea cu o voce pierită. Ți-am spus

adevărul. Totul e zadarnic, dacă nu mă crezi.

Înainte de a mai aștepta un răspuns de la el, se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea.

Din fericire, era duminică, așa încât se închise la ea în cameră, nemaifiind nevoită să-și compună o mască în fața celorlalți.

Lăsă lacrimile să-i curgă șiroaie pe obraji până ce udă perna, iar ea se istovi.

Jake o rănise profund în acea zi, dar în parte era și vina ei. Se dăruise cu prea mare ușurință și prea devreme. Măcar atât învățase din această experiență.

Va mai trece multă vreme până când va mai permite unui bărbat să se apropie de ea, așa cum făcuse Jake Svenson.

Capitolul 10

Sfârșitul lunii iunie aduse cu sine o vreme urâtă, amenințătoare. Claire se temea puțin că acest aspect va întârzia filmările. Orice zi în plus i s-ar fi părut o prelungire a propriei suferințe.

Văzând că totul decurgea conform planului, se simți ușurată.

Ultima zi de filmări aduse aceeași vreme urâtă, care o făcu pe Claire să tremure de frig.

Toată lumea era pregătită pentru scena finală, aceea a înfruntării dintre ea și Marianne pe marginea stâncii, iar în fundal lupta dintre distrugătorii de corăbii și soldați, luptă care urma să se desfășoare pe plajă.

Jake se apropie de ea, prinzându-i mâinile între ale sale.

– Claire, trebuie să-ți vorbesc, începu el tulburat.

Însă în clipa aceea apăru Al Denton și-l întrebă :

– Jake, cum procedez cu camera doi? Mă scoate din minți, nu

alta.

– Nu mai poți aștepta, Al? Trebuie neapărat să vorbesc cu Claire.

– Îmi pare rău, Jake, dar nu putem face nimic până n-o aranjăm.

– Bine, vin, zise el. Claire, ne vedem mai târziu, da?

Claire dădu din cap în semn de încuviințare, neștiind ce să mai creadă.

Săptămâni întregi aproape nu-i vorbise, iar acum totul lua o cu totul și cu totul altă turnură.

Să fi fost un fel de joc sadic în care ea era victima?

În clipa aceea, se apropie de ea Dave Tillson pentru a-i spune că vor începe filmările la ultima scenă.

– Gata, Claire. Am ajuns la scena finală. Multă baftă... din partea tuturor.

– Mulțumesc, Dave, răspunse ea zâmbitoare.

– Gata, începem, spuse el peste câteva clipe întregii echipe.

Marianne era deja pregătită, iar felul în care se poziționă o făcu pe Claire să-și dea seama că era un act deliberat. De parcă ar fi vrut s-o știe pe marginea prăpastiei.

" Nu te da bătută, se îmbărbătă ea. E scena finală. "

– L-au ucis pe John, iar vina e numai a ta, își spuse Marianne replica printre dinți. Tu ai adus soldații aici.

Claire începu să tremure. Nu era nevoie să se prefacă, deoarece era cu adevărat înspăimântată.

Făcu un pas înapoi, încercând să scape, dar Marianne o prinse

de mână.

– Crezi că ai câștigat... dar nu-i așa, Désirée de Bourgogne, ridică ea vocea.

Claire tresări în timp ce aceasta își înfigea degetele în carnea ei.

Marianne începu să râdă și-i dădu drumul din strânsoare, după care arătă cu mâna în jos, spre plajă.

– Iubitul tău e acolo. Crezi că în sat e în siguranță, dar nu e așa. Și pe el îl vor ucide soldații. N-o să-l mai revezi.

În timp ce-și rostea replica, Marianne mai făcu un pas spre marginea prăpastiei, trăgând-o pe Claire după ea.

– Tăiați, strigă Jake. Pentru numele lui Dumnezeu, Marianne, îndepărtează-te de margine.

Dar Marianne parcă nici nu-l auzi. O eliberă pe Claire din strânsoare, dar în același timp se dezechilibră și alunecă, de-abia reușind să se prindă cu o mână de marginea stâncii.

Totul se petrecu atât de repede, încât Claire aproape nu-și dădu seama ce se întâmplă.

Văzu fața îngrozită a Mariannei cerând ajutor. O prinse de mână, dar se prăbuși împreună cu ea în hău.

Era foarte frig, iar Claire începu să tremure când auzi vocea care-i tot spunea:

– Claire, trebuie să te trezești! E cu neputință să fi murit. O, Doamne! N-am vrut să se petreacă așa ceva. Tot ce mi-am dorit a fost să te sperii puțin.

Claire recunoscu vocea ca fiind aceea a Mariannei. I se păru vocea unui om îngrozit.

Oare se mai filma? se întrebă în sinea ei. Nu-și mai amintea ce se petrecuse.

– Claire, ești teafără? Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi! se auzi și vocea lui Jake.

Așadar, era adevărat: leșinase. Încercă să deschidă ochii, dar efortul i se păru prea mare.

– S-a mișcat, Jake. Nu-ți face griji! E în viață, spuse pe un ton plângăcios Marianne.

– Nu poți să ajungi până la ea? Dacă face o mișcare prea bruscă, de data asta chiar se va prăbuși în prăpastie, zise Jake. Eu unul de-abia mă mai țin. Am trimis după ajutoare înainte de a mă cățăra după voi. Trebuie neapărat s-o trezim. Mai încearcă, Marianne! Mai încearcă!

– Nu pot, nu pot să mă mișc. Am mai încercat, zise Marianne speriată.

Claire se strădui să deschidă pentru câteva clipe ochii.

– Ce s-a întâmplat? Unde sunt? întrebă ea confuză.

– Își revine. Totul e în regulă, Jake, auzi din nou vocea Mariannei.

– Te rog, Marianne, nu mai țipa așa! abia reuși Claire să spună.

– Îmi pare rău, Claire. Îmi pare rău. Vei înțelege imediat. Dar, orice ar fi, nu te mișca. Suntem prinși pe o ieșitură de stâncă, situată undeva pe la jumătatea distanței dintre vârf și pământ. Deocamdată mai ține, dar nu e foarte solidă. Nu te mișca, asta-i tot ce-ți cerem.

Claire ar fi vrut să se poată ridica și s-o ia la goană, dar era prinsă într-un adevărat coșmar. Nu putea vedea nimic altceva decât norii și stânca aceea gigantică.

– Nu-ți face griji, Claire. Am căzut de pe marginea stâncii și cred că te-ai lovit la cap, zise Marianne recăpătându-și încetul cu încetul stăpânirea de sine. Nu te mișca și totul va fi în ordine. Au fost deja chemate ajutoare. Ai fost inconștientă foarte multă vreme.

– Claire, mă auzi? rosti și Jake.

Claire simți brusc nevoia de a-i vedea fața, așa încât, fără să se gândească, se mișcă în încercarea de a se ridica în picioare. Începu să țipe, valuri de durere cuprinzând-o de la talie până la umeri.

Jake îi strigă numele, dar ea se prăbuși la pământ, pierzându-și cu desăvârșire cunoștința.

Când se trezi, constată că se află într-o cameră de spital, iar lumina becului aproape o orbea.

Încercă să-și ridice capul, dar nu putu din cauza durerii. Gemu ușor. Imediat, persoana care stătea pe un scaun se aplecă

asupra ei.

– Unde sunt? întrebă Claire.

– Sunteți la spital, domnișoară Grant. Nu vă mai amintiți?

Ba da, începea să-și amintească.

– A fost groaznic. Credeam că o să mor.

– Ați fost amândouă foarte norocoase, continuă infirmiera.

Claire își aminti că era cu Marianne.

– Dar ce am? întrebă ea speriată. Ce caut aici?

– V-ați lovit destul de rău la cap, aveți coastele rupte. La fel și brațul drept. Dar veți supraviețui, o liniști ea. Cât despre domnișoara Lejeune, mă tem că are probleme cu șira spinării. Dar medicii spun că situația nu e atât de gravă pe cât au crezut la început. I s-a făcut deja o operație. Domnul Svenson e cu ea în acest moment. Sunt convinsă că va trece pe aici înainte de a pleca, adăugă ea zâmbind, așa încât vă va putea spune mai multe.

Pe Claire o podidiră lacrimile. Jake și Marianne erau împreună. Pe ea o iubea.

– Vă doare chiar atât de rău?

– Da, șopti ea. Foarte rău.

Însă durerea fizică era nimica toată în comparație cu faptul că Jake și Marianne erau împreună.

– Încercați să dormiți, o sfătui infirmiera. O să vă simțiți mult mai bine mâine.

Când se trezi din nou, era ziua amiaza mare.

Pe scaunul de lângă pat era așezat Jake.

– Claire, ești bine acum, zise el prinzându-i mâinile. Îți promit

că nu se va mai întâmpla niciodată una ca asta. A fost un vis... numai un vis.

– O, Jake !

– Am fost atât de îngrijorat! Când v-am văzut pe amândouă căzând de pe stâncă, am crezut că o să mor.

Claire uitase pentru câteva clipe de Marianne, dar el îi reamintise. Asta o făcu să tragă concluzia că venise la ea numai pentru că-i părea rău, pentru că se simțea vinovat. De fapt, pe Marianne o iubea.

– Îmi pare rău, șopti ea. Am fost atât de speriată.

– N-ai de ce. Te-ai comportat admirabil. Ți-ai riscat viața pentru Marianne. N-ai de ce să-ți ceri scuze. Eu ar trebui s-o fac. N-ar fi trebuit să stați atât de aproape de marginea stâncii, dar am observat prea târziu acest aspect. N-am să mi-o iert niciodată.

– N-ai de ce să te învinovățești. N-a fost vina ta, zise Claire prăbușindu-se pe perne.

– Claire, o să mă învinovățesc întotdeauna, zise el încercând s-o prindă de mână, însă ea îi evită atingerea.

– Chiar nu-mi suporți atingerea? o întrebă el. Probabil că nu, dacă e să mă gândesc la felul în care te-am tratat. Dar simt nevoia să te ating. Credeam că ai murit, că te-am pierdut.

– Jake, încetează, te rog! strigă ea, izbucnind în plâns.

– Nu plânge, draga mea. Nu suport să te văd așa. M-am comportat prostește. Chiar nu suporți să te uiți la mine? Chiar atât de mult mă urăști? Nu te pot învinovăți pentru că m-am comportat ca o brută. Dar m-ai rănit. M-ai făcut să mă simt

vulnerabil, iar asta mi s-a părut insuportabil. Am ripostat la fel, chiar dacă asta însemna să-mi fac rău și mie.

– Ajunge, Jake. Nu te urăsc. Și nu trebuie să te învinovățești pentru ce s-a întâmplat. Nu mai e nevoie de cuvinte.

– Dar Claire, vreau să-ți explic. Vreau să înțelegi de ce m-am comportat așa. Și dacă tot nu vei înțelege, am să-ți spun motivele mele.

– Nu acum, Jake. Mă doare capul. Înțeleg, crede-mă. Pleacă, te rog. Vreau să rămân singură.

– Așadar, mă gonești? o întrebă el ridicându-se în picioare.

– Da, vreau să pleci. Sunt foarte obosită și vreau să rămân singură, murmură ea.

Abia după plecarea lui, putu să plângă în voie. Jake părea a-i oferi atât de mult, dar în realitate toate gesturile lui erau determinate de milă și de un sentiment al vinovăției prost plasat.

Dacă l-ar fi putut crede cu adevărat, ar fi fost foarte fericită.

Știa că va trebui să se vindece cât mai repede. Doar stând cât mai departe de el, va putea spera să se simtă liberă. Cu această țintă în minte, deveni un pacient model. Nu va mai permite nimănui s-o vadă plângând.

Jake nu mai veni s-o viziteze. Asta o duru... foarte mult. Evident, dacă ar fi venit l-ar fi alungat. Probabil își petrecea timpul cu Marianne.

Claire știa că starea ei de sănătate se îmbunătățea simțitor de vreme ce primi de la aceasta o scrisoare pe care o dictase infirmierei.

"Dragă Claire,

Te rog să mă ierți că te-am implicat în accident. Recunosc că știam că ți-e teamă de înălțimi și am încercat în mod deliberat să te sperii, obligându-te să stai atât de aproape de marginea stâncii.

N-am vrut nicio clipă să te fac să suferi, așa cum s-a întâmplat. Știu că ai încercat să mă salvezi, în pofida faptului că m-am comportat atât de urât.

Ce pot spune? Îmi pare rău și sper ca pe viitor să am ocazia de a-mi lua revanșa."

Aceste rânduri o făcură pe Claire să-și dea seama cât de multe lucruri rele poate face un om din cauza geloziei.

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni, Claire se întremase suficient de mult încât să se poată deplasa. Peste câteva zile, urma să plece.

Înainte de asta însă, primi o invitație din partea Mariannei. Îi fu foarte greu să facă acest gest, dar își luă inima în dinți și se duse la ea. Când o văzu stând întinsă pe pat, lividă și istovită, avu o strângere de inimă.

– Ce faci, Claire? o întrebă ea cu mare greutate. Mi s-a spus că o să ieși astăzi din spital.

– Da. Mă mai doare brațul, dar în rest totul e bine. Tu cum te simți?

– Mă simt bine, mult mai bine.

– Cred că te-am obosit. Îmi pare rău. Mă duc s-o chem pe

soră.

– Nu pleca. Vreau să-ți vorbesc. Ceea ce ți-am spus în scrisoare e adevărat. Am încercat cu bună-știință să te sperii. Știam că te temi de înălțimi.

– Sincer, nu contează. Înțeleg.

– Eram geloasă. Extrem de geloasă. Sunt și acum, dar știu că îmi va trece.

– N-ai de ce să fii geloasă. Dacă Jake a simțit ceva pentru mine, asta s-a terminat de mult. Pe tine te iubește. N-a venit la mine decât din cauza accidentului...

– Chiar crezi una ca asta? O, Doamne! Ești la fel de fraieră ca și el.

Oare ce voia să spună? se întrebă Claire, încercând să asimileze semnificația vorbelor acesteia.

În clipa aceea, în pragul ușii se ivi Jake.

– Intră, dragul meu, îl pofti Marianne. Și închide ușa după tine.

– Revin mai târziu. Cred că trebuie să stați de vorbă.

– Iar fugi, Jake? O, Doamne! zise ea oftând. Sunteți amândoi niște caraghioși. Dar cum vă datorez amândurora câte ceva, lăsați-mă să vorbesc. Îmi pare rău că am transformat ultimele săptămâni de filmare într-un adevărat iad pentru tine, Jake. Am fost o scorpie. Am văzut de la bun început că ești atras de Claire. Știam că tânărul care a sărutat-o pe Claire nu e pe placul ei, dar eram atât de geloasă, încât am folosit orice armă pe care o aveam la îndemână. Cred că ești îndrăgostită de Jake, zise ea

prinzându-i mâinile între ale sale, iar el e îndrăgostit de tine. Ți-ar fi spus-o el însuși înainte de ultima zi de filmare, dar l-am împiedicat amenințând cu plecarea.

– E adevărat, Claire, zise Jake ridicându-se. Cred că n-am mai dormit deloc din clipa când m-ai alungat. Spune-mi că măcar nu mă urăști.

– O, Jake! Chiar spui adevărul? Vorbești din inimă?

– Te iubesc, Claire. Mai mult decât aș fi crezut că e cu putință.

– O, Jake! exclamă ea din nou aruncându-se în brațele lui.

Poate greșise recunoscându-și atât de repede și de fățiș propriile sentimente. Numai că de data asta Jake făcuse la fel. Îi mărturisise că o iubește. Așteptase prea multă vreme să-l audă spunându-i aceste vorbe, iar acum voia să creadă în ele.

– Și eu te iubesc, șopti ea.

– Adevărat? o întrebă el emoționat.

Drept confirmare, Claire îl cuprinse de umeri, lipindu-și buzele de ale sale.

Sfârșit